

Tuần Lễ Thời Trang

Contents

Tuần Lễ Thời Trang	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	24
8. Chương 8	27
9. Chương 9	29
10. Chương 10	30
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13	36
14. Chương 14	37
15. Chương 15	39
16. Chương 16	41
17. Chương 17	44
18. Chương 18	46
19. Chương 19	50
20. Chương 20	55
21. Chương 21	57
22. Chương 22	59
23. Chương 23	63
24. Chương 24	66
25. Chương 25	68
26. Chương 26	70
27. Chương 27	75
28. Chương 28	79
29. Chương 29	81
30. Chương 30	86
31. Chương 31: Hỏi Đáp Lisi Harrison Trả Lời Câu Hỏi Của Bạn Đọc	88
32. Chương 32: Tiểu Luận Chuyện Đời Tôi - Của Lisi Harrison	90

Tuần Lễ Thời Trang

Giới thiệu

Người dịch: Thiên Nga Nhà xuất bản: Nxb Văn Hóa Sài Gòn Nhà phát hành: Nhã Nam Khối lượng: 300. 00 gam Định

1. Chương 1

BIỆT THỰ NHÀ BLOCK

PHÒNG ĂN

7 giờ 45 tối

23 tháng Mười

Massie Block giận mình vì trông xinh đẹp đến thế. Nó đưa nghiêng cái muống xúp bạc tới trước mặt và liếc nhanh vào hình ảnh phản chiếu của mình. Mấy vệt highlight màu carael trên mái tóc đen làm nổi bật những chấm sáng màu hổ phách trong mắt khiến mắt nó long lanh, đúng như stylist Jakkob của nó đã hứa. Chiếc váy ngắn da lộn màu nâu nó đang diện làm mờ nó trông đầy đặn hơn bình thường. Cánh tay và chân nó phủ nhẹ một lớp bụi nhũ vàng lung linh. Massie thả cái muống xuống rồi đẩy sang một bên. Nó không thể tin nổi là mình đang phí bộ cánh lộng lẫy này cho bữa tối sinh nhật của bố nó, đặc biệt là khi họ lại tổ chức tại nhà cùng gia đình Lyons.

“Mừng ngày sinh nhật của anhhhh, mừng ngày sinh nhật đáng yêuuuu, William thân yêu.” Hai gia đình kết thúc bài hát bằng một tràng vỗ tay nhẹ. Mặt ông William tái đi khi cô thổi tắt cả bốn mươi ngọn nến một lúc còn Massie thì không nhận được cười khúc khích. Đó là lần đầu tiên trong suốt buổi tối hôm ấy nó cười.

Họ ngồi quanh một cái bàn gỗ sồi trang nhã trong phòng ăn của gia đình Block, không nhìn thấy được hết mặt nhau vì chính giữa bàn bày biện rất công phu ngồn ngộn những hoa trái đang mùa. Những chiếc bóng đèn hình giọt nước trên chandelier treo pha lê được vặn mờ đi. Căn phòng chìm trong ánh sáng ấm áp dịu dàng từ những ngọn nến đỏ.

Massie bị bắt phải ngồi giữa hai đứa con nhà Lyons do mẹ nó cần sắp xếp một chút. Bên trái nó, Claire đang xúc một miếng bánh ngọt to tướng cho vào miệng cứ như thể tờ Cosmo đột nhiên tuyên bố “béo” là “gầy” kiểu mới vậy. Massie quay đi. Bên phải nó là Todd, thằng em mười tuổi của Claire. Massie rùng mình khi thấy thằng bé với mấy ngón tay dính đầy kem qua đĩa để chộp lấy bình nước nho.

“Khiếp,” Massie nói khẽ.

Nó khoanh chặt hai cánh tay gầy trên ngực và ném cho mẹ nó một cái nhìn cảm-ơn-nhiều đầy mỉa mai. Bà Kendra cười lại với vẻ vô can. Massie trợn ngược mắt. Nhưng trước khi đồng tử của nó đi hết hành trình, nó bị một làn nước nho bắn vào người đến ướt sũng cả vạt váy trước.

“Chúa ơi!” Massie la lên. Nó lùi khỏi bàn và bật dậy khỏi ghế.

“Sorry.” Todd nhún vai. “Chẳng may thôi mà.”

Nó cố nhịn cười và Massie biết thằng bé đang nói dối.

“Tao thề đấy, cứ như thể mi được một bầy sói ngu ngốc đến không thể tin nổi nuôi dạy vậy,” vừa nói nó vừa dùng tấm khăn trắng chấm chấm nhẹ lên cái váy.

“Massie,” bà Kendra ngắt. Bà nhìn bà Judi Lyons và lắc đầu xin lỗi.

Massie đỏ mặt. Nó nhận ra câu nói của mình xúc phạm bố mẹ Todd hơn là Todd nhưng tức giận đến nỗi không thể cất lời xin lỗi. Nếu ai đấy phải nói “xin lỗi” thì đó phải là họ. Từ hôm Quốc tế Lao động, khi gia đình Lyons rời Orlando chuyển đến sống trong nhà khách của gia đình Block, cuộc sống của Massie trở nên khá tồi tệ. Hai tháng qua Claire cứ ép Massie phải chấp nhận nó. Nó lên vào xe đi chung của Massie, lèo đèo theo Massie ở trường, và thậm chí còn ăn cắp bọn bạn thân nhất của Massie nữa. Thằng bé Todd gần đây cũng đang cố giành được sự chú ý của nó. Cả cái gia đình ấy đang kìm kẹp phong cách của nó và Massie muốn rũ bỏ họ chết được. Nó giận là bố mình đã chọn làm “bạn đại học cũ” với ông Jay Lyons. Sao bố không chọn ông Calvin Klein chứ?

Todd chớp lấy cái khăn ăn và bắt đầu chùi chùi chiếc váy của Massie như thể chùi bóng cái mũ xe thể thao.
“Để tui giúp cho.”

“Ừ. Tránh xa tao ra, đồ hư hỏng.” Massie vỗ mạnh vào cánh tay Todd.

Massie thấy mẹ mình đang di di mặt dây chuyền kim cương trên sợi dây bạch kim quanh cổ bà và ném một cái nhìn lạnh tanh kiểu làm-gì-đi-chứ về phía bố nó đang ngồi bên kia bàn.

“Con yêu, bình tĩnh nào,” ông William nói với con gái. “Todd chỉ đang cố giúp thôi mà.” Giọng ông nghiêm nghị dỗ dành. “Bố sẽ mua cho con cái váy khác.”

“Nhưng nó cố ý làm vậy,” Massie nói. “Con thấy nó nghiêng cái bình sang chỗ con.”

Bà Kendra cầm cái chuông sứ xinh xắn cạnh đĩa ăn tối của mình và lắc cho đến khi Inez, bà giúp việc của gia đình Block, lao ra từ cánh cửa quay.

“Vâng, thưa bà Block?” Bà Inez vuốt chiếc tạp dề cho thẳng thơm rồi khum bàn tay quanh búi tóc hoa tiêu búi chặt sau đầu. Bà ưa mọi thứ phải gọn gàng đâu vào đấy.

Bà Kendra thở dài nhìn về phía Massie.

Bà Inez đưa mắt nhìn vết bẩn trên váy rồi lao trở vào bếp. Bà trở ra với một chai nước khoáng có ga và một miếng bọt biển. Massie đưa hai cánh tay sang bên, và Inez bắt đầu chùi mạnh và nhanh hết mức với đôi tay xương xẩu.

“Todd, con cố ý làm vậy phải không?” Bà Judi Lyons hỏi con trai. Bà nhét một trái dâu bọc sôcôla vào khuôn miệng nhỏ xíu của mình và cố nhai sao cho thật kín miệng.

“Dĩ nhiên là nó cố ý rồi,” Massie rít lên. “Nó đã nhìn cháu chăm chăm bằng cặp mắt bò to ướt át của nó từ khi mình ngồi xuống.”

“Con trai, có vẻ như con gần quỵên rũ bằng bố con rồi đấy.” Ông Jay Lyons vỗ vỗ cái bụng bự của mình và tũm tũm cười vui vẻ.

Todd mút mấy đầu ngón tay mình và nháy mắt. Tất cả đều cười, trừ Massie.

“Chúc mừng đấy, Todd. Cuối cùng thì mi cũng khiến tao chú ý đến mi rồi đó,” Massie rít lên. “Ngày mai mi định sẽ làm gì nếu tao quên mất mi? Hàn xì phòng ngủ của tao chắc?”

Claire cầm cái khăn ăn trải trên đùi lên ném vào đĩa.

“Ôi dào, dù sao thì nó cũng chỉ là một bộ đồ, đúng không?” Claire nói. “Có phải cậu bị thương hay làm sao đâu.”

“Nó không ‘chỉ là một bộ đồ’, Kuh-laireee.” Massie bầu vào cái váy. “Đây là da lộn.”

“Ồ,” Claire nói. Rồi nó tũm tũm cười một mình.

“Gì chứ?” Massie cau kỉnh.

“Tớ chỉ đang nghĩ chuyện đó thật tức cười thôi, cậu biết đấy, áo quần quả là quáaaa quan trọng đối với cậu. Chỉ vậy thôi.”

“Thật ra, Claire, tớ thấy ‘tức cười’ là áo quần lại KHÔNG quan trọng với cậu đến thế cơ đấy. Cậu đã mặc cái áo cổ lọ màu vàng xỉn đỏ ba lần trong tuần này rồi. Và không hiểu sao, cậu nghĩ mấy cái quần kẻ dày đục đó là dành cho con gái, trong khi rõ ràng chúng là đồ của mấy thằng quái gở lóng ngóng.” Massie chỉ vào Todd. “Cậu biết không, như thằng em cậu ấy.”

Massie dịch xa khỏi bà Inez khi nhận thấy bà ấy chùi mạnh ra sao. Những miếng bọt biển màu vàng rơi xuống váy. Massie tan nát cõi lòng. Đó là cái váy đẹp nhất mà nó có, vậy mà giờ đây lại bị trưng dụng làm gối cho Bean, con chó púc đen của nó. Nó nhìn thẳng vào Claire như thể tất cả những chuyện này đều do lỗi của con bé vậy.

“Mách nước nhé, Claire. Lần tới nếu có đặt mua cả tủ quần áo trong catalog của J. Crew thì hãy lật quá chỗ đồ nam giới nhé,” Massie nói. “Áo quần phụ nữ luôn ở phía sau ấy.”

“Làm sao cậu biết được?” Claire nói với cái quần nhung kẻ của mình. “Tớ tưởng cậu quááá thời trang nên đầu bao giờ mua đồ trong ca-ta-log.” Nó nói từ “catalog” theo cái cách vẫn thường nói “cứt mũi”.

“Này, tất cả chúng ta sẽ làm một chuyến đến trung tâm mua sắm và mua cho cháu một cái váy mới nhé, cháu thấy sao? Sẽ vui lắm đấy!” Bà Judi Lyons vỗ vỗ đôi tay mũm mĩm và mỉm cười như thể vừa tuyên bố họ sẽ bắt đầu tổ chức Giáng sinh năm lần mỗi năm.

Massie nốc ừng ực chai nước khoáng Pellegrino để không phải đáp lại lời đề nghị. Nó không thể hình dung ra điều gì tệ hơn là phải mặc thứ đồ gì đó do bà Judi Lyons chọn. Cả gia đình họ ăn mặc chẳng khác nào dân du lịch bụi - áo phông quá khổ, quần bò mài và giày chắc bền.

“Ít nhất thì toàn bộ cuộc sống của tớ cũng không xoay quanh chuyện mọi người nghĩ thế nào về áo quần tớ mặc.” Claire đưa tay lên tháo chiếc cặp tóc đang cài giữ đám tóc mái lòa xòa không đâm vào mắt. Nó gom những sợi tóc dài xõa xượi quanh mặt lại rồi kẹp qua hai bên.

“Ôi này, tôi tưởng chúng ta đang ăn mừng chứ,” ông Jay Lyons nói. “Theo lần cuối cùng tôi được biết thì đây là một buổi tiệc sinh nhật.” Ông véo một miếng bánh vàng ruộm trong đĩa và đưa xuống gầm bàn cho con Bean.

Massie hài lòng nhìn con cún thon thả gọn gàng của mình ghéech cái mũi đen nhỏ xíu về chỗ miếng bánh. Nó vỗ đùi và Bean chạy tới bên nó.

“Bố, con không có ý làm hỏng buổi tiệc của bố,” Massie nói với ông William. “Chỉ là vì con lấy làm tự hào về vẻ bề ngoài của mình.” Nó cúi xuống và vuốt thẳng cái khăn choàng da màu xanh ngọc bích rủ quanh cổ Bean. “Bố đã dạy con thế mà, bố nhớ không?”

“Tất nhiên là bố nhớ rồi, con yêu,” ông William nói. “Và lúc nào trong mắt bố trông con cũng thật hoàn hảo.”

“Nhưng giờ thì không, nhờ thằng bé này đây,” Massie nói, trừng trừng nhìn Todd.

Todd lấy tay ôm đầu và chậm chậm lắc qua lắc lại như thể đang rất khổ tâm và ân hận. Massie biết nó giả vờ, nhưng Claire thì rõ ràng là không hiểu.

“Massie à, giữa tự hào và ám ảnh có sự khác nhau đấy,” Claire nói. Nó choàng tay quanh vai Todd và nói tiếp. “Khi cậu bắt đầu mắng mỏ thằng bé mười tuổi vì một cái váy, thì đó là ám ảnh.” Claire run run tay khi với lấy cốc soda.

Cả phòng im lặng.

“Claire có lý của mình đấy, con yêu,” bà Kendra nói. Bà đưa tay vuốt khắp búi tóc nâu bóng mượt của mình. “Từ lúc chín tuổi đến nay con chưa từng bước qua cửa trước mà không vác theo về một cái túi mua sắm.”

“Chuyện đó không đúng.” Massie chống tay lên hông, và đứng thẳng dậy.

“Đúng vậy đấy,” Claire nói. “Trong hai tháng tớ ở đây, cậu đi mua sắm trong thành phố New York bốn lần. Rồi còn tất cả những chuyến đến Trung tâm mua sắm Westchester sau giờ học nữa thì sao?”

“Quần áo là cần thiết,” Massie nói. “Tớ không thể trần truồng ra đường được, đúng không?”

“Ai cơ?” Todd nói, toét miệng cười tinh quái. “Tui thấy chị có thể đấy.”

“Todd!” bà Judi gắt.

“Nó chỉ đùa thôi mà, em yêu,” ông Jay nói. “Phải vậy không, con trai?”

“Dạ,” Todd nói. Nó nháy mắt với bố đang tùm tùm cười và lắc đầu.

Massie nhìn, trợn ngược mắt.

“Cậu đúng là một tín đồ shopping,” Claire nói. “Tớ cá là cậu không thể nhịn nổi một tháng trời mà không mua sắm quần áo mới.”

“Thế hả? Được lắm, còn cậu thì là một kẻ tái phạm. Tớ cá là cậu không thể chịu đựng nổi một tháng trời mà không mặc lại cùng một bộ đồ hai lần,” Massie nói. “Tính cả giày Keds.”

“Massie!” Kendra và William kêu lên cùng lúc.

“Thôi được rồi.” Claire đứng dậy khỏi ghế và đứng đối mặt với Massie. “Đứa nào chịu thua trước sẽ phải mặc áo quần của đứa kia đến trường trong một tuần.”

Massie trở mặt kinh hãi khi nghĩ đến chuyện phải mặc quần jean Gap cạp cao và giày đế mềm đến trường.

Massie nói, “Không thể nào. Cậu sẽ may mắn được mặc đồ của tớ. Đó không phải là hình phạt - đó là phần thưởng. Phải là cái gì đó tệ mới được.” Massie xoay xoay chiếc lắc trên cổ tay và nghĩ. “Mình biết rồi, kẻ thua cuộc phải mặc một trong mấy bộ đồ trượt tuyết cũ mềm của tớ đi học trong một tuần. Kể cả xà cạp, kính râm, ủng trượt tuyết, găng tay, và mũ.”

“Massie, con đang lộ bịch đấy,” bà Kendra nói.

Nhưng Massie vẫn không chịu rời mắt khỏi Claire.

“Được,” Claire chấp nhận. Nó chìa tay ra và Massie nắm lấy bàn tay nó. Chúng cứ lắc đi lắc lại mãi vì không đứa nào chịu nhường và buông ra trước.

“Chuyện này tuyệt đấy, Claire, cảm ơn cháu,” ông William nói và cười thật khôi hài. “Cháu vừa tiết kiệm được cho chú cả bọn tiền.”

Các ông bố bà mẹ cười tùm tùm. Nhưng vẻ mặt của Claire và Massie thì vẫn đanh lên. Mỗi chúng mím chặt và trong mắt cả hai đều ánh lên vẻ cương quyết.

Cuối cùng Massie phải rút tay lại để trả lời điện thoại đang reo. Nó rút điện thoại trong túi đựng có hai chữ Louis Vuitton lồng nhau cài trên chiếc thắt lưng vấy rồi bước ra khỏi phòng. Bean chạy theo.

“Alô?” Massie nói. Nó đi tới đi lui quanh tấm thảm màu kem trong phòng khách.

“Chào, Alicia đây. Tớ có tin tức đáng ít nhất mười điểm nhiều chuyện đấy.”

Massie cảm thấy tim mình đập rộn lên như mỗi lần nó sắp được nghe chuyện ngồi lê đôi mách. Nó biết Alicia Rivera không phải là đứa chăm chăm đòi mười điểm, trừ khi thực sự xứng đáng. Người đẹp Tây Ban Nha là chuyên gia nhiều chuyện và biết rõ hơn ai hết rằng một mẩu tin đáng hoàng thường chỉ được khoảng năm điểm thôi, tối đa. Chuyện này hẳn phải ghê gớm lắm.

“Nói cho tớ nghe đi,” Massie nói. Nó ngồi xuống chiếc ghế bành có lưng tựa cao màu trắng cạnh lò sưởi.

“Tớ đã ở lớp golf sau giờ học, đúng không?”

“Đúng.” Massie trượt khỏi ghế và lại bắt đầu đi tới đi lui.

“Và khi bọn tớ đang đuổi...”

“Ừ? Ừ? Sao nào?” Giờ thì chân nó bắt đầu nhấp nhồm.

“Tớ nghe thấy Becca Wilder bảo Liz Goldman là nó nghĩ cậu đang cút.”

“Cút á?” Massie quát vào hình mình trong gương bên trên lò sưởi. “Cậu nói cút nghĩa là sao?”

“Becca nghĩ cậu đang xuống dốc và rằng dường như cậu không nắm quyền như hồi năm ngoái.”

“Liz nói sao?”

“Liz tán thành,” Alicia nói. “Nhưng chuyện đó chẳng có gì lạ. Liz luôn đồng ý với Becca. Dù sao thì tụi nó cũng đã nảy ra một ý tưởng là sẽ tổ chức một buổi tiệc Halloween mời cả bọn con trai lẫn bọn con gái sao cho thật ấn tượng, và lúc đó tất cả sẽ nói về chúng mà không phải về cậu. Chúng thậm chí còn gọi đó là tiệc Halloweenie.”

Massie choáng váng. Cơ thể nó vừa có cảm giác đông cứng lại vừa nóng ran cùng lúc. Đầu nó quay cuồng. Mình mà xuống dốc ư? Phải chăng mọi người đã bắt đầu nhìn mình như một ngôi sao hết thời? Tại sao mình không để ý thấy điều này sớm hơn nhỉ? Becca và Liz là những đứa duy nhất nghĩ vậy, hay cả lớp nói vậy về mình? Sao mình lại không nghĩ ra tiệc mời cả con trai lẫn con gái? Lẽ ra đó phải là ý tưởng của mình. Mình luôn nghĩ ra mọi thứ trước tiên mà!

“Chuyện này sẽ không thể nào xảy ra được,” Massie nghe thấy mình nói. Nó đã định nghĩ đến ý tưởng đó, nhưng như tất cả những chuyện gần đây, điều này không diễn ra như nó dự định.

“Nếu cậu muốn, tớ có thể bảo vệ sĩ của bố tớ làm cho nó đẹp cái ý tưởng ấy đi,” Alicia nói và khẽ cười khúc khích.

“Không, cảm ơn, tự tớ sẽ làm việc đó,” Massie nói. “Tớ sẽ cho Becca, Liz và cả lớp thấy là tớ không xuống dốc. Tớ phải đi đây.” Nó định dập điện thoại nhưng lại nhận ra Alicia vẫn đang giữ máy.

“Chờ đã,” Alicia hỏi. “Còn mười điểm thì sao nào?”

“Đây không phải là chuyện điểm, Alicia,” Massie nói. “Đây là vấn đề tự trọng.” Đoạn nó cúp máy.

Massie định bước trở lại phòng ăn thì dừng lại khi nghe thấy tên mình. Nó núp sau cánh cửa sổ sát mặt đất theo kiểu Pháp để không ai trông thấy, và nín thở, cố không để sót một từ nào.

“Tôi thật tình không biết giữa Massie và Claire đang có chuyện gì,” bà Judi nói. “Tôi tưởng giờ tụi nó đã là bạn thân nhất của nhau rồi chứ.”

Massie ngó quanh cánh cửa để xem phản ứng của Claire. Nhưng ghế của con bé trống không. Chắc nó đã lên ra khi Massie đang nói chuyện điện thoại.

“Em đồng ý với Judi,” bà Kendra tán thành. “Em rất ngạc nhiên.”

“Em đừng sẫm soi quá,” ông William nói.

Bà Kendra nhún vai. “Diên thật.”

“Tụi nó sống cùng một nơi không có nghĩa là tụi nó phải thân thiết với nhau,” ông Jay nói. “Chắc chúng cần thêm ít thời gian nữa mới hòa hợp với nhau được. Mọi người biết đấy, như một cặp mèo nhà sống cùng một chỗ ấy mà.”

“Mèo xù lông xù lá lên là một thay đổi thú vị ở đây đấy,” bà Kendra nói. Bà dùng cái nĩa tráng miệng bằng bạc đẩy trái dâu đã ăn một nửa quanh đĩa. “Tôi đã thử mọi cách để hai đứa kết thân với nhau. Giờ thì tôi cạn sạch ý tưởng rồi.” Bà đẩy cái đĩa sang bên cùng miếng vải lót đĩa thêu chữ chỉ màu đỏ thẫm để cái đĩa không làm trầy mặt bàn gỗ sồi bóng loáng.

Massie lẳng lặng đứng dậy, giữ mấy vật trang trí lủng lẳng trên lắc tay để chúng không kêu lanh canh. Nó ẵm Bean rồi rón rén lên lầu về phòng mình. Nó đã có một ý tưởng lấu cá thật tuyệt vời.

Nhưng trước khi làm gì khác, Massie thả mình vào tắm chăn lông vịt màu tía và mở PalmPilot. Giống như những nhân vật lịch sử vĩ đại khác, nó phải tổng kết các sự kiện mới nhất để thế hệ sau còn có tư liệu ghi chép đầy đủ về cuộc đời mình.

Kẻ cổ nhện mua sắm Kẻ mua sắm thả cửa

Tiệc Halloweenie Trò chic-or-treating

Claire Becca Wilder

2. Chương 2

NHÀ KHÁCH

PHÒNG NGỦ CỦA CLAIRE 8 giờ 22 tối

23 tháng Mười

Claire đang ngồi bên chiếc bàn liền giá sách màu gụ sẫm cạnh cửa sổ trong phòng ngủ. Cái bàn cổ luôn gắn liền với căn phòng, cùng những bàn ghế cũ bụi bặm khác từng là đồ của bà Massie.

“Okay, tớ biết chuyện này nghe sẽ có vẻ sồn gai ồ đây,” Claire nói vào điện thoại. “Nhưng thằng em trai tớ đang mê Massie.” Con bé đang nói chuyện với Layne Abeley, đứa bạn đầu tiên và duy nhất của nó ở Westchester.

“Chẳng phải nó hơi già hơn thằng em cậu sao?” Layne hỏi.

“Không, nếu thằng bé đang tìm người giữ trẻ.”

Claire đá bật đôi giày Keds đế bằng màu trắng ra và gác chân lên bàn cạnh đồng bài tập thiết kế thời trang đang làm dở. Dù thiết kế thời trang là môn học bắt buộc tại trường Bán trú Octavian, thì con bé cũng khó lòng mà nhìn nhận nghiêm túc được. Làm thế nào những hướng dẫn về chế tạo mẫu, phác thảo, may, và xếp nếp (hay bất cứ gì) có thể giúp nó trở thành nhiếp ảnh gia nổi tiếng được? Trường cũ của nó ở Orlando sẽ chẳng bao giờ tổ chức một khóa học thời trang. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì trường Bán trú Octavian chẳng có gì giống với ngôi trường ở quê nhà nó cả.

“Bữa ăn tối sinh nhật ông Block thế nào?” Layne hỏi. Nó đang nhai thẳng vào trong ống nghe, nhưng Claire không thấy phiền. Món ăn vặt ưa thích mới của Layne là bắp rang và mù tạt, và gần đây lúc nào nó cũng nhai nhóp nhép. Claire chỉ mừng là Layne đã quên được món cháo yến mạch, món ăn vặt ưa thích ngày trước của con bé. Tiếng nhai bắp rang có thể nghe to hơn, nhưng lại ít sệt hơn rất nhiều.

Claire đang bắt đầu kể cho Layne nghe về vụ cá cược của mình với Massie thì một tiếng ding làm nó sao nhãng. Ai đó vừa gửi IM cho nó.

MASSIEKUR: CẬU CÓ ĐÓ KHÔNG

Claire lạnh cả ruột gan. Phòng ngủ Massie trong nhà của gia đình Block đối diện phòng ngủ của Claire trong nhà khách, vậy nên rất có thể nó đang bị theo dõi. Claire đặt chân xuống sàn rồi cố sức đẩy thật mạnh cái ghế bọc da nặng nề trượt ra xa cửa sổ.

Sao mình lại khoác lác trong bữa ăn tối vậy không biết?

“Vây, khoan đã,” Layne nói. “Nếu cậu mặc lại bất cứ bộ đồ nào, hay thậm chí là đi giày trùng, cậu sẽ phải mặc đồ trượt tuyết đến trường à?”

“Ừ.”

“Chuyện đó không thể được. Sao cậu lại đồng ý chuyện đó chứ?”

“Tớ đã chán bị Massie cho là kẻ thua cuộc rồi,” Claire nói, giọng nó ngái ngủ. “Tớ muốn chứng tỏ là mình cũng có thể cứng cựa như nó.”

“Cậu có nghĩ gì về chuyện một tháng phải mặc bao nhiêu bộ đồ không?” Layne hỏi.

Claire nghe thấy tiếng túi giấy sột soạt trong điện thoại rồi sau đó là tiếng Layne nhai bắp rang. Nghe chẳng khác nào bạn nó đang giậm mạnh lên một đồng xộp vắn hay dùng để bọc đồ. Layne nuốt thành tiếng rồi nói tiếp. “Tớ xin lỗi. Chuyện đó chẳng ích gì. Mai tớ sẽ mang cho cậu một đồng áo quần.”

“Thôi, đừng!” Claire nói. Gần đây Layne đang bị ám ảnh bởi quần ông già loại secondhand và áo phông in chữ loại cổ điển. Nếu Massie lúng túng khi bị nhìn thấy đi cùng Claire trong bộ đồ Gap năm nay, làm sao nó có thể nghiêm túc nhìn nhận Claire trong bộ đồ Salvation Army được?

“Tớ đoán chắc cô y tá Adele có thể cho tớ vài thứ từ bộ phận đồ thất lạc của trường,” Claire nói. “Có nhớ bộ đồ tuyệt vời cô ấy cho tớ khi Alicia quệt màu vẽ đỏ lên quần tớ không?”

“Nhớ, nhưng tớ có hàng đồng áo quần mới tuyệt lắm, nên không có vấn đề gì đâu,” Layne nói. “Cậu sẽ làm vậy vì tớ chứ, đúng không?”

“ Dĩ nhiên tớ sẽ làm.” Claire thật bụng nói thế.

“Này, cậu đã làm trắc nghiệm Mức độ Hạnh phúc mà tớ email cho cậu chưa?”

“Rồi,” Claire nói. Nó xoắn sợi dây điện thoại quanh ngón tay và tự hỏi không biết có phải nó là người duy nhất ở Westchester dưới tám mươi lăm tuổi vẫn còn dùng điện thoại bàn không.

“Kết quả thế nào?”

Claire quay sang máy tính nhấp chuột vào trò câu đố.

“Tớ chỉ được mười lăm điểm. Theo kết quả thì tớ là ‘Kẻ Rầu Rĩ Tuyệt Vọng.’”

“Sao thấp vậy?” Layne hỏi. “Tớ được ba mươi điểm tuyệt đối. Còn tớ là ‘Hết Sức Hài Lòng Sung Sướng’. Cậu chọn gì trong câu số bốn thế?”

Claire di chuột xuống phía dưới.

NẾU CUỘC SỐNG CỦA BẠN LÀ MỘT CHUYẾN DẠO CHƠI Ở CÔNG VIÊN GIẢI TRÍ SIX FLAGS, NÓ SẼ LÀ...

- (A) KHU CÓ NGƯỜI TẮU HÀI
- (B) KHU CÔNG VIÊN NƯỚC BẾN BẢO
- (C) KHU TÀU LƯỢN SIÊU TỐC TIẾNG THÉT

“C.” Claire thở dài. “Còn cậu?”

“A,” Layne nói. “Còn câu tiếp thì sao?”

Cả hai đứa đọc thầm.

NẾU BẠN THN NHẤT CỦA BẠN BỊ NGƯỜI NGOÀI HÀNH TINH BẮT CỐC, BẠN SẼ NHỚ GÌ NHẤT?

- (A) NHỮNG TRẬN CƯỜI VỖ BỤNG
- (B) ĐƯỢC ĐI CHƠI VỚI MỘT NGƯỜI HIẾU MÌNH
- (C) NHỚ Ơ?

“Tớ chọn A và B,” Layne nói. “Tớ sẽ nhớ cậu vì cả hai lý do.”

“Tớ cũng thế.” Claire nghĩ nói dối sẽ tốt hơn là làm tổn thương tình cảm của Layne. Nếu nó đang cùng với bọn bạn ở Orlando, hẳn nó sẽ trả lời là A và B. Nhưng với hoàn cảnh hiện nay thì nó chọn C. Nó thích Layne nhưng, cũng như tất cả mọi đứa khác ở trường Bán trú Octavian, vẫn thầm ước được là một phần trong bộ tứ huyền thoại của Massie. Massie, Alicia, Dylan và Kristen đi dự mọi buổi tiệc trong vùng, mặc những bộ áo quần tuyệt nhất, và tất cả bọn học sinh ở trường đều gọi chúng là “Ủy ban Xinh đẹp”. Còn chuyện chúng ném cá hồi hun khói vào người nó vài tuần trước thì sao? Nó sẵn lòng bỏ qua chuyện này. Khớp với chúng nghĩa là khớp với tất cả, mà ai lại không muốn thế chứ?

“Còn câu cuối cùng thì sao?” Layne nói. “Lại một lần nữa tớ chọn A.”

Claire di chuột xuống câu hỏi cuối cùng.

ANH CHÀNG MỚI ĐẾN HẤP DẪN NGỒI CẠNH BẠN TRONG PHÒNG THÍ NGHIỆM KHOA HỌC (ÔI CHÚA ƠI!). BẠN XỬ TRÍ RA SAO?

- (A) MỜI ANH CHÀNG CÙNG LÀM THÍ NGHIỆM VỚI MÌNH SAU GIỜ HỌC
- (B) NHOÛN MIỆNG VỚI CHÀNG NỤ CƯỜI “TÁN TÌNH” MÀ BẠN ĐÃ THỰC HÀNH TRONG GƯƠNG PHÒNG TẮM. RỒI CHỜ ĐẾN LƯỢT ANH TA
- (C) CHUYỂN TRƯỜNG. ANH CHÀNG LÀM RỐI TRÍ CÒN HƠN CẢ MỘT CUỘC MARATHON TRÊN KÊNH TRUYỀN HÌNH REAL WORLD

“Khác nhau gì chứ?” Claire nói. “Trường mình đâu có vẻ gì là có tụi con trai đâu.” Nó xoắn chặt sợi dây điện thoại quanh ngón trỏ và nhìn da tay mình chuyển từ màu hồng sang tím tái.

“Bình tĩnh đi, Kẽ Rầu Rĩ Tuyệt Vọng,” Layne chọc.

“Tất cả bạn bè của tớ ở Florida đã mail cho tớ về mối tình mới nhất. Trong khi đó, người đàn ông Westchester duy nhất tớ gặp gỡ là ông Block. Cậu chưa từng muốn gặp mấy anh chàng dễ thương, rồi phải lòng, và run bắn cả người khi anh chàng ở gần đâu đó sao?”

“Chưa,” Layne nói. “Tớ cố không muốn bất cứ thứ gì - như thế tớ sẽ chẳng bao giờ thất vọng.”

“Sao lại có thể chẳng muốn bất cứ điều gì được? Thế còn cái máy in màu cậu cứ nhắc đến mãi thì sao?”

“Điều này không áp dụng cho hàng hóa.”

Claire nghe thấy một tiếng cắc thật to.

“Ồi!” Layne nói. “Tớ nghĩ là cái hạt đó vừa làm gãy răng tớ mất rồi.”

DING.

MASSIEKUR: TUYỆT VỌNG

“Cậu có sao không?” Claire cố giữ tập trung vào câu chuyện với Layne, nhưng rõ ràng là Massie quyết tâm làm nó chú ý. Massie bật tắt đèn bàn liên hồi, Claire thấy phòng con bé trông như thể bị mắc trong một cơn bão điện dữ dội.

“Layne, chờ mình một giây được không?”

Cầm điện thoại trong tay, Claire trượt khỏi chiếc ghế da trơn tuột và ngồi xuống gầm bàn. Nó phải tìm chỗ nấp nếu cứ tiếp tục tăng lời tiếng kêu cứu của Massie. Nó không thể tin là mình bị buộc phải né tránh Massie ngay trong nhà mình. Chuyện đó còn vượt quá cả cảm giác bối rối.

Claire quờ tay dưới bầu cửa sổ cho đến khi mò thấy lai mấy tấm rèm màu be nặng trĩu. Nó kẹp chặt lại rèm giữa ngón giữa rồi kéo khép lại.

“Okay, tớ đây, xin lỗi về chuyện đó.” Claire ngồi dưới bàn, ngó nhìn mấy cái chân tròn ngắn tũn của chiếc giường bốn cọc. Chúng trông như cái gì đó trôi thẳng ra từ lâu đài của một hiệp sĩ. Một cái thảm trang trí đăng ten màu ngà treo phía trên tủ gương sẫm màu khiến nó nghĩ đến những bà già. Tất cả đồ dùng trong phòng nó trông mệt mỏi và thiếu thân thiện, như thể đáng ra chúng phải ở đâu đó khác hơn. Nó nhớ căn phòng ngủ hiện đại sáng sủa đã bỏ lại ở Florida và ghi nhớ trong đầu là sẽ hỏi mẹ xem có thể tháo mấy tấm hình vàng ố chụp họ hàng đã mất của nhà Block đi để treo những bức ảnh của chính nó lên được không.

“Tớ muốn tìm bạn trai.” Claire thở dài. “Có lẽ lúc ấy cuộc sống của tớ sẽ không có vẻ đáng thương đến thế.”

“Cậu không thể mong đợi ai khác khiến cậu hạnh phúc cả,” Layne nói. Đoạn nó bắt đầu một bài diễn văn về con trai và những phiền phức chúng có thể mang lại, nhưng Claire còn mãi sao nhãng không thể chú tâm. Ai đó đi ủng đen mũi nhọn đang đứng trước bàn nó, gõ gõ nhịp chân. Tim Claire bắt đầu đập thành thịch.

“Layne, tớ phải làm cho xong bài tập thiết kế. Mai tớ gặp cậu ở lớp nhé,” Claire nói. Nó giật mạnh sợi dây điện thoại cho đến khi cái đế màu be rút khỏi bàn và rơi xuống sàn trước mặt nó. Nó kéo cái đế về phía mình và nhanh chóng cúp máy.

“Sao cậu tăng lời tớ?”

Claire thò cổ ra khỏi gầm bàn và nhìn lên. Massie đứng trước mặt nó, hai tay chống hông. Con bé đang nhai kẹo cao su hiệu Dentyne Ice.

“Tớ chẳng biết cậu đang nói gì. Tớ ở dưới này này giờ tìm đôi hoa tai của tớ đâu cũng chừng mười phút rồi.”

“Cậu bấm lỗ tai hồi nào thế? Sau bữa tối à?”

“Phải vì vụ cá cược không?” Claire hỏi. “Cậu giận à?”

“Không. Tớ ghen đốn thách thức. Giờ thì đứng lên đi.” Massie chìa tay ra. Claire nắm lấy.

Cái vương miện trang trí trên lắc tay của Massie đâm lún vào lòng bàn tay Claire, nhưng con bé không dám kêu ca.

“Claire,” Massie nói khi chúng đứng mặt đối mặt. Giọng nó bỗng nhiên trở nên ngọt ngào. “Có nhớ vài tuần trước cậu nói ước gì bố mẹ cho phép cậu dùng di động không?”

“Ừ...”

“Được, tớ biết cậu có thể có được nó bằng cách nào.” Massie bắt đầu đi tới đi lui. “Từ giờ trở đi, tất cả những gì tụi mình phải làm là hành động như thể mình là bạn thân nhất và mẹ tụi mình sẽ cho tụi mình bất cứ thứ gì mình muốn.”

“Cậu đang nói gì vậy?” Claire hỏi.

“Tớ nghe lỏm được họ nói họ thiết tha mong tụi mình hòa hợp với nhau ra sao, nênnnnn, tất cả những gì mình phải làm là cho họ cái họ cần và mình sẽ có được cái mình muốn.” Massie nhovn một nụ cười tự đắc.

“Nhưng bằng cách nào...?”

“Nghe này, cậu muốn một cái di động còn tớ thì muốn một buổi tiệc Halloween con trai-con gái. Cứ theo hướng dẫn của tớ và chúng gần như sẽ là của bọn mình.”

Claire cân nhắc các lựa chọn. Nếu nó đồng ý, Massie sẽ biết ơn, và như thế biết đâu cuối cùng chúng lại trở thành bè bạn. Nó cũng có thể có được một cái di động, điều này nhất định sẽ giúp nó hòa nhập hơn ở trường. Và cuối cùng nó có thể có cơ hội gặp vài chàng trai trường Briarwood tại buổi tiệc và tìm ra anh chàng của lòng mình. Những ngày làm “Kẻ Rầu Rĩ Tuyệt Vọng” của nó sẽ mãi mãi là quá khứ.

“Okay,” Claire nói. “Mình cứ làm thế đi.”

3. Chương 3

BIỆT THỰ NHÀ BLOCK

PHÒNG KHÁCH

Tối 23 tháng Mười

“Thôi làm bộ sợ hãi thế đi,” Massie nói. Nó hất tay Claire khỏi miệng con bé, để không còn phải nghe những tiếng cấn móng tay khó chịu. “Làm như cậu chưa từng nói dối bố mẹ mình trước đây vậy.”

Claire định bật lại nhưng Massie đã đưa lòng bàn tay lên ngăn lại buộc nó phải im lặng.

“Suyt.”

Chúng dựa sát vào bức tường dán giấy in hình da báo ngay bên ngoài phòng khách, chờ thời điểm thích hợp nhất để cắt ngang câu chuyện của bố mẹ.

“Còn vở nhạc kịch The Producers thì sao?” bà Kendra hỏi chồng. “Anh thích vở đó mà.”

“Không, em yêu, anh nói anh không ghét nó.”

“À, tôi ghét nó,” ông Jay nói.

“Anh ghét tất cả mọi thứ không diễn ra trên sân bóng,” bà Judi nói.

Massie nhìn Claire, và trợn ngược mắt. Nó không thể tin bố mẹ chúng lại nói về những thứ chán ngắt như thế.

“Okay, tụi mình vào,” Massie nói. “Nhớ đấy, ngay cả nếu tớ có nói điều gì lạ tai thì cứ hòa theo nhé.” Rồi nó nắm lấy khuỷu tay Claire và kéo con bé vào phòng.

“Chào cả nhà ạ.” Massie túm chặt cánh tay Claire.

“Chào cả nhà ạ,” Claire nói, đứng theo vở.

Massie hít một hơi thật sâu. Mùi cà phê và củ cháy quen thuộc bay khắp căn phòng. Massie lập tức cảm thấy thoải mái. Nó đã đi qua căn phòng này cả ngàn lần rồi.

“Claire và con chỉ muốn chúc mừng sinh nhật bố lần nữa trước khi đi ngủ.”

“Đúng thế ạ, chúc mừng sinh nhật, chú William,” Claire nói thêm. Giọng nó không tự nhiên, còn nụ cười thì gượng gạo.

“Muốn hỏi xin không?” Massie quay qua Claire. Nó biết có thể Claire không hiểu mình đang nói gì nhưng vẫn hy vọng con bé sẽ hòa theo.

“Không, cậu nói đi,” Claire nói. “Cậu là người giỏi xin thế cơ mà.”

“Cám ơn,” Massie nhìn Claire với nụ cười khiêm tốn và ánh mắt tỏ non, hy vọng bố mẹ nó sẽ tin là tình cảm và sự tôn trọng giữa chúng là thật.

“Mẹ, bố, cô Judi, chú Jay,” nó nói với cử tọa của mình. “Claire và con đang bàn với nhau trước khi đi ngủ, cũng như gần đây tụi con vẫn rất hay làm thế, và...” Nó dừng một chốc để tạo ấn tượng.

Claire gật đầu tán thành.

Massie tiếp. “Tụi con đang nghĩ có lẽ năm nay sẽ tổ chức một buổi tiệc Halloween tại nhà.”

Massie dò phản ứng của mẹ trước, vì đó là điều duy nhất quan trọng. Bà Kendra chỉ huy tất cả mọi chuyện liên quan đến nhà cửa, trường lớp (trước, trong khi, và sau khi), chi tiêu, ngủ lại, phạt, và thực phẩm. Bố nó chỉ can thiệp vào chuyện điểm số, giờ giấc nghiêm, và nhạc mở to cần vặn nhỏ lại.

Bà Kendra đã nâng cái cốc màu trắng viền vàng thanh nhả lên môi nhưng lại đặt xuống trước khi nhấp một ngụm. Căn phòng im lặng, chỉ nghe thấy tiếng lanh canh của đồ sứ. Massie không chịu nổi sự im lặng nên vội khóa laptop.

“Dĩ nhiên, tụi con sẽ ở ngoài sân sau để không làm dơ nhà,” nó nhanh miệng nói thêm. “À, mà Claire cũng có một ý kiến hay lắm. Mọi người chờ nghe bạn ấy nói xem nhé.”

Massie biết điều tối quan trọng là bố mẹ nó phải tin nó và Claire đã thảo luận chuyện này hàng giờ rồi và rằng từ chối buổi tiệc sẽ giống như nói không với những bước tiến đầu tiên dẫn đến tình bạn của chúng.

“Thôi nào,” Massie nói. “Nói cho họ nghe đi.”

Claire nhìn trân trân ngay lại Massie và hỏi, “Giììì” qua kẽ răng. Nghe cứ như “Iììì” vậy.

“Ôi Chúa ơi, cậu khiêm tốn quá đấy.” Massie đặt tay quanh vai Claire. “Bạn ấy cho rằng nếu mời thêm ít bạn trai đến dự tiệc thì sẽ rất tuyệt. Mọi người biết đấy, chỉ để làm mọi thứ hài hòa và để có thêm vài bộ đồ cải trang thú vị của cả con trai và con gái thôi mà.”

Massie kín đáo ấn cánh tay lên vai Claire, nhắc nó cùng hòa theo. Claire cọ tay vào sau chân Massie để ra hiệu là nó sẽ nói.

“Claire, đó là ý của con à?” bà Judi hỏi. Giọng bà pha chút ngạc nhiên thú vị.

“Có vẻ như sư tử nhỏ nhà mình trở thành một con chó lớn rồi đây,” ông Jay đáp, và tiếp tục nghe với giọng cười khục khục.

“Đừng có chọc.” Judi vui vẻ vỗ vỗ cánh tay chồng. “Em nghĩ con nó đã sẵn sàng tiếp xúc với con trai là chuyện hoàn toàn bình thường.”

Massie có thể cảm thấy dưới cánh tay mình Claire bắt đầu tỏ ra lúng túng.

“Sao mẹ, con có thể không?” Massie hỏi.

“Con có thể gì?”

“Con có thể tổ chức tiệc không ạ?”

“Con có thể tổ chức tiệc không ư?” Kendra hết nhìn Massie rồi đến Claire rồi lại nhìn Massie.

Miệng Massie khô khốc và một luồng hơi nóng ran tỏa sau gáy nó.

Sao mình lại có thể phạm một lỗi lầm ngu ngốc như thế chứ?

“Mẹ tưởng hai con sẽ cùng tổ chức chứ.” Bà Kendra gõ gõ mấy đầu móng tay sơn màu đỏ thẫm lên thành cốc.

“Nhất là khi ý tưởng mời mấy cậu con trai đến dự tiệc ban đầu là của Claire,” Judi nói. nghiêng người tới cái khay tráng miệng trên bàn cà phê, bẻ một mẩu bánh bích quy và bỏ vào miệng.

“Ồ, nhất định là tụi con cùng tổ chức mà,” Massie nói. “Tụi con đã bắt đầu cùng lên danh sách rồi đây.”

“Bố hy vọng em trai con, Todd, cũng có tên trong danh sách,” ông Jay nói với Claire.

“Dĩ nhiên là thế rồi.” Claire dứt tay vào túi bên hông quần nhưng kẻ của nó.

“Thế con định mời bao nhiêu đứa trong lớp đến dự tiệc?” Bà Kendra hỏi con gái.

Massie ngập ngừng. Nếu nó nói “tất cả mọi người,” có thể mẹ nó sẽ lo về chuyện ồn ào hay lộn xộn. Nhưng nếu nó nói “hầu hết mọi người,” mẹ nó có thể sẽ bực vì nó chừa ai đó lại.

“Tất cả mọi người ạ,” Massie nói, cho rằng với mẹ thì tốt nhất là không nên chừa lại ai cả. Nó nín thở chờ phản ứng của mẹ.

“Mình sẽ gác việc này sang ngày mai,” bà Kendra trả lời.

Massie giậm chân và hai tay chống hông.

“Con cần phải biết...” Massie cảm thấy Claire vỗ nhẹ sau chân nó. “Ý con là tụi con phải biết tối nay,” nó nói. “Chỉ còn một tuần nữa là Halloween rồi, và tụi con còn muốn nhờ Landon Dorsey tổ chức buổi tiệc nữa.”

“Ai cơ?” Claire hỏi.

“Bà ta là người tổ chức tiệc giỏi nhất trong khắp vùng có mã 914 này. Chẳng có gì mà người đàn bà đó không làm được cả,” Massie nói.

Bà Kendra nhìn mấy đứa con gái lần cuối rồi thở dài. “Tôi đồng ý nếu mọi người cũng đồng ý,” bà nói với mấy ông bố bà mẹ kia.

“Bảo Landon gọi điện báo cho bố biết chi phí,” ông William nói.

“Cám ơn bố.” Massie chạy đến bên ghế bành. Nó ôm chầm bố và hôn chụt lên cái đầu hói của ông.

“Còn cái di động thì sao?” Claire thăm thì với Massie.

“Hả?” Massie nói. Nó đang mãi lo dấm bóp vai cho bố.

“Cậu đã bảo sẽ giúp tớ xin một cái di động mà.”

Massie bắt đầu bấm lưng ông William.

“Con yêu,” ông Jay nói với Claire. “Con biết quy định mà. KHÔNG di động cho đến khi con mười sáu tuổi.”

“Con biết rồi.” Claire cúi gằm nhìn chiếc dép lông màu hồng của mình.

“Thôi, chúc ngủ ngon,” Massie nói, giọng nó vỡ ra vì sung sướng. Nó hôn bố mẹ rồi bỏ đi ngủ.

Claire chạy theo.

Todd đang ngồi trên sàn gỗ cứng bên ngoài phòng khách, chơi trò Game Boy tắt tiếng để có thể nghe lỏm.

“Này, Massie, hay là tui diện như một ngôi sao nhạc rock đến dự tiệc còn chị đóng kẻ săn đuổi theo nhé?”

“Ê, Todd,” Massie nói. “Hay mi mặc như một con gấu trúc bên đường còn tao làm một tài xế xe tải đang phóng nhanh nhé?”

“Nghiêm túc đấy chứ?” Todd hỏi Massie. “Tui thích thế.”

Massie mặc kệ nó và đi nhanh tới cầu thang khi thấy Claire đã theo nó ra khỏi phòng.

“Tớ không tin được là cậu lừa tớ như thế!” Claire quát Massie. “Tớ tưởng mình đã thỏa thuận rồi.”

“Vậy thì THỎA THUẬN!” Massie quát lại.

“Thỏa thuận tốt đấy!” Todd phúi tay lên chiếc quần jean bạc màu của mình. “Này, có ai muốn làm một ly kem soda không nào?”

Nhưng lại nó chỉ nhận được tiếng thở dài, tiếng giậm chân, và tiếng cửa đánh rầm.

4. Chương 4

VƯỜN TÁO

XE NGỰA

11 giờ 15 sáng

24 tháng Mười

Chiếc xe ngựa Vườn Táo ọp ẹp xóc nảy và loạng choạng lặn bánh qua những đụn cỏ khô và phân ngựa vãi khắp những con đường mòn. Cả đám học sinh lớp bảy cố giữ cho món sôcôla nóng của mình không đổ ra cả những tấm chăn len xù xì đang đắp. Massie chăm chăm nhìn những cây táo ven đường vừa lướt qua và nghĩ đến chuyện sẽ trả đũa Becca Wilder ra sao.

Đó là chuyến đi thực địa thứ hai trong năm của chúng, và mặc dù tiết trời lạnh và đường đi gập ghềnh, chuyến đi này sẽ thú vị hơn lần trước.

“Này, Kristen,” Britton Daniels la lên về phía sau xe ngựa. “Cậu có bán mỹ phẩm dỏm trong chuyến đi này nữa không đấy?”

Britton và bọn bạn trong danh sách B của nó cười khúc khích.

Massie thấy Kristen nghiêng cơ hàm.

“Đừng để nó tác động tới cậu,” Massie nói. “Sao cậu biết được mấy thỏi son ấy sẽ làm môi chúng sưng vù lên chứ?”

“Phải đấy,” Dylan Marvil nói. “Chúng có phải đổ xô vào bệnh viện thì cũng không phải lỗi của cậu.” Nó xoắn một lọn tóc dài đỏ hoe quanh ngón trỏ.

“Dylan nói đúng đấy.” Đôi mắt đẹp hình quả hạnh nhân của Alicia trong nắng trông như có màu hổ phách. “Đó là lỗi của tụi nó, ai bảo có làn da nhạy cảm.”

Bất chấp những lời an ủi từ những đứa bạn thân nhất của mình, Kristen vẫn không chịu thôi.

“Này, Medusa,” Kristen phản công. “Tớ nghĩ lần này tớ sẽ bán cho cậu thứ gì đó trong dòng sản phẩm dụng cụ điện mới toa của tớ. Chắc một cái چرا điện sẽ giúp cậu chải suông được cái bẫy cháy rận mà cậu gọi là tóc đấy.”

Britton đưa tay vuốt sau đầu. Massie, Alicia và Dylan cười ầm lên.

“Đủ rồi, mấy cô,” cô Heidi nói. Cô giáo khoa học yêu thiên nhiên của chúng đang đi vòng vèo đến chỗ Kristen, vịn chặt vào lũ học trò của mình để giữ thăng bằng khi đi qua chúng. Cuối cùng khi đến được chỗ Kristen, cô Heidi đặt tay lên vai cô học trò của mình và tiếp tục bài giảng.

“Chúng ta sẽ có mặt ở ruộng bí ngô trong vài phút nữa. Ở Hy Lạp cổ đại, người ta gọi bí ngô là pepon, trong tiếng Hy Lạp có nghĩa là ‘trái dưa lớn.’” Chiếc xe ngựa xóc nảy làm giọng cô run lên.

“Cậu có hai trái pepon dễ thương đó,” Massie thì thầm với Alicia.

Alicia rất ư nhạy cảm về bộ ngực to của mình và Massie biết chuyện đó. Nhưng con bé không định bỏ qua cơ hội chọc cười ra trò.

Alicia bật lại bằng cách đập thật mạnh lên cánh tay Massie.

Dylan cười to lên, nhưng chính tiếng cười khúc khích của Kristen mới khiến cô giáo chú ý.

“Thêm một lần cắt ngang nữa là sẽ không có chuyện hái bí hôm nay đâu đấy,” cô Heidi nói với Kristen.

Kristen kéo cái cổ áo lọ màu trắng lên che gương mặt đỏ bừng của mình.

Chiếc xe ngựa lăn bánh đến một thửa ruộng bí ngô lớn và chú Farmer Randy thắt dây cương cho đến khi ngựa dừng hẳn. Cô Heidi bắt đầu giải thích màu cam sáng của bí ngô có là do chất beta- carotene ra sao, nhưng mấy đứa con gái đã thôi không để ý đến cô nữa. Hầu hết bọn chúng còn đang mãi sẫm soi vườn cây ăn trái để hái được nhiều hơn lũ bạn.

“Ai đó phải nói cho mấy kẻ thua cuộc này là tụi nó có thể mua bí với giá hai mươi đô ở mọi xó xỉnh quanh đây đi chứ,” Massie nói.

“Sao chứ? Rồi làm hỏng cả trò vui của tụi nó á?” Alicia đặt tay lên trái tim mình và lắc đầu tỏ vẻ thương hại mấy đứa bạn học ngây thơ.

Cô Heidi vừa mở chốt cánh cổng gỗ bên hông xe, những “kẻ thua cuộc” liền túa ra như những con bò chạy tán loạn. Claire và Layne nắm tay nhau vừa cười nắc nẻ vừa chạy nhanh hết mức trên mấy đôi ủng đi đường dài có đế thép, vậy mà cũng chẳng nhanh mấy tí. Hai đứa bạn của Layne là Meena và Heather đang chạy cạnh chúng.

Massie, Alicia, Dylan và Kristen tụt lại đằng sau. Chúng chẳng hứng thú với bí ngô, hái lượm hay đất đai gì sắt.

“Muốn biết năm nay tụi mình sẽ làm gì cho Halloween không?” Massie hỏi.

“Hừmmm, để tớ đoán xem,” Dylan nói. “Trò đi xin kẹo bánh trick-or-treating, ăn hàng năm kẹo, tặng thêm hai kilôgam, và rồi chẳng ăn gì ngoài sữa Slim Fast trong một tuần?”

“Không,” Massie nói. “Năm nay tụi mình sẽ làm cái gì đó hoàn toàn khác.”

“Ôi Chúa ơi.” Alicia đứng sững lại giữa chừng và quay sang nhìn Massie. Kristen và Dylan cũng dừng lại nhưng không thực sự biết rõ vì sao.

“Cậu sẽ đi trước Becca trong vụ tổ chức tiệc con trai-con gái, đúng không?”

Massie đáp bằng một cái nhếch mép vênh vác và gật đầu.

Dylan và Kristen nhảy tưng tưng đầy phấn khích. Và rồi cả bốn cùng nhao nhao nhảy căng lên đến chóng mặt mà tung hô không ngừng, “Hello, weenie!”

“Tớ không thể chờ xem vẻ mặt của Becca khi nó nghe tin này đâu,” Dylan nói.

“Tại sao phải chờ?” Massie nói. “Mình nói cho nó bây giờ đi.”

Becca và Liz chỉ ở cách đó một vài mét. Hai vận động viên thể dục vai u thịt bắp được một đám con gái bao quanh la hò khi chúng cố nhấc trái bí khổng lên khỏi mặt đất.

Như thường lệ, Becca mặc một chiếc áo hai dây vải sa đầy nữ tính vốn vẫn luôn trông không đúng chỗ trên vóc người bè bè của nó. Mái tóc vàng sậm dài ngang vai xõa thẳng đơ và vô hồn quanh khuôn mặt trái xoan. Massie và mấy đứa trong Ủy ban Xinh đẹp từng cho rằng sẽ chẳng ai thèm nhìn con bé ấy đến lần thứ hai nếu không vì đôi mắt sắc màu lam của nó.

Liz là một phiên bản nhỏ nhắn của Becca, nhưng lại không có được đôi mắt ấy. Đôi mắt của nó mang màu nâu tối mờ đục. Mọi người chú ý tới Liz vì lúc nào nó cũng đắp kín người bằng màu cam, từ sở thích đến màu phun da.

“Tớ chịu không nói được trái bí đó kết thúc ở đâu và Liz bắt đầu ở đâu nữa,” Massie nói.

Alicia, Dylan và Kristen cười phá lên khi đang nhón chân đến gần mục tiêu để gót giày không bị lún trong bùn.

“Ê chào, Becca,” Massie kêu lên.

“Chào,” Becca gỡ cái mũ Kangol ra và giữ nhẹ mái tóc. “Các cậu đến để xem bí của tớ ra sao hả? Nó hoành tráng đến độ chú Farmer Randy phải đi kiếm một chiếc xe cút kít để bọn tớ có thể đưa nó lên xe ngựa đấy.”

“Không đâu, tớ đến để nói cho cậu nghe ý nghĩa của cuộc đời,” Massie nói. Kristen, Dylan và Alicia cười khúc khích.

“Cậu đang nói gì vậy?” Liz hỏi. “Chẳng ai biết được ý nghĩa của cuộc đời cả.”

“Massie biết đấy.” Alicia ngồi lên trái bí của Becca và cứ đá chân tới lui, mỗi lần như thế gót ủng của nó lại làm trái bí mềm thêm một chút.

“Cậu làm cái gì vậy chứ?” Becca rít lên. “Tránh chỗ đó ra.”

“Làm ơn đi, tớ còn không đụng đến nó nữa là.”

Mấy đứa con gái đang dõi xem Becca và Liz giằng co trái bí đứng lùi lại vài bước. Chúng chẳng muốn dây vào.

“Thế ý nghĩa của cuộc đời là gì?” Liz hỏi.

“Tớ sẽ tổ chức một buổi tiệc con trai-con gái vào ngày Halloween,” Massie đáp.

“Không đời nào!” Becca rít lên. Nó giậm giậm chân xuống đất. “Chuyện đó không công bằng. Đó là ý tưởng của tớ.”

“ĐỜI LÀ THẾ!” Massie, Kristen, Alicia và Dylan đồng thanh la lên. Chúng nhún đi nhún lại câu chọc tức rồi kết thúc bằng một lượt đập tay nhau ăn mừng.

Mấy đứa con gái đứng ngoài che miệng cười khúc khích.

Becca sững sờ.

“Làm gì đi chứ,” Liz nhăn nhó với nó.

Nhưng trước khi Becca kịp làm gì thì bỗng có một tiếng bốp thật to. Becca quay phắt đầu lại để xem âm thanh đó phát ra từ đâu.

“Tiếc quá.” Đôi mắt nâu to của Alicia mở lớn khi nó giả vờ ngạc nhiên. “Sorry.” Nó nhảy xuống đất và chỉ vào chiếc ủng Jimmy Choo của mình đang chìa ra nơi trái bí.

Alicia đứng một chân và giật mạnh chiếc ủng cao gót ra trong khi Kristen và Dylan giữ trái bí lại để nó khỏi lăn đi.

“Tớ không tin được là cậu lại làm thế.” Mũi dưới Becca giật giật khi nó gạt nước mắt.

Mấy đứa con gái trong sân lại khúc khích cười.

“Mình mách cô Heidi đi,” Liz nói.

“Không, đừng,” Becca nói, chộp lấy tay bạn. Nó biết tốt hơn không nên nói.

“Được rồi!” Alicia rút được chiếc ủng ra. Nó lau ruột bí màu cam nhộp nháp khỏi chiếc giày cao gót rồi quệt lên vỏ trái bí.

“Cậu sẽ tổ chức một buổi tiệc Halloween con trai-con gái thật à?” Becca hỏi.

“Đợi đã, Becca,” Liz chen vào. “Có lẽ tiệc của nó không tổ chức vào ngày 31.” Rõ ràng nó cho rằng mình đang biết điều gì đó.

Đến cả Becca cũng trợn ngược mắt khi nghe nó nói vậy.

“Trừ phi ngày Halloween chính thức thay đổi, không thì tiệc của tớ sẽ vào ngày 31,” Massie nói. “Nhưng vì bọn cậu nghĩ rằng tớ, mở ngoặc kép, xuống dốc, đóng ngoặc kép, và tớ, mở ngoặc kép, không nắm quyền như trước, đóng ngoặc kép, đừng có mơ được mời nhé.”

Massie, Alicia, Dylan và Kristen quay lưng bước đi, bỏ lại hai đứa con gái chết điếng, và những đứa bạn sững sờ của chúng, cùng một trái bí nham nhở.

“Thôi nào, quý cô,” cô Heidi kêu lên. Cô đang đứng cách đó hai dãy hào hứng trở vào một đồng pepon thu nhỏ, như thể điều đó sẽ đột nhiên thôi thúc bọn chúng tham gia.

Massie nói, “Cứ giả vờ như các cậu điếc đi.” Chúng lờ cô giáo và nhất loạt quay sang hướng khác.

“Thế, chính xác là cái gì sẽ diễn ra tại buổi tiệc con trai-con gái ấy?” Dylan hỏi. Nó cố nói sao cho giọng mình nghe có vẻ hứng thú thay vì căng thẳng, nhưng Massie đã nhìn thấu ruột gan nó.

“Sẽ có một màn hôn hít hoành tráng,” Massie nói. “Chỉ có điều là tại buổi tiệc của tớ mọi người đều hóa trang, nên tụi mình còn không biết mình đang hôn ai nữa.”

“Cậu nói nghiêm túc chứ?” Kristen hỏi.

“Cậu có ngốc không?” Massie quát. “Tớ đùa đấy.”

“Thật ra, đại loại là thế.” Alicia hất mái tóc đen dài qua vai.

“Cái gì?” Cả Massie, Dylan và Kristen đồng thanh hỏi.

“Tớ đã dự một buổi tiệc con trai-con gái tại nhà anh chị họ tớ hồi hè ở Tây Ban Nha, và bọn tớ chơi trò Hôn hay Được Hôn đầu chừng năm tiếng đồng hồ.” Alicica ưỡn vai ra và đứng một cách tự tin trước mặt chúng. Cả bọn ngây người nhìn nó.

“Gì chứ?” Alicia hỏi. “Bọn cậu chưa từng chơi trò Hôn hay Được Hôn sao?”

“Cậu sẽ nói cho bọn tớ vụ đó thế nào chứ?” Massie gắt. Nó không thích chuyện đứa bạn nào đó trong nhóm biết nhiều hơn nó.

“Về cơ bản thì, khi đến lượt, mình phải chọn ai đó để hôn. Và nếu mình không chọn, người bên cạnh sẽ quyết định thay cho mình.” Alicia ngập ngừng. “Tớ đã hôn nhiều thằng con trai đến nỗi cho tới cuối đêm tớ đã dùng hết nhả một ống son môi bóng.”

Massie chẳng biết phải nói lại thế nào. Bỗng nhiên nó cảm thấy như thể đứa bạn thân nhất của mình là một người hoàn toàn xa lạ.

“Ồ, tớ không chắc trò đó có được mẹ chấp nhận không, nhưng tụi mình có thể hỏi thử,” Massie nói. Lần đầu tiên trong đời, nó hy vọng mẹ sẽ ở gần đâu đó để can thiệp.

Massie nhận thấy Kristen và Dylan đang nhìn mình chằm chằm, cố đọc biểu hiện của nó. Nó không muốn chúng biết tự bên trong lòng mình cũng đang âm thầm kinh hoảng, nên nó quay qua đá trái bí gần nhất.

“Trái này chưa chín hẳn,” nó chẳng nói cụ thể với đứa nào cả.

“Tớ có ý kiến là tụi mình sẽ mặc những bộ đồ thật quyến rũ,” Alicia gợi ý.

“Tớ hoàn toàn ủng hộ chuyện đó.” Dylan xoay tròn để khoe vòng eo thanh mảnh mới có khiến mái tóc đỏ dợn sóng của nó phất vào mặt. “Trong bảy ngày tớ đã giảm được hơn hai kilôgam theo Chế độ Ăn kiêng Bờ biển Nam. Đến Halloween trông tớ sẽ như siêu mẫu cho mà xem.”

“Tớ cần một bộ đồ kín đáo để mặc đến buổi tiệc, nếu không bố mẹ sẽ chẳng để tớ ra khỏi nhà,” Kristen nói.

Alicia quay lại nhướn cặp mắt nâu to vào Kristen.

“Thế sao bọn mình không biến nó thành một buổi tiệc ‘Hãy Là Chính Mình’ để cậu có thể đến như một nữ tu?”

“Vậy cậu sẽ đến dự như một kẻ đáng ghét hay một đứa con gái hư hỏng hả?” Kristen phản pháo.

“Cả hai,” Alicia nói và nhe răng cười tinh quái.

“Bố mẹ tớ là những người ngoan đạo đầu có nghĩa là tớ cũng ngoan đạo. Hơn nữa, tớ cũng muốn trông mình thật hấp dẫn phòng khi Derrick Harrington cũng có mặt ở đó.” Mặt Kristen ửng đỏ khi nhắc tên thằng con trai. “Cậu sẽ mời cậu ta, đúng không, Mass?”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Cậu bắt đầu thích Derrick Harrington từ hồi nào vậy?” Dylan hỏi. Nó ngồi lên một trái bí thật to và bắt chéo chân.

“Tớ phải lòng cậu ta từ vài tuần nay rồi,” Kristen nói. “Từ buổi gây quỹ của trường ấy.”

Buổi đấu giá long trọng vẫn được tổ chức tại nhà Massie vào tháng Chín hàng năm. Đó là cách cộng đồng quyên tiền cho trường tư của địa phương, nhưng quan trọng hơn, đó là dịp để đùa cợt với đám con trai. Tối hôm đó Massie cũng đã âm thầm phải lòng Cam Fisher. Anh chàng này đứng trong danh sách A ở trường Briarwood và nổi danh là một thủ môn bóng đá rất hấp dẫn. Nhưng điều khiến Massie ấn tượng nhiều hơn là anh chàng thuộc lời của tất cả các bài hát chúng khiêu vũ cùng nhau. Tối đó Massie đã quyết định không nói cho bọn bạn biết về người ấy cho đến khi nó có thể hoàn toàn tin chắc là Cam Fisher cũng thích nó. Nó đang hy vọng tiệc Halloween sẽ mang lại cho nó những câu trả lời mình chờ đợi.

“Massie, tớ đã kể với cậu là tớ thích Derrick Harrington, nhớ không?” Kristen hỏi.

“Không đời nào.” Dylan trợn ngược mắt. “Tớ đã bảo với Massie là tớ thích cậu ấy trước rồi mà.”

“Không phải, cậu đã nói với tớ,” Alicia nói.

“Ồ,” Dylan đáp. “Và cậu đã không kể lại cho Kristen á? Tớ thật sốc đấy.”

“Tuần đó tớ chẳng cần điểm. Tớ đã ghi được hai mươi điểm rồi.”

“Sao cũng được. Tớ nghĩ chuyện đó hiển nhiên rồi. Ý tớ là tớ đã nhảy suốt đêm hôm ấy.”

“Đúng vậy, nhưng chẳng phải cậu chê bai cậu ta nhảy cứ như thể bị xử tử bằng điện cơ mà,” Kristen nói.

“Phải rồi, còn cậu thì bảo rằng cậu ta quá lùn so với cậu và rằng tất cả những gì cậu ta muốn nói với cậu là bóng đá,” Dylan đáp lại.

“Chuyện đó tốt thôi, vì TỚ YÊU BÓNG ĐÁ,” Kristen nói.

“Sao hai cậu không để Derrington quyết định xem cậu ta thích ai,” Massie nói. Nó cười thầm khi nhắc đến cái tên ‘Derrington’, vì đó là một cái tên rất kịch. Thật thích hợp làm sao, khi xét đến vở kịch này.

“Được thôi,” cả Kristen và Dylan cùng nói.

“Mà ngay cả khi một trong hai người giành được Derrington rồi thì cũng chưa chắc biết phải làm gì với cậu ta,” Alicia ghẹo.

Cả hai đứa quắc mắt nhìn Alicia và rồi quắc mắt nhìn nhau.

“Giờ thì hãy làm ơn thôi cãi cọ, và bắt đầu bàn về trang phục của tụi mình được chưa?” Massie ghét những khi bạn nó lục đục. Cái ý nghĩ Hội Sành điệu đang chia rẽ làm nó chết điếng. Không chỉ là chuyện học hành ở trường sẽ trở nên chán ngắt nếu chúng không la cà với nhau nữa mà như vậy còn có nghĩa là Becca đúng. Massie sẽ không còn cầm quyền nữa. Bạn nó là sức mạnh của nó, và không có cả ba đứa ấy, nó sẽ bắt đầu xuống dốc.

Cô Heidi huyết sáo, nhắc nhở chúng đã đến lúc phải quay lại xe.

Massie, Kristen và Alicia chớp lấy những quả bí ngô đầu tiên nhìn thấy, còn Dylan nhặt một quả bầu lồi lõm bé tẹo. Mấy đứa con gái cười rú lên khi thấy chọn lựa giờ chót của Dylan, và trong giây lát chuyện cãi cọ của chúng có vẻ như đã lùi vào dĩ vãng.

Chúng lên xe và lại chiếm giữ chỗ ngồi cuối xe.

“Tôi qua tớ đã nghĩ rất nhiều về chuyện đó, và tớ thấy bọn mình nên làm Quỷ Dơ,” Massie tiếp. “Như thế cùng lúc bọn mình có thể vừa dơ bẩn vừa ác độc.”

“Một ý kiến tuyệt vời,” Dylan nói. Nó thả vào miệng bốn cái kẹo cao su thổi bong bóng một lúc. Massie hiểu điều đó nghĩa là Dylan vẫn còn bực bội.

“Ồ, tớ thích chuyện đó,” Alicia tham gia.

“Chính xác thì thế nghĩa là sao?” Kristen hỏi.

“Để xem, về phần dơ bẩn tụi mình sẽ mặc áo phong chặt cắt tả tơi để trông tụi mình như vừa trải qua một trận đánh bằng cây chĩa, và vấy ngấn màu đỏ, bên dưới là quần soóc nam màu đen hiệu Calvin,” Massie nói. “Còn với phần quỷ dữ, tụi mình sẽ đeo đuôi và sừng.”

“Ooo, tụi mình nên viết hàng chữ phía sau quần soóc nam để mọi người có thể đọc được,” Alicia nói.

“Ừ, chữ lấp lánh,” Dylan nói.

“Tớ đã định nói thế mà,” Kristen nói.

Dylan trợn mắt.

Khi chú Farmer Randy chạy xe vào bãi đỗ, Dylan nghiêng người qua Massie và Alicia rồi ném phịch trái bầu lồi lõm của nó vào lòng Kristen.

“Vì cậu muốn tất cả mọi thứ của tớ, có lẽ cậu cũng nên có cả thứ này nữa,” nó nói.

“Đừng phiền lòng nếu tớ có chúng nhé,” Kristen nói. Nó nhét trái bầu hình dấu phẩy vào túi của mình.

Massie Block Becca Wilder/Liz Goldman

Cãi cọ giành con trai Cãi cọ giành đồ chơi

Bầu Bí

5. Chương 5

XE ĐI CHUNG VỚI LAYNE ABELEY

GHẾ SAU

3 giờ 35 chiều

24 tháng Mười

Layne nghiêng người qua ghế sau trong chiếc xe Lexus của bố mẹ nó và thăm thì vào tai Claire.

“Tớ không thể tin được là cậu sẽ mời bọn con trai đến dự tiệc.”

“Sao cậu lại nói thăm?” Claire hỏi.

Layne ra hiệu về phía mẹ nó đang ngồi ghế trước lái xe.

“Nếu biết chuyện tụi mình sẽ đi chơi với bọn con trai, bà sẽ bắt đầu tra hỏi xem tụi mình thích ai và như thế thì ngưng chết đi được,” Layne nói. “Tin tớ đi.”

“Và đó là lý do cậu không muốn có tụi nó tại buổi tiệc à?” Claire hỏi.

“Không phải. Tớ chỉ nghĩ buổi tiệc khi đó sẽ mất vui, thế thôi.”

Claire quay nhìn qua cửa sổ. Mùa thu đã đến và những ngọn cây đã gần như trơ trụi - chỉ còn vài chiếc lá vàng và đỏ vẫn bám trên cành. Claire chưa từng trải qua các mùa khác ở Orlando và hy vọng mùa này sẽ đem lại chút thay đổi rất cần thiết cho đời sống xã hội của nó.

Sau một giây im lặng ngắn ngủi, Claire quay lại nhìn Layne.

“Đứa nào cũng sẽ cố cư xử thật tuyệt để tạo ấn tượng với bọn con trai, và chẳng ai còn là chính mình nữa,” Layne nói.

“Tớ nghĩ bọn con trai sẽ làm buổi tiệc thú vị hơn,” Claire nói. “Ở trường cũ của tớ có cả nam sinh lẫn nữ sinh và mọi thứ dường như dễ dàng hơn nhiều so với trường Bán trú Octavian. Ít nhất thì bọn con trai cũng ít cãi cọ hơn một nửa so với bọn con gái, và tụi nó còn có nhiều thứ khác để nói ngoài chuyện quần áo.”

“Tớ nghĩ buổi tiệc này là cái cớ cho Massie và bọn bạn nó khoe mẽ. Cậu muốn cá bao nhiêu là tụi nó sẽ hóa trang thành những con mèo hay những cô nàng đội mũ thổ trên tạp chí Playboy hoặc những cô hầu Pháp để trông nóng bỏng nào?”

Claire xoay cả người lại để đối mặt Layne. “Cậu đã bao giờ học với con trai chưa?” nó hỏi.

Layne ngả người về ghế tài xế và tựa cằm lên cánh tay mẹ.

“Mẹ, nhà trẻ của con có con trai không mẹ?”

“Có,” mẹ nó trả lời. “Giờ thì nhắc đầu con khỏi tay mẹ trước khi mẹ bị tai nạn đi.”

Layne thở dài và ngả phịch ra ghế của mình.

“Thấy không,” Claire nói. “Cậu không có kinh nghiệm. Vì vậy mà cậu sợ.”

“Cậu thì có kinh nghiệm gì chứ?” Layne thăm thỉ. “Cậu đã bao giờ hẹn hò chưa?”

“Ai cần hẹn hò cơ chứ?” Claire thăm thỉ lại. “Ba giờ ra chơi một ngày với bọn con trai có thể dạy một đứa con gái nhiều thứ lắm.”

Cuối cùng thì cũng có chuyện gì đó Claire có thể nói đã làm với bọn con trai mà chưa đứa nào ở trường Bán trú Octavian từng làm, dù đó chỉ là chơi đuổi bắt trong giờ ra chơi và bị giật tóc trong lớp. Nó định tận dụng cái gọi là kinh nghiệm ấy hết mức.

Bà Abeley chạy xe vào lối xe hình tròn trong nhà gia đình Block.

“Cám ơn đã cho cháu đi xe, bác Abeley.” Claire nháy mắt với Layne trước khi bước ra khỏi chiếc Lexus. “Tớ sẽ gọi cậu sau,” nó thì thầm.

Claire cẩn thận đóng cửa xe thật nhẹ phía sau lưng. Một trong nhiều bài học nó học được từ giới thượng lưu ở Westchester là không bao giờ đóng sầm cửa xe. Rõ ràng đó là một tội ác ghê gớm, cũng tàn nhẫn như đá một con cún vậy.

Bà Judi Lyons chạy xe đến ngay phía sau nó. Bà bấm cửa sổ xe xuống và vặn nhỏ cái radio đang réo âm ỉ bài hát của Kelly Clarkson.

“Claire, con giúp mẹ lấy đồ ra chứ?”

Claire dỗi mắt nhìn theo chiếc xe sang trọng của nhà Abeley chạy quanh lối xe hình tròn và lướt ra khỏi nhà Block. Rồi nó quay lại nhìn mẹ.

“Khi nào thì bố mẹ mới mua một chiếc xe hẳn hoi vậy?” Claire hỏi. “Bố mẹ không chán chạy quanh trong chiếc Ford Taurus thuê xấu xí này sao?”

“Con bắt đầu để ý đến xe cộ từ hồi nào vậy?” Bà Judi nhìn con gái với một thoáng ngờ vực trong mắt. Bà đưa cho Claire hai gói đồ.

“Con tò mò, chỉ vậy thôi. Con nghĩ bố mẹ xứng đáng với cái gì đó tốt hơn.”

Claire dừng bước và đặt mấy cái túi nặng xuống lối xe chạy. Nó chỉnh lại vòng tay ôm rồi lại nhắc chúng lên.

“Tốt hơn một chiếc Taurus à?” Judi nói. “Sao phải phí tiền chứ? Chiếc xe này quá tốt với nhà mình rồi. Thế mà mẹ cứ tưởng con thích chứ.”

“Con đã thích,” Claire nói. “Con chỉ nghĩ đã đến lúc thay đổi thôi.”

“Được thôi, khi nào con có thể trả nổi tiền cho thứ gì đó tốt hơn, hãy cho mẹ biết.”

Claire hỏ thẹn không thể đáp lại lời mẹ và ước gì mình đã không khơi chuyện này ra.

Họ mang mấy cái túi vào bếp rồi đặt lên cái bàn ăn sáng bằng formica màu trắng.

“Cám ơn con. Mẹ sẽ soạn đồ ra,” bà Judi nói. “Không phải con có buổi họp lên kế hoạch cho bữa tiệc sao?”

“Dạ, lúc bốn giờ,” Claire nói. “Con vẫn còn mười lăm phút.”

Sau khi nuốt xong hai bát ngũ cốc Cap'n Crunch, Claire đi đến ngôi nhà chính. Theo chiếc đồng hồ Baby G-Shock màu hồng của nó, nó đến sớm năm phút. Nó bấm chuông cửa ba lần, hy vọng có được vài phút trò chuyện với Massie về trang phục trước khi bà Landon đến.

“Claire, cô mừng vì cuối cùng cháu đã tới,” bà Kendra nói khi đỡ lấy áo choàng của Claire. “Massie và Landon đang chờ cháu trong phòng khách.”

Hành lang thật ẩm áp dễ chịu so với không khí khô lạnh của tháng Mười, và Claire cảm thấy má mình nhói khi bớt lạnh. Mùi đồ ăn cho Lễ Tạ ơn tràn ngập căn phòng. Bà Inez đang ở trong bếp chuẩn bị bữa tối - gà giòn, khoai tây nướng lại, bánh hồ đào, và sữa chua đông lạnh cho Massie. Claire cởi đôi giày đế mềm ra và đi đến “nhà kính”. Ba bức tường kính nhìn ra sân sau. Nhưng thay vì cỏ cây hoa lá, nhà kính lại đặt một cái bàn đánh bi a và có một quầy chất đầy rượu.

“Massie, từ k-ê-n-h-a-u có quen thuộc với cô không?” Claire nghe thấy tiếng phụ nữ hỏi. Người lạ phát âm từng chữ cái và từng âm tiết một khi nói, như thể bà đang dùng dao mài bén từng từ trước khi dùng. “Vì đó là điều tôi sẽ làm ở đây. Giây phút cô đặt hai thứ đối lập cạnh nhau, hay đặt chúng kế nhau, cô sẽ có được phép lạ. Đây là lý do vì sao tôi nghĩ chủ đề buổi tiệc của cô sẽ là...”

Câu nói của bà thẳng kít lại khi Claire bước vào.

“Ồ, mọi người đã bắt đầu rồi ư?” Claire hỏi. “Giờ mới chỉ bốn giờ mà.”

“Nói về các thứ đối lập,” Landon rít lên. Bà nhắc cái kính gọng đen dày cộp của mình lên và sẫm soi nhìn bộ đồ Claire đang mặc.

“Tớ đã bảo ba giờ bốn mươi lăm,” Massie nói. “Nhưng cũng chẳng phải chuyện to tát gì. Tớ đã cho bà ấy biết thông tin rồi.”

Claire thở dài. Nó đút tay vào túi sau quần kaki cũ của mình. Nó sẽ chẳng bao giờ mặc cái quần chật như thế nếu không phải vì cá với Massie. Mỗi khi kéo quần xuống để đi tiểu, nó lại để ý thấy vết lằn của cái cạp trên bụng mình. Dĩ nhiên đồ của Massie thì hoàn hảo - quần thun bó màu đen, váy jean ngắn xếp li, và một cái áo len cashmere cổ bẻ xù lông.

Còn hai mươi chín ngày nữa.

“Trên mẫu giấy cậu để lại cho tớ tối qua ghi là bốn giờ.” Claire rút ra một mẫu giấy và chìa ra trước mặt Massie.

Massie nhún vai.

“Bỏ cái vẻ mặt ngớ ngẩn ấy đi,” bà Landon nói. “Và tới tham gia với chúng tôi. Cô đến trễ như thế là đủ rồi.” Bà vỗ vào cái ghế quầy rượu còn trống bên cạnh mình.

Claire ngồi xuống. Bà Landon đưa bàn tay với những móng sơn sửa gọn gàng lên đầu để chắc chắn là sự gián đoạn không làm sợi tóc nào chìa ra khỏi cái búi tóc gọn chặt của mình. “Như tôi đã nói, chủ đề hoàn hảo

cho sự kiện của các cô là Khi Địa Ngục Phủ Đầy Băng.” Bà vỗ tay rồi vỗ hai tay như đang cầu nguyện, chờ phản ứng của hai đứa, nhưng chẳng nhận được gì ngoài những cái nhìn vô hồn.

“Các cô biết đấy, như lửa và băng. Cùng nhau,” bà Landon nói.

“Tôi thích thế đấy,” Massie nói. “Chúng ta xây một sân trượt băng được không?”

“Chúng ta có thể làm bất cứ điều gì các cô muốn.” Bà Landon rút cái bút ra như rút một thanh kiếm và bắt đầu chấm chấm lên màn hình PalmPilot trong khi liếc thoáng những ý tưởng vào giờ chót của mình.

“Tôi sẽ cần mười lăm dây ghế, hai mươi cái đầu giả, bảy cô hầu bàn ăn mặc như quỷ Satan, manơcanh... tốt hơn cả là bằng xốp, một DJ, và ít nhất năm cây chia cho mỗi lò lửa mà tôi sẽ gọi là... ừm, tôi sẽ gọi chúng là gì được nhỉ?”

Landon lại gõ gõ cây bút vào cằm khi đang ngẫm nghĩ. “Tôi biết rồi... Lò Lửa Tuyệt Vọng. Quá đỉnh!” Bà ngước lên và nhận thấy hai đứa con gái đang nhìn mình chăm chăm.

“Được,” bà tiếp tục nói khi tắt cái máy PalmPilot. “Có lẽ tôi có thể hoàn tất nốt tại văn phòng mình.”

Claire trút một hơi nhẹ nhõm.

“Ồi, còn một chuyện nữa.” Bà Landon lôi trong túi ra một cái hộp. “Tôi mang thiệp mời đến cho các cô đây. Nếu các cô không thích hình kẻ nhát gan thì tôi vẫn còn hình ma để trong xe ấy.”

“Được rồi, hình kẻ nhát gan thì tốt rồi.” Massie với lấy cái hộp. “Ma thì lớp sáu quá.”

“Đồng ý,” Landon nói.

“Trong tiệc sẽ có kẹo chứ?” Claire hỏi. Nó không quan tâm đến những cô phục vụ hay kẻ nhát gan. Nó chỉ muốn có bọn con trai và được thết đãi trong buổi tiệc này.

“Xin lỗi?” Bà Landon từ từ quay đầu lại nhìn Claire.

“Tôi chỉ thắc mắc không biết ở đó sẽ có kẹo không?” Claire hỏi.

“Mặc nó đi,” Massie chỉ thị cho Landon. “Đây là sự kiện đầu tiên của nó mà.”

Landon rút một tấm danh thiếp vàng óng ra khỏi hộp và đưa cho Claire.

“Bên dưới tên Landon Dorsey ghi cái gì?” bà ta hỏi.

Claire nhìn tấm danh thiếp.

“Ở đây có ghi ‘nhà tổ chức tiệc chuyên nghiệp’”

“Đúng vậy,” Landon nói. Mắt bà nhắm lại. “Có nghĩa là sẽ có đủ kẹo cho cô nữa ra đến khi tôi trở lại tổ chức tiệc sinh nhật tuổi mười sáu của cô.

Nói rồi Landon thu dọn đồ và quăng cái cốc cà phê Starbucks dính đầy son môi của bà vào thùng rác.

“Hãy bắt đầu với mấy cái thiệp mời đó đi,” bà nói với lại phía sau. “Tôi muốn có danh sách khách mời trong mail của mình sáng mai. Chỉ còn một tuần nữa là đến tiệc rồi.”

“Được,” cả hai cùng la lên lại.

“Kẻ hủy diệt,” Claire nói khẽ. “Tớ không thể tin được là cậu thích bà ta. Tớ đang đợi bà ta gỡ cái mặt ra và cho tụi mình thấy đồng dây nhợ và nhẫn cầu lủng lẳng của bà ta đấy.”

“Bà ta là một nhà tổ chức chuyên nghiệp,” Massie nói, xuất sắc bắt chước tiếng của diễn viên Arnold.

Claire sốc. Nó tưởng Massie sẽ vội bênh vực Landon.

“Bà ta sẽ trở loại khi toại mệnh mười sáu tuổi,” Claire hứa theo.

Cả hai đứa phá lên cười.

“Bà ta hoàn toàn là một kẻ đồng bóng, nhưng bà ta được lắm,” Massie nói. “Cậu chỉ phải tin tưởng bà ta và không hỏi những câu ngớ ngẩn kiểu như sẽ có kẹo ở tiệc Halloween không thôi.”

Claire thở dài. Giây phút vui vẻ của nó với Massie đã tan biến.

“Đây là danh sách tất cả đám con gái lớp bảy ở trường Bán trú Octavian và tụi con trai trường Briarwood.” Massie mở cuốn sổ tay Clairefontaine màu hoa oải hương và để nó trên quây rượu cho Claire thấy. Rồi nó thò tay vào túi xách quai dài màu đen lôi ra một lọ nước sơn móng tay màu tía. “Tớ sẽ viết thiệp mời cho bọn con trai vì cậu chưa biết ai trong số đó cả, và cũng sẽ lo mời cả những đứa được đánh dấu bằng một chấm màu tía. Cậu có thể lo tất cả những đứa còn lại. Okay?”

Claire để ý thấy danh sách mời của mình gồm toàn những đứa mà Massie từng gọi là Kẻ Thua Cuộc Hết Thuốc Chữa.

“Ai đây?” Claire hỏi, chỉ vào cái dấu hỏi màu tía mà Massie chấm bên cạnh cái tên.

“Olivia Ryan,” Massie nói. “Nó là một đứa ngu ngốc mười mười. Chẳng ai thấy nó đâu từ hồi khai giảng. Có lẽ nó đã quên mất trường học ở đâu rồi thì phải.” Massie gõ gõ lọ sơn móng vào mấy cái răng dưới của mình. “Nó sẽ vào danh sách của tớ.”

Massie chấm nhẹ một giọt sơn tía lên trên dấu hỏi cạnh tên Olivia rồi phết lại thành một dấu tick đã kiểm tra. “Ồ, và nhớ là để tên Claire Lyons và số điện thoại của cậu ở chỗ có chữ XIN VUI LÒNG TRẢ LỜI để những người cậu mời biết mà gọi cho cậu chứ không phải tớ đây,” nó nói.

Tối hôm đó, Claire làm đúng như những gì Massie bảo. Chỉ có điều nó quyết định ghi rõ tên mình là M-a-s-s-i-e B-l-o-c-k và viết thêm số điện thoại của con bé cùng lời mở lối đặc biệt “Hãy gọi bất cứ lúc nào, dù ngày hay đêm” vào vài tấm thiệp mời.

Claire biết có lẽ Massie sẽ bắt nó phải ăn trưa trong căn buồng nhỏ mốc meo của người quản gia trong một tháng nếu con bé phát hiện ra chuyện đó. Nhưng cũng đáng lắm. Nó đã chán bị đối xử như một kẻ thua cuộc rồi.

“Nếu không nhập bọn với chúng được thì hãy đánh bại chúng.” Claire liếm cái phong bì cuối cùng rồi dán lại.

6. Chương 6

BIỆT THỰ NHÀ BLOCK

PHÒNG NGỦ CỦA MASSIE

11 giờ 45 sáng

25 tháng Mười

Massie đứng trước chiếc gương dài bằng cả thân người mình và nghiêng đầu qua bên phải. Nó luôn làm thế khi mặc thử một bộ cánh mới. Góc lệch tâm giúp nó thấy mình trông thế nào trong mắt người khác. Đó là cái nhìn gần sát nhất với ý kiến thứ hai mà nó có.

“Hừm, tao cũng không thể mặc cái này,” Massie nói với con Bean đang cuộn tròn như một trái banh nhỏ xíu trên một đụn áo len dài tay. Nó kéo chiếc áo đồ cổ chữ V qua đầu rồi ném lên giường cùng với những thứ đã bị loại ra. Bình thường, cái chăn lông mềm mại màu tía là màu nổi bật duy nhất trong căn phòng toàn màu trắng của Massie. Nhưng hôm nay có thể thấy căn phòng sắc sỡ hơn với nhiều sắc màu quần áo. Massie chống tay lên hông đánh giá mớ hỗn độn.

“Có vẻ như cả mấy ngăn tủ quần áo của mình vừa mưa ra cùng một lúc vậy. Vụ cá cược này quả là một cơn ác mộng.”

Bean mở mắt và duỗi thẳng thân mình.

“Bean, bộ đồ nào trong tủ của tao cũng đều có cảm giác nhạt nhẽo. Nếu mấy cái quần jean của tao chẳng có lấy vài cái sợi mi mới để chơi cùng, chúng sẽ chết vì buồn chán mất.”

Con chó liếm liếm mấy bàn chân của nó.

“Làm sao hôm nay tao đến trung tâm mua sắm mà không mua lấy một thứ gì được?”

Bean sủa một tiếng.

“Được đấy, Bean, nhưng trang phục Halloween thì không tính,” Massie nói. “Tao đang nói về cái gì đó mới và tuyệt đẹp và đáng ghen tị cơ. Tao không muốn thấy bất cứ ai nghĩ tao đang xuống dốc lần nào nữa.”

“Con yêu, ba phút nữa mình đi,” giọng bà Kendra nói qua hệ thống liên lạc.

“Được rồi, mẹ, con xuống ngay đây.” Massie nói vào cái hộp trên bàn cạnh giường ngủ của mình.

Nhưng nó vẫn còn đang mặc đồ lót.

Massie lén nhìn ra ngoài cửa sổ phòng ngủ, hy vọng thoáng thấy Claire đang vất vả tìm cho ra thứ gì đó không bị trùng lặp để mặc. Nhưng đèn phòng nó tắt. Có lẽ nó đã chờ ở dưới lầu rồi.

Hừm!

Điện thoại của Massie reo đến lần thứ ba thì con bé mới tìm thấy một chiếc áo khoác nhàu nát.

“Chào, Kristen, có chuyện gì vậy?”

“Không có gì.” Giọng Kristen nghe có vẻ bức bối.

“Chuyện gì không ổn à?” Massie đưa một cái áo phông DKNY màu xám lên trước mặt rồi quăng qua vai.

“Tớ không tin là cậu không đi mua sắm cùng bọn tớ,” Kristen nói. “Hôm nay là thứ Bảy cuối cùng trước Halloween rồi, và nếu như cả bọn muốn mặc cùng một kiểu trang phục...”

“Cậu thật tình nghĩ tớ muốn đi với Claire hả?” Massie hỏi. “Hay nghĩ rằng sẽ có lúc nào đó tớ chọn nó mà không phải là các cậu? Làm ơn đi mà! Mình hiểu nhau chưa? Tớ đang hy sinh như vậy vì lợi ích lớn lao hơn là buổi tiệc và các cậu biết điều đó.”

“Sorry. Chỉ là đại loại tớ còn đang bức bối về chuyện Dylan thích Derrington, mà Alicia thì rõ ràng đang về phe Dylan vì nó nói Dylan đã kể hết về người nó thích rất lâu trước khi tớ kể, nhưng đó chỉ là vì tớ đã nói với cậu mà không phải là với Alicia.”

Trong lúc Kristen nói, Massie đang cố nghĩ ra cách để mọi người nhìn thấy nó đang đi cùng bọn bạn mình. Nếu tụi nó tình cờ gặp Becca hay Liz thì sao? Sẽ chẳng hay ho gì nếu nó không đi cùng bọn bạn.

“Này, hôm nay các cậu không định đến trung tâm mua sắm sao?” Massie hỏi.

“Không. Bọn tớ sẽ...”

“Kristen, hôm nay các cậu không định đến trung tâm mua sắm sao?” Từng từ của Massie sắc như dao cạo.

“Ừ có, đúng,” Kristen nói. “Bọn tớ đã lên kế hoạch từ nhiều ngày nay rồi.”

“Nhưng nhớ nhé, bọn cậu phải đóng kịch như thể là hoàn toàn tình cờ,” Massie nói. “Mẹ nghĩ Claire và tớ là, mở ngoặc kép bạn bè, đóng ngoặc kép. Nếu bà cho là tớ có dính dáng gì đến chuyện này, buổi tiệc sẽ bị hủy bỏ mất.”

“Không thành vấn đề. Đóng kịch là chuyên môn của tớ mà. Mẹ vẫn tưởng tớ mặc áo len đan bà già và quần lửng thùng đến trường mỗi ngày đấy, phải không nào? Bọn tớ sẽ gọi cho cậu khi đến nơi.”

Hai đứa cúp điện thoại, và Massie quay nhìn tủ quần áo của mình lần chót.

Nó quyết định cách duy nhất để sống sót qua vụ cá cược là xử lý lại đồng áo quần cũ của mình theo cách mới. Cách đó sẽ phỉnh phờ đầu óc mình rằng nó vừa đi mua sắm. Nó lấy một trong những chiếc cà vạt Armani (còn lại từ giai đoạn thời trang ngắn ngủi học theo Arvil Lavigne của nó) dùng làm thắt lưng xâu qua đĩa quần Seven để cái dây đai đung đưa phía ngoài đùi theo nhịp bước chân. Rồi nó trông cái sơ mi

Brooks Brothers trắng (chủ yếu để mặc ngủ) bên ngoài cái áo ba lỗ. Nó để mở tất cả các nút chỉ trừ hai nút dưới cùng. Sau khi xắn tay áo lên và thắt lại chiếc lắt tay, nó đã sẵn sàng.

“Thanh lịch trường nội trú,” nó nói với Bean.

“Mình đi,” bà Kendra nói qua hệ thống liên lạc.

Massie bước xuống lầu và mỉm cười chào các bà mẹ, Claire và Todd. Nó hả lòng hả dạ thấy Claire đang ngưỡng ngạ trong cái áo phông màu vàng mù tạt siêu chật chỉ vừa phủ hết cơ hoành.

“Cảm giác thế nào khi cho chị mượn áo hả?” Massie hỏi Todd.

Thằng bé đang đứng gần cửa trước, ăn một trái chuối.

“Ha! Em biết chị ấy sẽ nhận ra mà,” Todd nói với Claire và mỉm cười tự mãn.

Giọng nó đặc sệt và nhát gừng vì miệng nói còn đầy thức ăn. Âm thanh nhóp nháp khiến Massie buồn nôn. Claire quắc mắt với em trai.

“Vì là ngày giặt đồ, có vậy thôi,” nó nói với Massie. “Hơn nữa, tụi mình chưa bao giờ nói gì về chuyện mượn đồ cả.”

“Cứ thử đi. Trông cậu mặc quần áo của Todd còn hay hơn hình dung cậu trong bộ đồ trượt tuyết cũ của tó.” Vừa nói Massie vừa xoắn cái cà vạt lòng thòng quanh cổ tay.

“Đừng quen với chuyện đó,” Claire nói. “Mẹ tó bảo hôm nay tó có thể mua vài thứ mới ở trung tâm mua sắm.”

Massie không thể tin được cuộc đời lại có thể tàn khốc đến thế. Khóe miệng nó trông như thể đang vạch một đường qua xi măng đang khô khi nó gượng một nụ cười chuyện-đó-tuyệt-lắm-tó-có-cổ-cũng-không-thể-vui-mừng-hơn-cho-cậu-được trên mặt.

“Vậy là chị đã để mất tới những bộ quần áo của tui, đúng không?” Todd thăm thì sau gáy Massie. “Chị có tình cờ để ý thấy bộ Dockers màu xám mới tui mua tuần trước không?”

Hơi thở hầm hập của nó có mùi như chuối.

“Mi có tình cờ để ý thấy đôi giày Choo cao năm phân của tao không?”

Nó hạ gót ủng lên chân Todd. Todd khẽ thốt một tiếng oái và cà nhắc bước tới cạnh mẹ.

“Tình yêu làm tổn thương,” Massie nói.

7. Chương 7

TRUNG TÂM MUA SẮM WESTCHESTER

TẦNG 1

12 giờ 51 trưa

25 tháng Mười

Claire và Todd chạy qua các cánh cửa tự động của trung tâm Westchester cứ như thể vừa được thả xuống ở công viên giải trí Six Flags.

“Có nghĩ ở đây họ có cửa hàng Dairy Queen không?” Todd la với theo Claire. Nó tụt lại đằng sau vì đau chân.

“Trung tâm mua sắm nào cũng đều có Dairy Queen cả,” Claire ngoái đầu hét lại. “Massie, có muốn đi tìm kẹo dẻo với tớ không?”

“Tớ không nên làm tiêu hao năng lượng của mình thì hơn,” Massie nói khi kiểm tra tin nhắn trong điện thoại di động.

Claire nghĩ ngay đến bọn bạn ở nhà. Tất cả chúng đều thích kẹo. Chúng cùng mua kẹo, chia nhau, và cất giấu những phần kẹo dành cho trường hợp khẩn cấp trong tủ để đồ. Mấy đứa con gái ở Westchester cũng làm thế. Chỉ có điều đối với chúng, “kẹo” là giày dép và túi xách, không phải kẹo chua.

Claire chuôi tay vào túi sau quần xa tanh màu đen (hừm, cái vụ cá cược ngu ngốc này!) và đưa mấy đầu ngón tay vuốt dọc tờ ba đô la bố nó đã cho trước khi nó rời khỏi nhà. Nó sẽ bỏ đồ ngọt sau vụ mua kẹo thả cửa này. Bọn con trai Briarwood có thể nghĩ như vậy thật trẻ con. Massie thì nhất định đã nghĩ thế rồi.

“Nhớ là mười phút nữa mình sẽ gặp nhau trước Nordstrom đấy nhé,” bà Kendra nói.

Ánh mặt trời chiếu qua các ô cửa trên mái, tưới đẫm trung tâm mua sắm bằng ánh sáng ấm áp chan hòa. Trung tâm Westchester trông chẳng giống chút gì với mấy ngôi nhà bê tông thô sơ mà Claire và bọn bạn nó đến mua sắm ở Florida. Nó thậm chí còn không có lấy một cửa hàng bán lẻ Spencer Gifts hay Strawberry nào. Thay vào đó, người mua sắm vào ra như mắc cửi ở các cửa hiệu Louis Vuitton, Sephora và Versace Jeans Couture. Họ đeo những cặp kính râm ngôi-sao-điện-ảnh to tướng và mang giày gót cao kêu lách cách trên sàn đá cẩm thạch bóng loáng dưới mỗi bước chân.

Claire cảm thấy như thể mấy con manơcanh trong các tủ kính đang nhìn nó vẻ kẻ cả, cũng y như Massie, Alicia, Kristen và Dylan vậy.

Mãi đến khi đặt chân vào cửa hàng bán kẹo Sweet Factory Claire mới cảm thấy dễ chịu. Những thùng kẹo muôn màu thân quen xếp thành hàng cao ngất gờ trong nó cảm giác như ở nhà. Nó múc một đồng kẹo dẻo vào túi bóng rồi thanh toán tiền chỗ quầy thu ngân.

“Xin cảm ơn đã ghé vào Sweet Factory.” Cậu thanh niên nặng quá cân trả lại tiền thừa cho Claire mà không rời mắt khỏi cuốn Cuộc cách mạng Ăn kiêng Mới của Bác sĩ Atkin.

“Thôi khỏi,” Claire nói. “Cảm ơn anh.” Nó hất một cái kẹo dẻo màu cam hình bàn chân vào miệng rồi đi tới chỗ hẹn.

Massie là người cuối cùng tới Nordstrom và là người duy nhất không nhai xào xạo chút đồ ngọt nào. Ngay cả bà Judi và bà Kendra cũng đang chia nhau một cái bánh quy đen-trắng to tướng.

“Đi quanh mấy cửa hàng này mà không mua sắm chắc là khó chịu lắm nhỉ?” Claire nói với Massie.

“Chả biết,” Massie nói. “Tớ chẳng nghĩ gì về chuyện đó cả.”

Nhưng cứ xem cái cách Massie dán mắt nhìn đầy thèm thuồng vào túi mua đồ của những người đi qua, Claire biết con bé đang nói dối. Đột nhiên Claire thấy giận mình đã khơi mào nên vụ cá cược này. Mục tiêu của nó là được Massie chấp nhận chứ không phải là phần hận.

“Muốn nạp chút năng lượng không?” Todd nói với Massie. Thằng bé chìa ra một cái bánh Cinnabon.

“Không, cảm ơn.”

“Thôi nào, chỉ một miếng thôi. Ném mùi tội lỗi ở bánh Cinnabon.”

“Không CÁM ƠN.”

“Nó n-ó-n-g.” Todd hươ hươ cái bánh ngọt dưới mũi Massie.

“Todd, tao có gọi cà phê không?” Massie hỏi.

“Ừ, không,” Todd trả lời.

“Vậy sao mi cứ sẵn sỏ tới cái CỐC của tao thế?” Massie cắn cẩu.

“Xin lỗi vì đã mời,” Todd nói. Nó rút lui.

Claire cười rúc rích. Con bé đang lục trong túi kẹo dẻo, cố tránh mấy cái màu xanh lá.

“Muốn một ít này không?” Claire chìa túi mời Massie dù biết làm thế chỉ phí thời gian thôi.

Massie thò tay vào bốc một nhúm. Todd há hốc miệng

“Ồ, dĩ nhiên, chị sẽ ăn cùng Claire,” nó nói. “Chị bắt đầu thích chị ấy hơn tui từ hồi nào vậy?”

“Từ hồi nào hồi nào rồi ấy,” Massie nói.

Todd tổn thương đến nỗi chạy thẳng lên trước để theo kịp các bà mẹ. Claire, ngược lại, rất phần chấn. Massie quả là thích nó hơn một ai đó. Nếu đó là thằng em xác xược của nó thì đã sao? Khởi đầu cứ thế đã.

“Nó sẽ không làm phiền cậu nữa trong ít nhất một giờ tới,” Claire nói.

Massie đáp lại bằng cách bốc thêm kẹo dẻo.

Hai đứa con gái bước chậm lại để Todd và các bà mẹ đi trước.

“Thế cậu sẽ hóa trang thành gì trong ngày Halloween?” Claire hỏi.

“Quỷ Dơ,” Massie nói. Nghe cứ như là “Quẻ Do” vì nó đang nhai một cái kẹo dẻo hình con sâu. “Còn cậu?”

“Tớ đang nghĩ chắc là Blossom, Cô Gái Powerpuff. Cô bé có trí thông minh, vẻ đẹp, và một quả đấm thật cừ. Với lại tớ đã có bộ trang phục hồi năm ngoái rồi.”

“Chuyện đó thì được thôi, tớ chắc thế. Ít ra thì cậu cũng không phải là một trong những người chọn mấy bộ trang phục chơi chữ,” Massie nói. “Cậu biết đấy, ví dụ một chiếc áo black-eyed p[1] hay một kẻ cờ gian bạc lận.”

[1] Black-eye p là bộ trang phục khá phổ biến trong các dịp Halloween, có chữ p màu đen tô trên áo và người mặc sẽ tô một bên mắt màu đen. Đồng âm với Black eyed pea = đậu trắng, đồng thời là tên một nhóm nhạc (The Black Eyed peas).

“Phải đấy, mấy bộ trang phục ấy rất làm ra vẻ tinh quái.” Dù sao thì Claire cũng chưa từng thực sự nghĩ nhiều về mấy “bộ đồ chơi chữ” trước khi đồng ý với quan điểm của Massie.

“Mẹ nghĩ cả hai đứa nên mặc trang phục giống nhau vì các con là những nhà đồng tổ chức mà,” bà Kendra nói với ra sau.

“Sao mẹ cậu nghe thấy tui mình nói chuyện nhỉ?” Claire nhăn nhó với Massie.

“Thật là một ý tưởng sắc sảo,” bà Judi phụ họa.

Massie chạm nhẹ vào cánh tay của Claire ra hiệu, “Tránh ra và để tớ xử trí chuyện này.”

“Mẹ, đó là một ý kiến tuyệt vời nếu như mình nghĩ ra từ vài ngày trước,” Massie nói. “Chỉ là con đã có một cam kết về trang phục với Alicia, Dylan và Kristen rồi. Ồ, còn Claire thì thật sự muốn làm một Cô Gái Powerpuff, nên có lẽ để sang năm đi.”

“Ồ, thôi nào. Tui con có thể làm các Cô Gái PARTY puff mà,” bà Judi nói.

Claire trợn ngược mắt. Nó tưởng như có thể chết được vì bối rối.

“Dạ, chuyện đó được,” Massie nói. “Mọi thứ vẫn ổn theo cách của chúng mà.”

“Claire, cháu làm Quỷ Dơ với Massie và bạn nó được không?” bà Kendra hỏi.

“Ừm, dạ, cháu chắc thế, nhưng...”

“Năm ngoái con làm Cô Gái Powerpuff rồi mà,” bà Judi nói.

“Con biết, nhưng...”

Claire có thể cảm thấy Massie đang trừng mắt nhìn mình.

“Vậy thì quyết định rồi nhé.” Bà Kendra lấy cái gì đó vô hình ra khỏi lông mi. “Cả hai con sẽ là Quỷ Dơ.”

Ruột gan Claire tụt xuống như thể nó đang lao xuống trên một chuyến tàu lượn siêu tốc.

“Vâng, được ạ,” nó đáp.

Todd nhìn Massie cười hi hí, rồi vội vàng đưa bàn tay dính kem lên che miệng.

“Xin lỗi nhé,” Claire thì thào.

Nhưng Massie quay đầu đi và giật mạnh sợi thắt lưng Armani.

Claire bước lại cố xin lỗi lần nữa, nhưng Massie khoanh tay mà chẳng nói gì.

Claire rùng mình ngờ rằng Massie sẽ bắt đầu hành xử như một con quỷ sớm hơn dự định vài ngày.

8. Chương 8

TRUNG TÂM MUA SẮM WESTCHESTER

TẦNG 2

1 giờ 38 trưa

25 tháng Mười

Massie không thể tin là mình lại đang đứng trong cửa hiệu The Limited. Đồ nhái rẻ tiền của cửa hiệu này đã luôn là nguồn đùa cợt bất tận giữa đám bạn nó với nhau. Alicia gọi mấy cái túi nhái Prada là Frauda, còn Dylan thì gọi mấy cái mũ nồi vải tuyết là “đồng phân”. Nhưng ngay lúc này, Massie sẽ sẵn sàng đánh đổi bất cứ thứ gì để có được một trong những cái áo len dài tay bằng vải polyester có thể sẽ làm cơ thể bốc mùi khó chịu như cái Claire đang mặc thử.

Massie giật một đôi tất lưới dài màu đỏ chỗ cái giá cạnh quầy thu ngân. Bộ trang phục Quý Dơ vốn yêu cầu phải để chân trần, nhưng nó lại bị cuốn vào mấy đôi tất lưới “gái hư”. Hay Massie chính là thế nhỉ? Nó để đôi tất lại trên giá và quyết định trung thành với kế hoạch ban đầu. Nhưng có thể mấy đôi tất lưới kia sẽ tốt hơn. Nó lại nhặt lên. Nhưng thay vì nhìn chúng, nó cứ dăm dăm dán mắt vào Claire đang chạy từ giá này sang giá khác, quyết định xem nên mua gì tiếp theo.

“Claire,” Massie cắn cẩu. Nó nhét đôi tất dài lại lên giá. “Tớ khó mà tập trung được vào bộ trang phục của tụi mình khi cậu cứ lông lên khắp cửa hiệu, cố mua bằng được mấy cái áo len dài tay lẻo lết ấy.”

“Xin lỗi,” Claire nói. “Dù sao thì ở đây chẳng có cái gì tớ thích cả.” Nó nhón chân bước tránh xa Massie, về phần chân trên gương mặt nó tan biến.

Massie đi lơ đãng quanh cửa hiệu, sờ vào mấy món đồ và dần lòng đi qua vài đồng áo hai dây và áo len đan đủ màu. Nó đang định chịu thua và đeo thử thứ duy nhất trong cả cửa hiệu có vẻ dễ thương (một chiếc khăn len xù quàng cổ màu xanh nước biển và hồng) thì nhận được cái tin nhắn đang mong đợi.

KRISTEN: ĐANG Ở ĐẦU?

MASSIE: THE LIMITED. CỨU!

KRISTEN: BÌNH TĨNH. BẠN TỚ ĐẾN NGAY.

MASSIE: HÀNH ĐỘNG ĐI.

KRISTEN: OK.

Vài giây sau, Kristen, Alicia và Dylan xuất hiện trong cửa hiệu The Limited.

“Chúa ơi, có phải Massie kia không?” Alicia la lên từ đầu kia cửa hiệu.

Massie ném cái kẹo dẻo con giun cuối cùng vào cái giá quần áo hình tròn ngay khi nghe thấy tiếng chúng.

“Tớ... tớ cho là thế,” Dylan nói. “Này, Mass. Cậu làm quái gì ở đây thế?”

Dylan vấy tay loạn lên từ đầu kia cửa hiệu.

“Xem nào, chẳng phải là trùng hợp ư?” Bà Kendra nói với Massie. “Hắn là con ngạc nhiên lắm nhỉ.”

“Đúng thế ạ.” Massie đặt tay lên trái tim để tạo thêm phần thuyết phục và đến chào bọn bạn.

Trên tay chúng chật đầy các túi mua sắm bóng láng của Versace Jeans, Sepho BCBG.

“Bọn cậu không gặp Becca hay bất kỳ ai khi đi mua sắm mà không có tớ chứ, phải không?” Massie thì thầm. Chúng lắc đầu.

“Tốt,” Massie thì thầm.

“Các cậu làm gì ở đây vậy?” Giọng Massie bỗng trở nên to và rõ.

“Cậu muốn nói bọn tớ á?” Dylan la lên. “Ồ, bọn tớ đã lập kế hoạch cho ngày này nhiều tháng nay rồi.”

Massie ném một cái nhìn về phía con bạn. “Cậu gọi đó là đóng kịch hả? Cậu đóng con khỉ bay trong Phù thủy xứ Oz hồi tụi mình bảy tuổi còn tốt hơn đấy.”

“Tớ đã bảo cậu phải thật tinh tế cơ mà,” Kristen nói. “Cậu vấy tay như thể đang chuẩn bị căng buồm trên tàu Titanic ấy.”

Massie có thể cảm thấy ánh mắt mẹ đang đốt thủng một lỗ sau lưng nó.

“Đến phòng thay đồ đi và tớ sẽ lên vào ngay khi có thể,” Massie nói.

“Mà này, vụ thất lưng cà vạt xinh đấy,” Alicia nói.

“Cám ơn,” Massie nói. Nó cảm ơn thật lòng. Lời khen đó là chuyện vui duy nhất trong ngày của nó.

Nó nhìn lũ bạn cố chen mấy cái túi qua đám manơcanh và hàng trưng bày để đi về phía cuối cửa hiệu.

“Massie,” bà Kendra nói nhanh. Bà gọi nó y như cách bà gọi “Bean” khi con chó bới rác.

“Dạ?” Massie cười ngây thơ nhưng vẫn đứng cách xa mẹ.

Bà Kendra ra hiệu bảo nó đến gần hơn.

“Mẹ có cảm giác là con và Claire không hòa hợp với nhau như tối hôm trước,” bà nói. “Mọi chuyện ổn chứ?”

“Dĩ nhiên rồi. Tại sao cơ?”

“Ồ, mẹ tưởng hai con muốn dành một ngày bên nhau, vậy mà giờ mẹ lại thấy tụi bạn con ở đây.” Kendra nhìn quanh để chắc chắn là chỉ có hai mẹ con với nhau cạnh chỗ bày đồ phụ kiện tóc.

“Sự thật là, con yêu,” bà dịu dàng nói, “Bà Judi đang lo lắng. Bà ấy vẫn chưa cho là Claire đã tiến bộ trong giao tiếp xã hội và thực sự muốn cả hai con hòa hợp với nhau.”

“Mọi chuyện đều ổn cả,” Massie nói. “Mẹ đừng lo, được chứ?” Nó toan bỏ đi, nhưng mẹ nó nắm lấy cổ tay gầy nhằng của nó ngăn lại.

“Mẹ hy vọng thế, vì Judi và Claire là hai trong số những người dễ thương nhất mà mẹ biết, và mẹ không muốn thấy họ buồn.”

“Mẹ, tất cả đều...”

“Bà ấy sẽ đau lòng nếu cho là con đang nói dối về tình bạn với Claire chỉ để được phép tổ chức buổi tiệc của con. Điều đó cũng có nghĩa mọi chuyện sẽ kết thúc, và mẹ biết mọi người trong lớp con đang trông đợi buổi tiệc đến nhường nào.”

“Mẹ không phải lo gì cả, được không ạ?” Massie kiễng chân hôn vào má mẹ. “Con đang đi tìm Claire thì mẹ ngăn con lại. Vậy nên làm ơn để con đi giúp nó mua sắm nhé? Nó cần con.”

“Ừ,” bà Kendra thở dài. “Có lẽ con nên gợi ý con bé thử màu đen. Trông nó sẽ rất xinh với đôi mắt sáng ấy.”

Massie bật ngón tay cái ra dấu “OK” với mẹ rồi chuồn lẹ. Nhưng Claire là người mà nó không chắc gì sẽ nghĩ đến.

9. Chương 9

CỬA HIỆU THE LIMITED

PHÒNG THAY ĐỒ SỐ 5

2 giờ 12

25 tháng Mười

“Tớ có khoảng hai phút trước khi mẹ tớ sinh nghi nên tớ sẽ làm nhanh chuyện này”, Massie thì thầm. “Có nhớ vụ cá tớ đã kể cho bọn cậu nghe không? Đấy, nó đang giết tớ - tớ chẳng còn gì để mặc.”

“Sao cậu không chỉ đơn giản là nhận thua cuộc?” Alicia nói. “Chỉ là cá thôi mà.”

“Vì lúc đó nó sẽ phải mặc bộ đồ trượt tuyết cũ của cậu đến trường trong một tuần,” Kristen nói.

“Hai tuần,” Dylan nói.

“Không, không phải, một tuần,” Kristen nói.

“Ôi Chúa ơi, bọn cậu có làm ơn thôi cãi cộ đi được không? Tớ cần các cậu giúp.”

Massie moi ra từ chiếc ví Coach màu đỏ tẩm thẻ tín dụng Visa của mình.

“Cầm cái này và mua hộ tớ mấy cái áo xinh xắn. Tớ sẽ thích một cái áo cổ trễ màu tía và có lẽ thứ gì đó màu trắng tinh và rồi bất cứ thứ gì khác bọn cậu cho là tớ sẽ thích. Tớ sẽ lo mấy bộ trang phục của tụi mình nếu các cậu làm việc này cho tớ.”

“Đừng quên là tớ đã giảm được hai cân, nên có lẽ tớ xuống một cỡ rồi đấy,” Dylan nói.

“Biết rồi,” Massie quát. “Giờ thì đi đi!”

Mấy đứa con gái xông ra, hăm hở đi hoàn thành sứ mệnh của mình.

Massie thở nhẹ nhõm. Nó sửa lại tóc, bôi lại son bóng và chỉnh lại thắt lưng trước khi mở cửa phòng thay đồ. Nó vừa cứu được tủ quần áo đang hấp hối của mình và lần đầu tiên trong ngày nó cảm thấy thanh thản. Chỗ dừng chân kế tiếp của nó sẽ là Espresso Bar để uống một chai latte ăn mừng.

Đón chào Massie là đám người mua với hàng ôm quần áo trên tay đang sốt ruột chờ nó ra. Nhưng chiến thắng của nó đang ngọt ngào đến độ không thể nào bị đám khách hàng The Limited làm cho chua chất được, và hơn nữa, chẳng có vẻ gì là nó sẽ còn phải gặp lại họ nữa.

Nó ngẩng cao đầu và bước ra khỏi phòng thay đồ, cố tránh ánh mắt của bọn họ.

“Tớ đã nghe thấy các cậu.”

Massie biết giọng nói đó nhưng vẫn cứ đi tiếp.

“Tớ biết cậu đang làm gì.”

Đừng nhìn lại. Chân trái, chân phải. Chân trái, chân phải. Cứ đi. Mình đã gần ra khỏi đây rồi!

“Massie, ĐỨNG LẠI,” Claire nói. Nó đứng ở đầu hàng, tay cầm một chiếc áo len dài tay màu da trời ánh tím và một vài thứ khác từ giá hàng hạ giá.

“Cậu nghe thấy gì chứ?” Massie hỏi.

“Tớ không muốn tranh cãi,” giọng Claire kiên nhẫn và ân cần. “Tớ biết chuyện này khó cho cậu, nên tớ sẽ cho cậu một cơ hội nữa. Hoặc là cậu gọi cho bọn bạn mà nói với tụi nó là cậu đã đổi ý. Hoặc cậu có thể mặc mấy cái áo len mới bên dưới bộ đồ trượt tuyết cũ của cậu.” Claire cười ranh mãnh. Massie nổi cả da gà.

Massie lấy di động trong túi xách ra và bật nắp.

“Chết tiệt,” nó nói, và tắt búp. “Hết pin rồi.”

“Đây nè,” một đứa con gái có mái tóc dài cuốn lộn tình cờ thể nào lại đang đứng cùng hàng sau lưng Claire nói. Nó chìa cái Nokia đỏ-vàng-xanh lá của mình ra. “Cậu là Massie Block, đúng không? Cậu học ở trường Bán trú Octavian, đúng không?”

Massie phẩy tay gạt cái điện thoại đi và tình cờ hóp đầy miệng mùi hoắc hương.

“Phải,” nó nói. “Cậu là ai?”

“Brianna Grossman.”

“Cậu là học sinh mới à?” Massie hỏi.

“Không, tụi mình đã học cùng lớp trong hai năm,” Brianna nói, trông có vẻ bối rối. “Cậu đã mời tớ đến dự tiệc Halloween.”

Nhưng Massie không đáp. Thay vì vậy, nó dùng ngón cái mở điện thoại và chìa ngón giữa vào Claire.

10. Chương 10

BIỆT THỰ NHÀ BLOCK

PHÒNG NGỦ CỦA MASSIE

7 giờ 42 sáng

31 tháng Mười

Massie vừa tắm xong, bước ra khỏi chỗ vòi sen và người còn đang ướt thì điện thoại reng.

Người gọi không rõ là ai.

“Alô? Ờ... ừ... chào, Jocelyn... ờ... Thế, sao cậu lại gọi cho tớ về chuyện đến dự tiệc?”

Massie lau sạch hơi nước trên gương để nhìn hình mình nói chuyện điện thoại. Nó tỏ vẻ khó chịu. “Lẽ ra cậu phải gọi C-laire... chứ không phải gọi cho tớ.”

Jocelyn lấp bắp vội giải thích là trên thiệp mời ghi tên Massie, không phải Claire. Nhưng Massie không để ý. Nó đang thay cái khăn tắm ẩm quấn quanh thân mình bằng cái mới ẩm áp lấy từ giá đồ được sưởi. Nó đã tắm xong và cũng kết thúc luôn cuộc nói chuyện với Jocelyn.

“Cậu có nghe thấy tiếng ồn đó không?” Massie hỏi.

“Không.”

“Chắc điện thoại của tớ làm sao rồi,” Massie nói. “Tớ không nghe được...”

Nó tắt máy rồi quăng điện thoại lên giường.

“Sao nó lại gọi cho tao?” Massie nói với Bean trong khi dùng khăn lau khô tóc.

Khi hất đầu lại phía sau, nó thấy năm bộ trang phục Quý Dơ trải khắp trên tấm chăn lông màu tía. Hôm qua chắc bà Inez đã phải thức tới khuya mới làm xong cho nó và để chúng ở đây trong lúc nó tắm.

Mấy cái váy ngắn xếp li màu đỏ (từng là váy lòi thoi lếch thếch dài đến đầu gối) với mấy cái đuôi dài có hình mũi tên ở đầu khâu vào sau lưng, xếp thành hàng bên chân giường. Bên trên mỗi chiếc áo là một quần soóc nam màu xám có chữ Kiss it lấp lánh bạc chạy ngang hông. Mấy cái áo dây Petit Bateau màu đen nhỏ xíu được xé rách và cắt sợi một cách có tính toán xòe rộng ra như một cái quạt. Massie kiểm tra góc trên cùng bên trái của từng chiếc áo, nơi thường dành cho logo của nhà thiết kế để chắc chắn là các chỉ dẫn của mình được thực hiện đúng. Quả đúng vậy. Đường khâu đỏ đánh dấu riêng trang phục của từng đứa - Quý Massie, Quý Kristen, Quý Alicia, Quý Dylan và Quý Claire. Massie hầu như không nhìn cái cuối cùng. Đơn giản là cái áo ấy không thuộc về hội của nó. Ngay bên cạnh giường của Bean là một cái sơ mi đen nhỏ xíu có chữ Quý Bean ngang trên lưng, nhưng Massie quá bận đến nỗi chẳng tài nào cười nổi.

“Bean, mi là người thứ năm, không phải nó,” Massie nói.

Bean chớp chớp mắt.

Nó nghe tiếng còi xe quen thuộc và biết chú Isaac, tài xế của nó, đã sẵn sàng đưa nó đến trường. Massie, vẫn còn đang quần khăn tắm, lục tìm cái gì đó hào hứng để mặc.

Tuần rồi nó đã dùng cà vạt làm thắt lưng, đính hoa tai vào áo khoác, mặc váy bên trên quần jean. Nó thậm chí còn mang hai chiếc ủng khác nhau, một đen một nâu. Nhưng hôm nay đã là thứ Sáu rồi, và nó đã cạn ý tưởng.

Những kẻ luôn bị thời trang khiêu khích hẳn sẽ chờ đợi nó có những ý tưởng cho bộ cánh cuối tuần, và chúng xứng đáng được thấy thứ gì đó thật hay ho. Nếu không, chúng sẽ tìm một đứa khác có thể gợi cảm hứng phong cách mới cho chúng. Mà Massie thì không thể nào để chuyện đó

Còi xe kêu toáng lên lần nữa và Massie đã tính đến chuyện giả vờ ốm. Nó phải nghĩ thật nhanh. Nó vội quơ tay với lấy bộ trang phục Halloween của mình mà trèo vào người, vui thích ngắm nhìn bộ cánh vừa vặn tôn vinh vẻ đẹp của mình. Thật hết mức tưởng tượng rồi, nhưng, Này, nó nghĩ, Halloween mà.

Massie chớp lấy trang phục của Alicia, Kristen và Dylan rồi lao ra cửa. Nó vội đến nỗi vô tình để quên bộ của Claire.

Ít ra thì nó sẽ nói với mẹ như thế.

11. Chương 11

TRƯỜNG BÁN TRÚ OCTAVIAN

HÀNH LANG

8 giờ 25 sáng

31 tháng Mười

Mấy đứa con gái trong Hội Sành điệu luôn làm lũ bạn phải ngoái nhìn khi chúng đi qua các lớp học của trường Bán trú Octavian, nhưng khi chúng bước đi trong trang phục của bốn con Quý Dơ thì đám học sinh chỉ còn biết đứng lại nhìn đầy kính sợ.

Trông chúng đầy ấn tượng và tự tin trong những bộ trang phục giống nhau của mình. Như một bọn người máy nữ đầy gợi cảm đang trong sứ mệnh tiếp quản khu ngoại ô. Tất cả mọi người đi ngang đều hoặc là ca tụng chúng về mấy bộ cánh táo bạo hoặc là nói với chúng rằng mình háo hức về buổi tiệc đến nhường nào.

“Đây là một sai lầm khủng khiếp,” Kristen lầu bầu.

“Tại sao?” Massie hỏi. Nó nói mà không nhìn Kristen vì như thế sẽ làm hỏng cái nhìn đắm đắm vô hồn của người mẫu trên sàn diễn lúc nó đang thể hiện cho đám đông, cảm giác mặc cái gì đó mới thật tuyệt và nó không muốn những bản khoả của Kristen phá hỏng khoảnh khắc

“Trường Bán trú Octavian có chính sách ‘không da’ khá nghiêm khắc mà tội mình thì đang vi phạm đâu như trên năm điểm khác nhau,” Kristen nói. “Theo nội quy của trường, tội mình phải mặc kín đáo từ ngực đến chỗ trên đầu gối hơn hai phân rưỡi và...”

“Làm ơn diiii,” Alicia chen vào. “Đây là Halloween. Sẽ chẳng ai quan tâm đâu.”

“Phải rồi, mà nếu có đi nữa thì đã sao?” Dylan nói thêm. “Bộ cánh thiếu vải bó sát mùa trước, hồi tớ còn đủ gầy để chui vào ấy, là do Pampers thiết kế đấy.”

Đến tiết thứ ba thì có đến ít nhất là bốn con Quỷ Dơ bắt-chước. Đến giờ ăn trưa thì đã có tám.

“Lại một đứa nữa kìa,” Alicia nói, chỉ Jaedra Russell.

Đứa con gái đang đứng xếp hàng trước chúng trong quán cà phê, mặc cái váy jean siêu-ngắn và cái áo đen cổ chữ V xé sát ngay dưới mạng sườn.

“Chỉ một ngày mà tội mình khơi mào nhiều xu hướng hơn Marc Jacobs làm trong cả một năm đấy,” Kristen nói.

Chúng đẩy cái khay gần thêm vài phân nữa tới quầy tính tiền.

“Chẳng phải các cậu rất vui vì được là một người trong nhóm bọn mình sao?” Massie nói với bọn bạn rồi trả lời điện thoại đang reo.

“Nghe đây,” nó vừa nói vừa nhướn mắt. “Là AUDREY,” nó nhấn nhó.

“Cậu sẽ đến buổi tiệc tối nay à?... Ồ, tớ cũng sẽ rất phấn khích nếu tớ là cậu... thật sự phấn khích, vì rằng cậu chưa từng được mời đến một trong các buổi tiệc của tội tớ trước đây.” Massie che điện thoại để hòa với bọn bạn đang cười điên dại. “Làm sao cậu có được số điện thoại của tớ?... Thật à. Cậu chắc đó không phải là tên Claire chứ? Cậu chưa bao giờ đọc gỏi cả mà...”

Dylan chộp cái điện thoại khỏi tai Massie và bấm tắt. Mấy đứa con gái cười ầm lên. Audrey gọi lại, nhưng lần này Massie tảng lờ và thả điện thoại vào trong túi xách quai dài hiệu Pra.

“Đó là cú điện thoại thứ năm từ một Kẻ Thua Cuộc Hết Thuốc Chữa tớ nhận được trong tuần này,” Massie nói. “Và không may là đứa nào cũng trả lời ‘yes’ cho lời mời.”

“Derrington có đến không?” Dylan hỏi khi kéo cái váy rộng qua hông.

“Có chứ, và tất cả mấy anh bạn đẹp trai của cậu ta nữa,” Massie nói.

Mấy đứa con gái bê khay đi qua lớp lớp bàn ăn trưa, chốc chốc lại dừng để buôn với những fan hâm mộ tha thiết của mình về buổi tiệc rất được chờ đợi mà chỉ còn vài giờ nữa là sẽ bắt đầu.

“Massie, có đúng là Landon Dorsey tổ chức tiệc cho cậu không?” Mandy Ross hỏi.

“Hoàn toàn đúng,” Massie nói. “Bà ta nói buổi tiệc này sẽ là một trong những thành công lớn nhất của bà ta.”

“Ồ đó có kẹo không đường không?” Suze Gayner hỏi.

“Nếu Quầy Kẹo của Dylan làm, chúng mình sẽ có,” Massie nói.

“Tối nay các cậu mặc trang phục Quỷ Dơ hay đã có kế hoạch mặc thứ gì khác rồi?” Vanessa Covers hỏi.

“Cậu phải chờ mà tìm hiểu lấy,” Kristen lắc cái móng lấp lánh của mình.

“Tớ có thể mang theo cái đĩa nhạc dance mix tớ ghi tối qua không?” Ava Waters nói.

“Hoàn toàn có thể.”

“Có đúng là Becca Wilder đã nghĩ ra buổi tiệc con trai-con gái trước cậu không?” Parker Lemons hỏi.

“Cậu nghĩ sao?” Massie nhìn thẳng vào mắt Parker. Đứa con gái đáp lại bằng cái cười khúc khích ngượng nghịu.

“Lẽ ra bọn mình phải tổ chức một buổi họp báo,” Massie nói khi ngồi xuống.

“Nói nghiêm túc đây,” Dylan nói. “Cậu có tin nổi Allyson đã hỏi liệu nhà cậu có những chỗ nào ổn ổn để hôn hít hay không?”

“Tớ biết rồi,” Kristen nói. “Hy vọng thứ duy nhất lướt qua môi nó tối nay là một ống ChapStick. Các cậu có thấy tất cả mấy cái vết nứt nẻ đó không vậy?”

“Còn cuộc gọi nào khác từ những Bạn Thân Nhất Suốt Đời mới của cậu, hay còn gọi là Kẻ Thua Cuộc Hết Thuốc Chữa nữa không?” Alicia hỏi Massie.

“Jocelyn đã bảo với tất cả bọn nó trong giờ toán là nó đã nói chuyện với cậu sáng nay trước giờ học,” Kristen nói.

“Không đời nào!” Massie nói.

“Tớ thề. Rồi hai giây sau Liza và Hope nói tụi nó nói chuyện với cậu tối qua,” Dylan nói. “Tớ cho rằng Hope thậm chí còn nói bọn cậu trò chuyện hàng giờ nữa.”

“KHÔNG ĐỜI NÀO!”

“Tớ cũng nghe nói thế,” Kristen nói.

“Ồi Chúa ơi, không thể nào chuyện đó lại tốt cho thanh danh của cậu được.” Alicia vặn nút mở chai soda Perrier, và cái chai xì xì bắn nước tung tóe làm ướt sũng mấy miếng sushi California của nó.

“Tuyệt đấy, thật cảm ơn nhiều,” Alicia đay giọng nói với người lạ bên cạnh.

“Sao lại lỗi tại tớ?” đứa con gái đáp lại.

Alicia không trả lời.

“Thế cậu có bảo mọi người là Hope nói dối không?” Massie hỏi Dylan.

“Tớ định thề, nhưng cô giáo bước vào lớp rồi”

Đầu óc Massie bắt đầu quay cuồng. Đột nhiên tiếng cười nói trong quán cà phê dường như ầm ĩ quá sức chịu nổi và mùi bánh hamburger chạy nướng rẻ tiền làm nó buồn nôn.

Nó hít một hơi thật sâu và thở ra từ từ. Nó chờ cho cơn kinh hoàng qua đi rồi nói.

“Nếu Hope và mấy đứa Thua Cuộc Hết Thuốc Chữa kể là tớ trò chuyện với chúng qua điện thoại, bọn nó có thể nghĩ rằng tớ thích chúng. Tớ sẽ tiêu từng mất.”

“Thật dã man,” Kristen nói. “Sao tụi nó lại có được số điện thoại của cậu chứ?”

Massie có một linh cảm mơ hồ nhưng bị cắt ngang trước khi kịp trả lời.

“Tớ nói chuyện với cậu một phút được không?” Claire hỏi. Nó đang mặc cái áo phong in hình Good Charlotte bạc màu và một cái váy jean chấp vá thùng thình. Rõ ràng là đồ mượn của Layne.

“Nói đi,” Massie nói.

“Ý tớ là nói riêng ấy” Claire nói.

“Cậu ấy sẽ kể cho bọn tớ nghe tất tần tật các thứ cậu nói, vậy nên có lẽ cậu cứ nói với cậu ấy ngay đây cho rồi,” Dylan nói.

“Thôi được.” Claire vuốt mái tóc ngang trán qua một bên và cố vén ra sau tai, nhưng tóc nó không đủ dài để làm thế. “Tớ tưởng tối nay tụi mình sẽ mặc cùng trang phục.”

“Đúng thế.” Giọng Massie thẳng thừng và sốt ruột.

“Phải, nhưng giờ tớ không thể mặc đồ của tớ vì sau giờ học tất cả bọn con trai sẽ nghĩ tớ về nhà và bắt chước bọn cậu,” Claire giải thích.

“Tin tớ đi, tối nay sẽ chẳng có đứa con trai nào thèm để tâm đến cậu hay trang phục của cậu đâu,” Massie nói. “Hơn nữa, làm sao chúng biết là bọn tớ mặc gì đến trường hôm nay?”

“Tất cả bọn con trai bên trường Briarwood đã được biết về mấy bộ trang phục gợi cảm của bọn cậu rồi,” Claire nói. “Bọn họ kháo nhau về mấy bộ đồ đó suốt ngày hôm nay.”

“Thật á?” Mặt Massie ửng hồng lên. Trong chốc lát nó quên khuấy cả mấy Kẻ Thua Cuộc Hết Thuốc Chữa.

“Sao cậu không cho tớ biết hôm nay bọn cậu sẽ mặc bộ đồ này?” Claire hỏi. Giọng nó run run. “Vậy thì tớ cũng đã có thể mặc trang phục của tớ nữa.”

Massie đứng lên và chống hai tay lên hông. “Thường thì tớ sẽ bịa ra một cái cớ để không phải nói thẳng vào mặt cậu rằng tớ chưa bao giờ muốn cậu mặc trang phục giống như của bọn tớ. Nhưng vì cậu đã quyết định viết số điện thoại di động của tớ vào tất cả giấy mời mấy kẻ thua cuộc trong vùng New York rộng lớn này nên tớ sẽ chẳng thêm bận tâm,” Massie nói. “Ai quan tâm mẹ tụi mình nói gì vào lúc này chứ? Buổi tiệc là một chuyện đã rồi. Cứ đi mà làm con rối Elmo hay bất cứ chuyện gì cậu sẽ làm và để tớ yên.”

Claire mở miệng như thể sắp nói điều gì hệ trọng, nhưng trước khi nói ra được điều gì, nó bỏ đi. Massie thấy Layne đứng lên khỏi chỗ ngồi của mình cạnh phòng tắm và đuổi theo nó. Massie thầm mong Claire sẽ không mách tội nó, nhưng lúc này nó điên tiết nên chẳng thể cố gắng ngăn Claire được.

“Chúc sức khỏe những con Quỷ Dơ,” Massie nói, nâng ly nước chanh của mình lên.

“Chúc sức khỏe những con Quỷ Dơ,” tất cả lặp lại.

12. Chương 12

TRƯỜNG BÁN TRÚ OCTAVIAN

VĂN PHÒNG Y TÁ ADELE

8 giờ 42 sáng

31 tháng Mười

Claire ào qua cửa văn phòng y tá Adele. Nó trò chuyện với cô mỗi khi cần một người ở trường lắng nghe và cảm thông với nó.

“Claire, có ai rượt theo em à?” Adele hỏi.

Claire muốn cười, nhưng nó đang quá quẫn trí

“Cô nhớ đã bảo em phải đương đầu với Massie ra sao không?” Claire nói. “Đấy, và em đã làm.”

“Thế rồi?” cô Adele hỏi.

“Nói đơn giản là đầu nó cao hơn,” Claire đáp.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” cô Adele hỏi.

“Không có gì. Chỉ là chút rắc rối nhỏ về trang phục. Thật ra em chỉ đến để chào cô và chúc cô Halloween vui vẻ.” Claire biết mình đã khai mào cuộc chiến này với Massie khi đưa số điện thoại của con bé ấy cho mấy Kẻ Thua Cuộc Hết Thuốc Chữa, nhưng nó xấu hổ quá không dám thú nhận chuyện đó với cô Adele.

Claire bốc một vốc đầy kẹo bắp trong đĩa thủy tinh trên bàn cô Adele và bỏ vào miệng. Vị kẹo làm nó nhớ đến bọn bạn ở Orlando, và nó tự hỏi không biết năm nay chúng sẽ hóa trang ra sao.

“Tớ nghĩ sẽ tìm thấy cậu ở đây,” Layne nói khi bước vào văn phòng. “Cậu có sao không? Cứ nhìn cái cách cậu lao ra khỏi quán cà phê thì tớ có thể nói là mọi chuyện với Massie diễn ra không suôn sẻ lắm. Đã hỏi cô Adele là cậu có thể xem qua giá quần áo trong phòng đồ thất lạc chưa? Cậu biết đấy, cậu có thể đến dự tiệc trong kiểu hóa trang ‘thất lạc và tìm thấy’ hay đại loại thế.”

“Em có còn cần bộ trang phục nào không, Claire?” cô Adele hỏi. “Vì lúc nào em cũng rất được chào đón...”

“Không, được rồi cô ạ.” Claire không muốn cô Adele nghĩ lý do duy nhất nó tới thăm cô là tìm quần áo. “Em vẫn còn bộ trang phục Cô Gái Powerpuff mặc hồi năm ngoái. Em chỉ cần sửa lại chút xíu thôi.”

Claire ghét cái cách Layne nhìn nó. Đầu nghiêng, mắt mở to, hai tay khoanh lại và cái nhìn cậu-có-muốn-kể-về-nỗi-đau-không trên mặt nó. Claire biết bạn mình chỉ đang cố giúp, nhưng nó cần lấy lại tự tin, và khóc cho thỏa không phải là điều nó muốn làm. Vài phút một mình trong phòng ngủ với một cái gương và vài bài hát không-ai-có-thể-hạ-thấp-ta và thế là nó sẽ khá hơn bao giờ hết. Giờ thì giá mà Layne thôi nhìn nó chăm chăm...

Lại thêm một đứa con gái chạy đến mở toang cánh cửa. Đó là Amber Ryim. Nó gấp người lại và đỡ tay bên sườn cứ như thể vừa bò ra khỏi tuyến đầu trận chiến.

“Y tá!” Nó la lên. “Gọi 411 đi ạ.”[1]

[1]. Ở Mỹ, 411 là số tra cứu thông tin danh bạ điện thoại; 911 mới là số cấp cứu.

“Sao thế? Cậu cần tra cứu số điện thoại à?” Layne hỏi.

Claire bụm miệng cố hết sức để không phá lên cười.

“Amber, em có phiền không nếu cô xem qua một chút?” cô Adele hỏi.

Amber lắc đầu rồi đưa mu bàn tay lên quệt nước mắt. Nó từ từ nâng một bên chiếc áo len dài tay lên, thu hết can đảm cho cô y tá thấy một cảnh tượng gớm guốc.

Claire và Layne cúi xuống để liếc trộm vết thương đúng lúc cô Adele cúi xuống và tất cả bị đụng đầu vào nhau. Claire phá ra cười khiến Amber lại bắt đầu khóc òa lên.

“Suyt, không sao đâu mà,” cô Adele nói. “Chỉ là một vết xước thôi. Một chút thuốc sát trùng, và rồi em sẽ ổn.”

Tiếng nước nở của Amber chỉ còn là những giọt nước mắt thánh thót, rồi dần dần thành tiếng sụt sịt.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” cô Adele hỏi.

“Em cố dùng kéo cắt áo rồi bị lỡ tay,” Amber nói, như thể chuyện đó cũng thường như làm rơi sách trên đường đến lớp. Nó chắc hẳn đã nhận thấy vẻ bối rối của cô y tá Adele nên tiếp tục giải thích dù cô không hỏi nữa.

“Massie và tụi bạn nó hôm nay mặc mấy cái áo cắt xé cực kỳ tiết kiệm vải và thực sự tuyệt vời, và tất cả bọn em đều cố làm thế với áo quần mình,” Amber nói. “Em cảm thấy mình sao ngốc thế.”

“Vì cố bắt chước chúng ư?” Layne nói. “Đúng đấy, cậu nên cảm thấy thế.”

“KHÔNG, vì cắt trúng vào người,” Amber nói. “Shari, Mel, Trina và Shannyn cũng cắt áo mà có sao đâu.”

Cô y tá Adele chau mày.

“Em muốn nói là mấy đứa con gái khác cũng đang làm chuyện này à?”

“Ai cũng thế,” Amber nói. “Cô cũng sẽ làm thế nếu cô thấy trông nó tuyệt ra sao.”

Claire biết cô Adele đang nổi cáu vì mũi cô đỏ ửng. Cô thậm chí còn không mời Amber một cái kẹo sôcôla Hershey’s Kisses hoành tráng cất trong ngăn Giúp Cảm Thấy Khá Hơn khi cô làm xong. Thay vì vậy cô lao ra khỏi văn phòng.

“Cô đi đâu vậy ạ?” Claire gọi với theo.

“Nói chuyện với cô Hiệu trưởng Burns,” cô Adele nói với lại sau. Cô đi thẳng xuống hành lang dẫn đến khu phòng hành chính. “Đây là trường học. KHÔNG PHẢI là sàn diễn.”

“Có vẻ như Massie sẽ lâm vào một lễ Halloween khá đáng sợ đây,” Layne nói và mỉm cười.

“Tớ thích kỳ lễ này,” Claire bốc một vốc đầy kẹo bắp nữa rồi đi thẳng về phía lớp học.

13. Chương 13

TRƯỜNG BÁN TRÚ OCTAVIAN

VĂN PHÒNG HIỆU TRƯỞNG BURNS

1 giờ 27 trưa

31 tháng Mười

“Tớ đã bảo các cậu là tụi mình sẽ gặp rắc rối rồi mà.” Kristen thì thào với bọn bạn. Nó đang ôm bụng mà lắc người tới lui cứ như đang bị ngộ độc thực phẩm vậy. “Mẹ sẽ không bao giờ để tớ ra khỏi nhà nữa đâu. Tớ sẽ bị bắt học ở nhà mất.”

Tất cả chúng đang ngồi trên chiếc Ghế Dài dựa sát bức tường bên ngoài văn phòng Hiệu trưởng Burns. Chúng hầu như chỉ có thể nghe tiếng được tiếng mất khi bà gọi cho bố mẹ chúng, từng người một, để cho họ biết về “sự cố”.

“Chuyện này thật ngu ngốc,” Massie nói. “Bố mẹ tớ quỳn biết bao nhiêu là tiền cho cái trường này và đây là cách họ đối xử với gia đình tớ hả? Làm ơn đi.”

“Đừng lo.” Ngón tay hồng hồng của Dylan ngoắc một lọn tóc đỏ và hất khỏi mặt. “Tớ sẽ bảo mẹ dành cả một cảnh trong chương trình The Daily Grind cho sự bất công này.” Mỗi khi Dylan không đồng ý chuyện gì đó nó đều dọa sẽ bảo người mẹ nổi tiếng của mình phơi bày chuyện ấy trên chuyên mục buổi sáng rất ăn khách của bà. “Bà ấy ghét khi người ta cố áp đặt quan điểm của mình lên người khác, nhất là khi liên quan đến nghệ thuật.”

“Nói đủ rồi, mấy cô, đây là văn phòng, không phải tiệc sinh nhật.” Cô thư ký quàu quạu rút phất cặp kính đồi mồi xuống và quay quay quanh ngón trở. Khi thôi giận dữ nhìn mấy đứa, cô lại đeo kính lên và tiếp tục gõ máy tính.

“Cô ta nghĩ đang ở Wesrchester Hoang Dã đấy,” Massie thảm thì.

Mấy đứa con gái cười khúc khích.

“Chỉ một tiếng động nữa thôi là tôi sẽ mở hết cỡ cái máy lạnh này,” cô thư ký nói. “Cơ thể trần truồng hết phân nửa của mấy cô sẽ đông cứng trong mười giây.”

Massie từ từ mở điện thoại và mấy đứa kia cũng làm theo, trừ Kristen. Nó đang mãi xoắn lọn tóc dài vàng hoe quanh những ngón tay run rẩy.

MASSIE: NHÌN Ở CỬA KÌA.

DYLAN: GIỜ?

MASSIE: BẢNG HIỆU. ĐỌC ĐI.

ALICIA: HIỆU TRƯỞNG BURNS[1]. RỒI SAO?

MASSIE: THÌ GỌI BÁC SĨ.

[1]. Nguyên gốc là P. Burns là họ của bà Hiệu trưởng, nhưng cũng có nghĩa là bông.

Cả ba đứa phá lên cười làm Kristen tím mặt vì giận dữ.

“Nếu nghe thấy các cậu cười, bà ta sẽ còn giận điên hơn nữa,” nó nói, trở vào phòng hiệu trưởng.

“Bà ta sẽ làm gì chứ?” Massie hỏi. “Dạy dỗ tụi mình đến chết chắc?”

“Chính xác, cô Block,” Hiệu trưởng Burns nói.

Massie há hốc miệng khi thấy người phụ nữ cao, gầy nhẳng, tóc muối tiêu đang đứng trước mặt mình. Người ta đồn rằng Hiệu trưởng Burns vẫn thường nhặt vỏ cam từ thùng rác ăn vì chúng được đóng gói bằng chất chống oxy hóa. Để chế ngự nỗi sợ hãi, Massie cố hình dung bà đang đào bới thùng rác. Nhưng vô hiệu.

“Từng phụ huynh đều đã được thông báo, và họ sẽ xử các cô theo cách nào họ cho là phù hợp,” bà tiếp tục. “Nhưng chừng nào còn học trong trường của tôi, các cô sẽ phải ăn mặc như những quý cô trẻ, chứ KHÔNG PHẢI như đám gái nhảy ở Vegas.” Bà đưa đồng hồ đeo tay lên tận nhãn cầu để xem giờ. “Vui lòng xuống ngay phòng cô y tá Adele và đắp kín người bằng các bộ áo quần cô ấy giữ trong bộ phận đồ thất lạc. Nếu tôi thấy ngay cả đến một cái móng tay hở ra, tôi sẽ cho bắt các cô vì tội hở hang. Giờ thì đi!”

Mấy đứa con gái lặng lẽ bỏ đi và làm đúng theo lời Hiệu trưởng. Không may là mấy tuần qua Claire đã lấy hết những bộ trông còn có vẻ tươi tắn rồi nên chẳng còn gì nhiều nhận cho chúng lựa. Sau khi sắm soi những thứ bỏ đi của mùa trước, Massie, Kristen, Dylan và Alicia vào kịp tiết thứ năm. Chúng vẫn khiến lũ bạn cùng trường phải ngoái nhìn khi đi xuống phòng học, nhưng lần này thì vì tất cả những lý do ngược lại.

Massie mặc một cái áo phong đồ tươi có vết bẩn sôcôla ngay trên ngực trái, không may cái áo lại hợp với cái quần nhung kẻ màu mù tạt cỡ XXL mà nó phải vừa bước vừa kéo lên.

Alicia thì được một cái váy jean dài quét đất và một chiếc áo jean Gap. Con bé gọi đó là vẻ “thanh lịch kiểu người chăn bò”, nhưng Massie thì chỉ đơn giản gọi là “chăn bò-ồ-không, đừng!”

Dylan buộc phải bó rọ trong một cái quần Seven mà nó phải để mở khuy vì quá chật. Nó mặc kèm với một cái áo phong dài nhuộm loang nhiều màu che kín cái khuy mở.

Kristen là đứa duy nhất được mặc đồ dạng hoàng - nó mặc lại bộ đồ ra-khỏi-nhà nhét trong ngăn tủ hồi sáng.

“Có bố mẹ nghiêm khắc cuối cùng cũng được bù đắp,” nó tự nhủ khi cài kín nút cái áo khoác khó chịu may bằng vải tuyết mà mẹ nó mua cho ở cửa hàng Macy’s.

Lúc đến lớp chúng đi ngang qua hai đứa con gái mặc áo phong xé rách và váy ngắn.

“Mấy cái sơ mi xé đó hết một quaaaa rồi,” Massie rít khi đi ngang chúng.

“Đã thế rồi sao?” một trong hai đứa hỏi.

“Cố mà theo kịp, thế nhé?” Massie bỏ đi, tin là chúng đang ghi nhớ bộ cánh của nó, cố nắm bắt được xu hướng mới nhất.

Nó nóng lòng đợi đến thứ Hai, khi phân nửa bọn con gái trong lớp nó sẽ ăn mặc như chú gấu Winnie-the-Pooh.

14. Chương 14

BIỆT THỰ NHÀ BLOCK

NHÀ KHÁCH

6 giờ 5 phút chiều

31 tháng Mười

Từ cửa sổ phòng ngủ của mình Claire dõi theo Landon Dorsey và nhóm phục vụ trung thành của bà chạy quanh trong sân sau, kiểm tra chắc chắn là mọi xác chết cuối cùng đã ở đúng vị trí. Căn nhà ngập tràn mùi thơm ngọt ngào của món táo kẹo caramel mẹ nó làm, nhưng ngay đến thứ đó cũng không khiến nó bình tĩnh được. Chỉ còn chưa đầy một giờ nữa là buổi tiệc bắt đầu mà Claire vẫn còn mặc nguyên đồ đi học. Biết Todd đang cùng Nathan, thằng bạn gầy nhom đáng ngờ, ở rịt trong phòng bí mật thêm thắt những chi tiết cuối cùng trên trang phục Halloween, còn làm nó căng thẳng hơn nữa.

Claire đến bên tủ áo và lôi ra một cái hộp có ghi Trang Phục Lễ Hội. Nó mở nắp rồi nhét tay vào lấy bộ đồ Cô Gái Powerpuff của năm ngoái.

Mình sẽ giải thích với mẹ sao đây lý do mình không mặc bộ đồ đồng-chủ-tiệc duyên dáng kia?

Những ngón tay chạm phải chất vải xa tanh- polyester mịn màng, và nó thở phào nhẹ nhõm.

Tìm thấy rồi!

“Claire, tụi em vào được không?” Todd gọi ngoài cửa phòng ngủ. “Tụi em muốn cho chị xem cái này “

“Không thể chờ được à? Chị sắp thay đồ,” Claire la lên lại.

“Không.” Todd bước vào phòng.

“Tụi em làm cái gì vậy?” Claire hỏi.

Nó mặc như Bubbles còn Nathan thì mặc như Buttercup, hai Cô Gái Powerpuff còn lại trong nhóm. Nathan mặc chiếc váy ngắn màu xanh bạc hà với một khăn thắt lưng đen dày quấn quanh bụng và đôi mái tóc giả ngắn màu đen. Bộ đồ của Todd cũng y thế, chỉ khác là màu xanh da trời. Claire thắc mắc không biết làm sao thằng em có thể chải rẽ đôi mái tóc giả vàng hoe thành hai cái đuôi hoàn hảo như thế nhưng con bé còn quá ngỡ ngàng đến nỗi không thể cất tiếng hỏi được. Gắn trên đôi kính râm là mấy đôi mắt to tướng cất ra từ giấy bìa.

“Em nghĩ có lẽ chị sẽ có cảm giác là một kẻ thua cuộc thê thảm nếu làm cô gái Blossom mà không có ai đóng vai mấy cô gái Puff khác,” Todd nói. “Nên tụi em quyết định cứu bồ chị đây.”

“Đó không phải là điều cậu đã nói với tớ,” Nathan nói với Todd. “Cậu nói sẽ không ai biết tụi mình là ai trong những trang phục này nên mình có thể hòa vào với Massie và mấy chàng trai hấp dẫn của chị ta.”

“Cậu đang nói gì vậy, Nathan?” Todd nói, cố hết sức làm ra vẻ ngượng nghịu.

“Dù sao thì mẹ muốn mình xuống lầu chụp ảnh trong mười phút nữa. Nhanh lên, Blossom.” Todd đưa hai ngón cái lên đầy khí thế để ra hiệu với Claire “Và nhớ nhé, mấy cô gái Powerpuff cứu vãn tình thế!”

Claire quăng chiếc dép lông màu hồng vào Todd nhưng lại trúng vào bức ảnh đen trắng chụp ông của Massie. Nó rơi xuống đất nhưng không vỡ.

“Ra!”

Todd và Nathan chạy ra ngoài, la hét và cười đùa. Chúng sập cửa sau lưng.

Claire nghe thấy âm thanh êm dịu của bài “Monster Mash” phát ra từ chỗ DJ, và vậy là những bồn chồn trước buổi tiệc rộn lên. Bỗng nhiên nó cảm thấy cần phải vào phòng tắm.

“Claire,” bà Judi gọi lên từ dưới bếp.

Claire không trả lời. Nó còn đang kéo khóa cái váy hồng lên và chỉnh lại mái tóc giả màu đỏ.

“Claire,” bà Judi lại gọi.

“Gì Ạ?”

Claire ngán ngẩm vì liên tục bị chen ngang. Tất cả những gì nó cần là năm phút chuẩn bị và tự động viên mình trước gương trước khi buổi tiệc bắt đầu. Nó cần tạo sự tự tin nếu có ý định tìm bạn trai.

“Thôi nào,” ông Jay nói. “Đến giờ chụp hình rồi. Buổi tiệc sắp bắt đầu.”

“XUỐNG NGAY ĐI.”

Claire đeo chiếc mặt nạ vào và đi xuống lầu dù chưa cảm thấy thực sự sẵn sàng gặp mọi người.

“Ôi, xinh quá!” bà Judi nói khi nhìn thấy Claire.

“Con đã quyết định mặc như em con và Nathan rồi,” bố nó nói.

“Gì ạ?” Claire ném cái nhìn qua em trai. “Đó là...” Nhưng nó dừng, sức nhớ ra là mẹ vẫn mong nó sẽ là một con Quỷ Dơ.

Claire không biết nói gì tiếp. Nếu nó kể với mẹ chuyện xảy ra ở trường, Massie sẽ gặp rắc rối. Và cái ý nghĩ về cơn phẫn nộ của Massie làm ruột gan nó thắt lại vì sợ. Con bé sẽ săn lùng Claire đến cùng như săn một chiếc Motorola với số lượng có hạn và hủy diệt nó như hủy đôi ủng Ugg của năm ngoái. Cơn thèm kẹo Halloween của Claire hoàn toàn tan biến.

“Phải ạ,” Todd cắt ngang. Nó mở to mắt chỉ đủ cho Claire hiểu ý. Điều này thường có nghĩa là con bé nên ngậm miệng lại mà làm theo hướng dẫn của Todd, nhưng Claire không thể hình dung được thằng bé sẽ dẫn dắt mình đi đâu.

“Mẹ, con biết mẹ muốn chị ăn mặc như Massie nhưng con và Nate quả thực cần một người thứ ba, nên tụi con nài nỉ chị và cuối cùng chị đồng ý. Mẹ sẽ không giận chứ, mẹ?”

Claire nhún vai với nét mặt kiểu như con-có-thể-làm-gì-được?

“Làm sao mẹ lại có thể giận chuyện đó được cơ chứ?” Judi cười trêu mếu. “Mẹ nghĩ làm vậy thật chu đáo.”

“Được rồi,” ông Jay nói khi tháo nắp máy ảnh. “Giờ chụp hình đây.”

Ông Jay bắt đầu chụp ảnh còn bà Judi thì hướng dẫn bọn trẻ, gợi ý các thế đứng khác nhau để có được nhiều kiểu hình chụp.

“Sao em biết chuyện trang phục của chị với Massie?” Claire hỏi Todd với nụ cười gượng gạo.

“Em tình cờ nghe lỏm được cuộc nói chuyện điện thoại của chị với Layne,” Todd nói qua kẽ răng.

“Sao em nói dối vì chị?” Claire thì thầm.

“Đôi khi em thích sử dụng quyền năng của mình cho cái thiện thay vì cái ác. Và em nghĩ là chị có thể đền đáp lại em bằng cách làm bài tập toán về nhà cho em cuối tuần này

“Được thôi,” Claire nói.

Hoặc làm thế hoặc thú nhận với bố mẹ là giấc mơ của họ - thấy nó và Massie trở thành bạn bè - sẽ mãi mãi không gì hơn một ảo tưởng.

15. Chương 15

BIỆT THỰ NHÀ BLOCK

PHÒNG NGỦ CỦA MASSIE

6 giờ 50 chiều

31 tháng Mười

Massie đang đứng trước chiếc gương dài bằng thân người mình, cố đội hai cái sừng quỷ lên đầu mà không làm xô dịch những chỗ đã hoàn chỉnh. Sẽ dễ hơn nếu nó không phải vừa đội vừa nói chuyện điện thoại, nhưng nó chẳng còn thời gian nữa.

“Kristen, cố nín khóc đi,” Massie nói. Tổ không thể hiểu được cậu đang nói gì cả.”

“Mẹ” (hởn hở) “tớ” (thút thít) “sẽ không để tớ” (hít một hơi mạnh) “đi tối nay.” Kristen òa khóc nức nở.

“Nói với mẹ cậu rằng đây là buổi tiệc chỉ toàn con gái.”

“Không phải thế.” Kristen thở phì phì vào điện thoại. “Là vì cú điện thoại Hiệu trưởng Burns gọi cho mẹ tớ về mấy bộ cánh của tụi mình hôm nay. Tổ đã biết lẽ ra tụi mình không nên mặc...”

“Không phải xúc phạm đâu, nhưng mẹ cậu quá khắt khe đấy.” Massie vuốt thẳng cái đuôi quỹ sau váy của mình. “Lúc tớ về đến nhà, bố cho tớ bài giảng đạo hai giây về việc tuân theo các nội quy của trường rồi lại quay ra tải tiếp một cuốn sách audio trên Internet.”

“Cậu may mắn quá mới có bố mẹ tuyệt vời như thế,” Kristen nói.

“Cậu không thể lên ra được à?” Massie hỏi. “Không đời nào! Tớ đã gặp đủ rắc rối rồi.”

“Được thôi, nếu Dylan đánh cắp mất Derrington thì sẽ thật tệ hại lắm đấy.”

Kristen bắt đầu khóc dữ hơn.

Ngay khi nói vậy Massie biết đó là điều Kristen không bao giờ muốn nghe, nhưng nó bực bội vì bạn mình không đến buổi tiệc của nó. Massie ước gì chỉ lần này thôi, Kristen đứng lên đương đầu với bố mẹ nó.

“Đùa thôi,” Massie nói. “Tớ chắc nó còn không có gan mà nói chuyện với anh chàng nữa cơ.”

“Ừ, phải đấy,” Kristen sụt sịt: “Từ hồi nó giảm cân, nó chỉ toàn bốn cọt thôi.”

“Đừng lo. Tớ sẽ gọi cho cậu, được chứ?” Massie biết lẽ ra cần dỗ dành bạn hơn nữa, nhưng nó chỉ có năm phút để mặc đồ Quý Dơ cho Bean mà giờ thậm chí còn chưa trang điểm xong.

Sau thêm mười lăm phút chải chuốt nữa, cuối cùng thì Massie cũng sẵn sàng. Đến bảy giờ nó đã đứng ở cổng bên, sẵn sàng chào đón khách. Đó là một đêm ấm áp, nhất là trong tiết tháng Mười, càng đem lại cho sân sau cảm giác ma mị khi ngắm nhìn.

“Tất cả mọi người sẽ còn nói về buổi tiệc này trong năm mươi năm tới,” Landon nói khi vụt qua, tay cầm một cốc cà phê lớn và một hộp đầy nén hình đầu lâu.

Tim Massie ngập tràn hạnh diện đến nỗi nó tưởng mình sắp vỡ tung ra.

Một băng rôn thật to treo trên lối vào có ghi KHI ĐỊA NGỤC PHỦ ĐẦY BĂNG. Hàng chữ băng sơn đỏ trông như máu đang nhỏ giọt. Đám phục vụ mặc đồ liền thân màu đỏ bó sát như người giúp việc của quỷ Satan đang phân phát các túi có màu cam-đen để khách mời có một thứ đồ xinh xắn cất kẻo vào. Sân băng hoành tráng với một lớp phủ cấp giả nham nhở đông lạnh bên dưới được bố trí cạnh hồ bơi. Hai con ma cà rồng được đặt ở một trong những cái lều đã được cải biến thành một cái quầy đầy giày trượt cho thuê. Còn đám manơcanh thì treo lòng thòng dưới cây sồi không lồ bên trên hồ bơi nhuộm đỏ.

Ba lò lửa trại đỏ rực hừng hực cháy và nổ lốp bốp, ném làn ánh sáng ửng cam qua cả bãi cỏ. Xung quanh những “Lò Lửa Tuyệt Vọng” trải mấy tấm thảm đỏ để khách ngồi nướng kẻo dẻo bằng những cây chìa gỗ để bên.

DJ đã bắt đầu chơi nhạc, và anh họa sĩ biếm họa Jules đang bày giá vẽ, cái máy phun sương đang rải khắp một đám sương mù kỳ quái lơ lửng trên bãi cỏ. Mọi thứ đều đã đâu vào đó trừ một chi tiết cuối cùng.

Massie nguệch ngoạc viết chữ HỒNG vào một mẫu giấy rồi dán lên cửa một trong các WC cạnh hồ bơi. Suy cho cùng, mọi cô chủ tiệc đều cần một chốn riêng tư để hẹn hò.

Những người khách đầu tiên đã bắt đầu đến. Đúng như Massie trông đợi, không ai thốt lên được lời nào khi bước qua cổng.

“Massie, tớ nghĩ mình đã chết và xuống địa ngục rồi cơ đấy!” Sadie Meltzer nói, cố nghe thật buồn cười. Nó và mấy đứa bạn trong danh sách B khác ăn mặc như những công chúa. Sadie luôn tìm có để xoa mái tóc dài chấm hông, điều mà mẹ nó chỉ đồng ý vào những dịp đặc biệt. “Đây là buổi tiệc tuyệt nhất tớ từng dự đấy. Cậu và Claire thật phi thường.”

“Thật ra, Claire không liên quan gì đến cả.” Massie nói. “Dĩ nhiên là trừ phi cậu tính cả chuyện ghi thiệp mời.”

Sadie nói lại điều gì đó, nhưng Massie hầu như không nghe thấy. Thứ duy nhất Massie đang dò sóng radar tìm kiếm là Cam Fisher. Cậu ta cùng Derrington và một anh chàng không rõ là ai mặc trang phục khiêu vũ đang đến gần.

Massie nghĩ thứ tuyệt nhất ở Cam là đôi mắt. Một mắt màu xanh lá còn một màu xanh dương. Alicia đã mô tả cái nhìn của anh chàng là “gợi tình mê muội”, nhưng Massie thích nghĩ là “mãnh liệt” hơn. Dù muốn lắm nhưng nó vẫn quyết tâm không nói cho bất kỳ ai biết về anh chàng của lòng mình cho đến khi chắc chắn đến một trăm mười phần trăm là cậu ta cũng thích nó. Nó đã học được rất nhiều từ sai lầm ê chề đã phạm phải với Chris Abeley.

Trong nhiều tuần Massie đã thầm theo đuổi anh chàng ở trang trại Galwaugh để được cưỡi ngựa cùng cậu ta. Nó bỏ rơi bọn bạn để được ở bên cậu ta và thậm chí còn vờ mình là BFF của em gái cậu ta nữa. Trong lúc đó, nó không hề biết là Chris chỉ thích nó như một người bạn, cậu ta đang hẹn hò với Fawn, một đứa con gái lớp chín đẹp mê hồn.

“Cậu trông không có vẻ gì độc ác nhỉ.” Cam làm mặt cười khi chào Massie. Con bé lục tìm trong óc câu gì đó thông minh để nói về trang phục của Cam, nhưng vì cậu ta ăn mặc như một thủ môn bóng đá nên chẳng có gì nhiều để nói đến cả.

“Cậu hóa trang thành gì thế?” nó hỏi Derrington, hy vọng việc đổi đề tài đột ngột không mách cho chúng biết là nó đang hồi hộp.

“Một kẻ bẩn thỉu,” Derrington lầm bầm. Đầu nó thò ra trên một túi rác xanh lá lấm lem bùn. “Vậy ra đây là mấy bộ trang phục trừu tượng bọn tớ đã được nghe khắp trường hôm nay à?” Derrington nhìn Massie từ đầu xuống chân, nhưng nó ước Cam để mắt tới nó thay vì Derrington. Anh chàng còn đang mải lo giặt một sợi lông khỏi bộ lông khi.

Massie đang sắp khoác lác chuyện chúng đã gặp rắc rối nhiều thế nào ở trường thì bị một Cô Gái Powerpuff cắt ngang.

“Chào, tớ xin lỗi đến trễ. Bố mẹ bắt tớ đứng để chụp cả ngàn bức hình rồi mới để tớ ra khỏi nhà.” Nó quay lại Derrington. “Chào, tớ là Claire.”

“Cậu chắc là cô gái mới đến mà bọn tớ được nghe kể,” nó nói. Cam xoay khỏi con khi để lên nhìn nó.

“Các cậu nghe về tớ à?” Claire hỏi. Nhưng Massie kéo Claire đi trước khi chúng kịp trả lời.

“Nghe này,” nó rít lên. “Chẳng ích gì khi cả hai đứa mình đều đứng cùng một chỗ. Sao cậu không quanh quẩn gần quầy DJ phòng khi ai đó muốn yêu cầu một bài hát hay thứ gì ấy? Tớ sẽ ở đây, gần cổng và lo việc đón tiếp.”

Massie nhẹ người và khó lòng tin nổi là Claire bỏ đi mà không tranh cãi gì. Giờ thì con bé ấy đã hết làm kỳ đà cản mũi rồi, Massie được tự do để mắt tới Cam. Cam đang đi thẳng tới bàn tiệc, và Massie cố trông thật tự nhiên bằng cách tán gẫu và hòa nhập với mọi người trong khi theo sát sau anh chàng. Massie bỗng không kìm nổi cơn thèm ngọt khủng khiếp.

Massie và Cam Fisher Kristen và Derrington

Dylan và Derrington Massie và Chris Abeley

“Cô gái nhà Block cũ” “Cô gái mới”

16. Chương 16

BIỆT THỰ NHÀ BLOCK

BUỔI TIỆC KHI ĐỊA NGỤC PHỦ ĐẦY BĂNG

7 giờ 40 tối

31 tháng Mười

Claire đi qua mấy cô phục vụ thấy ma đang rên rỉ mời mọc “món đồ nguội khai vị kinh dị”. Nó hiểu Massie muốn nhắc khéo cho nó biến đi, và dĩ nhiên nó sẽ chẳng bỏ cả buổi tối mà đứng cạnh quầy DJ. Đây cũng là tiệc của nó nữa cơ mà.

“Chào, Blossom.”

Claire quay lại thấy Layne đang ì ạch đi về phía mình. Mọi người tránh đường cho nó qua, không phải vì lịch sự, mà vì sợ bị hất ngã xuống đất nếu không làm thế.

“Chà, cậu thực lòng chọn bộ khoai tây nằm ghế bành ấy hay sao?” Claire nói với bạn rồi chụp một kiểu ảnh. Layne bị nhét qua một cái thùng đựng tủ lạnh nằm ngang. Mấy miếng nệm màu xanh đậu Hà Lan lấy từ bộ ghế sofa đặt dưới tầng hầm xéphàng bên trên, còn mặt nó thì sơn nâu, như một củ khoai tây.

“Tớ thích ngày lễ này lắm,” Layne thở dài.

Đúng lúc đó Alicia và Dylan đi ngang qua, quay cái đuôi và khệnh khệnh ôm mấy món đồ.

“Ô, xem này, cứt ghế bành[1],” Alicia nói với Dylan.

[1]. Nguyên gốc là couch poo, cách nói lái chơi chữ của tác giả từ couch potato – bộ đồ khoai tây nằm trên ghế bành mà Layne mặc đến dự lễ hội hóa trang

“Tớ là KHOAI TY ghế bành.” Layne chỉnh lại mấy cái nệm. Nó nhìn Claire, trợn ngược mắt.

“Rất vui được cậu nói cho biết đấy,” Alicia nói. “Tớ đang tính khen bộ đồ mới của cậu.”

“Phải đấy,” Dylan nói. “Gì thì cũng khá hơn mấy cái quần như của mấy ông lao công mà cậu mặc gần đây.”

“Ít ra thì tớ cũng mặc một bộ đồ cải trang. Bọn cậu thì trông lúc nào cũng như lúc nào,” Layne nói. “Hết như Massie.”

Claire rất ấn tượng về sự can đảm và nhanh trí của Layne đến nỗi nó muốn dang tay ôm ghì bạn mình. Nhưng chuyện đó chắc phải đợi đến khi gỡ cái thùng ra đã.

“Thế hả? Được, bọn cậu thì trông lúc nào cũng thế,” Dylan nói. “Xuẩn ngốc!”

Claire và Layne biết câu đối đáp trước của mình hay hơn rất nhiều nên vội bỏ đi đến chào bọn bạn trước khi một vụ đụng độ lớn nổ ra.

Chúng chạy vài vòng quanh sân cùng Meena và Heather đang ăn mặc như các phiên bản xác chết của Paris và Nicky Hilton. Cả hai đều đội tóc giả vàng hoe, hầu như không mặc áo quần, và sơn mặt xanh lá. Có vẻ như tất cả bảy mươi lăm người đã có mặt, và Claire không thể không thắc mắc nếu thiệp mời mà ghi tên nó thì có ai thèm đến không.

Phần nhiều bọn con trai nấn ná quanh mấy bàn tiệc còn đám con gái thì lảng vảng cạnh sàn nhảy. Tất cả dường như đều đang cười đùa vui vẻ, nhưng không nhóm nào chơi hòa cùng nhóm nào.

“Anh chàng DJ này kém tinh tế quá đi mất,” Meena nói. “Bao giờ thì anh ta mới thôi chơi mấy bài Halloween hạng bét đó và bắt đầu chơi cái gì đó thật ngẫu không biết?”

“Bây giờ,” Claire nói, và đi đến quầy DJ.

“Xin lỗi.” Claire dùng đến giọng lịch sự nhất của mình. “Chào, ừm, anh nghĩ đã đến lúc bắt đầu chơi vài bài hân hoan chưa?”

Từ trên quầy anh chàng DJ nhìn xuống Claire và cười toét miệng đến độ chòm râu dê của anh ta giăng ngang qua cằm.

“Tôi tưởng các cô sẽ chẳng bao giờ hỏi tới,” anh nói. “Cái bà Landon Dorsey đó cứ bắt tôi phải chơi thứ tào lao này đây.”

Vài giây sau bài Toxic của Britney Spears vang toáng lên và mọi người ủa ra sàn nhảy. Meena và Heather là những người đầu tiên ào ra. “Đó là thứ chị em nhà Hilton có thể cũng muốn,” Heather nói rồi chạy tới.

“Theo cậu thì sẽ có ai đó mời tớ nhảy trong bộ trang phục Cô Gái Powerpuff ngốc nghếch này hay không?” Claire vừa hỏi vừa lắc lư đầu theo nhịp.

“Thấy không!” Layne chìa thẳng ngón tay lên trời như thể nó vừa khám phá ra điều gì đó hay ho. “Đó chính là lý do vì sao tớ không muốn cậu mời bọn con trai. Nếu là một buổi tiệc chỉ toàn con gái, cậu sẽ không bận tâm trông mình mặc bộ trang phục này ra sao. Cậu có lẽ còn đang nhảy rồi cơ đấy.”

“Phải, nhưng nếu chỉ có con gái không thôi, có lẽ tớ cũng chẳng đến.” Claire nói. “Tớ biết thừa mấy đứa con gái đó sẽ làm gì để mua vui quanh đây, thường là liên quan đến chuyện tra tấn tớ. Vậy nên, nếu cậu không giới thiệu tớ với anh chàng nào, tự tớ sẽ làm lấy.”

“Ồ, phải rồi.” Layne cười vui vẻ như thể Claire vừa bảo sẽ bỏ kẹo dẻo vậy. “Mà hay hơn, sao cậu không yêu cầu đồng chủ tiệc của cậu giới thiệu cậu? Tớ thách cậu đấy.”

Claire bặm môi dưới.

“Nếu tớ làm, cậu có hứa ở lại và nói chuyện với bọn con trai cùng tớ không?”

“Chắc chắn rồi,” Layne nói. Nó rõ ràng là không tin Claire lại có thể làm đến cùng chuyện đó.

“Tốt rồi,” Claire nói. “Tớ đoán là tớ chẳng có gì để mất ngoài cuộc sống của mình, mà gần đây thì nó cũng chẳng đáng gì cho lắm.”

Layne tròn mắt vì lời bình luận cường điệu của Claire và vui vẻ huých tay Claire về phía Massie.

Massie đang đứng gần hồ bơi đầy máu, bao quanh là một nhóm con gái đang thao thao bất tuyệt về bộ trang phục của Quỷ Dơ Bean. Bốn đứa con trai quần quanh bên ngoài vòng tròn tùm tùm của chúng, ngượng ngịu thụ nhau.

Đầu tiên Claire đi nhanh, nhưng rồi bước từng bước ngắn hơn, và chậm lại khi bước vào trường lực của Massie.

“Chào đồng chủ tiệc.” Claire cười và huých vào cánh tay Massie. Nó nhận ra ngay khi làm thế rằng chuyện này có lẽ không hay ho cho lắm.

“Xin lỗi nhé,” Massie nói với khách của mình. Con bé rút lui khỏi vòng tròn và kéo mạnh Claire theo.

“Cái gì?” Massie quát khi chúng chỉ còn lại một mình. Lớp son môi đen dày quanh miệng Massie khiến nó trông rất độc ác, Claire tự hỏi không biết có phải nó quả thực đang ở dưới địa ngục không.

“Xin lỗi làm gián đoạn cậu, nhưng tớ đang nghĩ không biết...”

“Ờ-laire, tội mình trông có giống một bộ ngực không?”

“Cái gì?” Massie hỏi. “Không.”

“Vậy thì thôi cố luẩn quẩn bên tớ đi,” Massie nói.

“Tớ chỉ, ừ, thắc mắc không biết cậu có thể giới thiệu bọn tớ với vài đứa con trai bên trường Briarwood không?” Claire chỉ về Layne đang đứng ở chỗ bụi hoa đỗ quỳen nhìn lại.

Massie dựng thẳng hai cái sừ trên đầu rồi nói. “Sao cậu không yêu cầu cứt ghế bành ấy? Nó cũng biết những người tớ biết mà.”

“Cậu ấy nhút nhát,” Claire nói. “Hơn nữa, mẹ bọn mình có lẽ mong cậu giúp tớ vì họ nghĩ tội mình là những bạn bè tốt đến thế và mọi thứ khác nữa. Đúng không? Chẳng phải đó là điều cậu đã nói với họ khi cậu hỏi mình có thể tổ chức buổi tiệc cùng nhau được không sao?”

Claire cầu cho giọng mình run lên. “Theo cậu họ sẽ giận thế nào khi biết cậu nói với tất cả mọi người rằng đây là tiệc của cậu?”

“Sao phải đoán?” Massie hỏi. “Sao không mách họ ngay bây giờ đi?”

Ruột gan Claire lạnh cứng. Đó không phải là câu trả lời nó trông đợi.

“Tốt thôi, tớ sẽ mách.” Claire quay lại và đi thẳng xuống lối dẫn tới nhà chính. Nó vừa bước vừa cúi gằm nhìn đôi giày sơn Mary Janes của mình và cầu mong một phép lạ. Nó chưa biết phải làm gì tiếp, nhưng nó bước tới trước như một đứa con gái đang có một kế hoạch hệ trọng.

“Thôi được, chờ đã,” Massie gọi với theo.

Cám ơn trời!

“Năm phút nữa gặp tớ trong WC HỒNG. Tớ sẽ dẫn đến hai chàng trai có thể sẽ hợp với cậu và Layne.”

“Không phải là Kẻ Thua Cuộc Hết Thuốc Chữa đâu đấy,” Claire nói. Nó biết không nên lạm dụng quyền lực bất ngờ của mình đối với Massie, nhưng khó mà không làm thế. “Và không có chuyện vớ vẩn, nếu không tớ sẽ mách.”

“Được,” Massie nói.

Khi trở lại chỗ Layne, nó thắc mắc không biết có anh chàng nào thực sự xứng đáng cho thứ rắc rối này không.

17. Chương 17

BUỔI TIỆC KHI ĐỊA NGỤC PHỦ ĐẦY BĂNG

WC HỒNG

8 giờ 22 tối

31 tháng Mười

Layne và bộ trang phục quá khổ của nó đã làm cho WC HỒNG chật cứng, vậy nên Claire phải ngồi trên bệ toilet.

“Tớ không thể tin được là lại để cậu lôi kéo vào chuyện này,” Layne nói.

“Cậu đã hứa rồi đấy.” Claire lấy ngón tay chải mái tóc vàng của mình và bôi lại lớp son môi bóng không màu. “Theo cậu có bao nhiêu chàng trai say mê một đứa con gái chúng gặp trong toilet?” nó hỏi Layne khi ngồi xuống chỗ ngồi lạnh ngắt.

“Tụi mình đã bị đặt bẫy.” Layne cố giữ cho mấy góc trang phục của mình không làm trầy lớp giấy dán tường Ralph Lauren kẻ ô. “Tại sao nó lại để tụi mình đợi trong WC nếu không phải đang mưu tính chuyện gì đó làm mình bẽ mặt?”

“Tin tớ đi.” Claire bắt chéo chân và nhá một cái kẹo Nerds Rope. “Nó chỉ muốn tụi mình gặp nó ở đây để không ai thấy nó trò chuyện với tụi mình công khai thôi.”

“Ồ, chỉ có thế.” Layne lắc đầu. “Tuyệt, giờ thì tớ cảm thấy khá hơn nhiều rồi.”

Nó chỉnh lại mấy cái nệm. “Cậu biết không, gặp con trai trong WC là thứ mấy cô gái dạt vòm hay làm. Tớ cảm thấy như tụi mình đang bị quay phim cho một chương trình tuyên truyền vì cộng đồng nào đó.”

Tiếng gõ nhẹ lên cửa WC cắt ngang chúng.

“Có người trong này,” Claire nói.

“Không, là tớ, Massie.”

“Ồ, vào đi.” Claire đứng bật dậy. Nó định nhéo má để có chút hồng hào thì nhớ ra mình đang đeo mặt nạ.

Massie cố mở cửa, và cái cửa mắc vào bộ trang phục của Layne.

“Chuyện này thật ngốc,” Layne cúi kính khi lấy lại thăng bằng. “Tớ đi đây.”

Nó ngộ nguây cổ đi qua Claire nhưng khi sắp đến cửa thì đối mặt với hai đứa con trai cao, tóc đen, lông ngóng. Một đứa quần quanh người những khúc xếp xám còn đứa kia mặc toàn màu đen có mấy khoanh bánh mì dính vào áo quần.

“Tớ là Rock,” khúc xếp nói. “Còn cậu ấy là Roll.”

“Thỏa chí đi nhé,” Massie nói. Nó quay người bước ra khỏi lều.

“Chúa ơi, vui nhộn quá,” Layne nói với anh chàng Rock. Nó cố vỗ đầu gối nhưng tất cả những gì nó làm chỉ là nâng được cánh tay lên không trung được hai phân rồi lại hạ xuống. “Cậu có đoán được tớ là gì không?”

“Dĩ nhiên rồi,” Rock nói. “Cậu là một củ khoai tây nằm trên ghế bành. Tớ đã nhìn cậu cố đi với thứ đó cả tối nay. Cậu hẳn là bị chiên rồi.”

Roll phá lên cười vì câu đùa về khoai tây và giơ tay đập vào tay thăng bạn.

“Chúa ơi, chiên,” Layne nói. “Claire, thấy có buồn cười không?”

Nhưng Claire không thấy buồn cười chút nào. Nó còn đang mải nghĩ sao Massie lại cho là nó có thể mê loại ban nhạc chơi trong gara. Layne có thể là “nghệ sĩ rock độc lập”, nhưng Claire là pop thuần túy.

“Tớ là Eli,” Rock nói với Layne. “Còn đây là Tristan.”

“Chào,” Claire và Layne nói cùng lúc.

“Có ai muốn trượt băng không?” Eli hỏi.

“Có chứ!” Layne nói. “Nhân tiện, cậu là đá tuyết thật!”

“Còn cô ấy có thể là TẮNG ĐÁ nào đó” Claire nói với Tristan, hy vọng trò chơi chữ ngớ ngẩn của mình có thể phá tan sự căng thẳng giữa hai đứa.

“Hả?” Tristan nói.

Claire chẳng buồn nhắc lại. Thay vì vậy nó nhìn Layne và Eli đi về phía sân băng. Nó thấy bối rối vì đã tự cho mình cái ngôi vị “chuyên gia về con trai” trong khi Layne chỉ mất chưa đầy mười phút đã gặp được bạn tâm giao nghệ sĩ độc lập của mình rồi. Claire ước thà ở cạnh em trai còn hơn là Tristan.

“Muốn nhảy không?” Tristan hỏi.

“Ừ, chắc rồi?” nó nói, nghe ra như một câu hỏi hơn là câu trả lời.

Tristan chìa tay cho Claire. Mấy móng tay cậu ta lấp lánh nước sơn bạc. Chúng hòa màu với ánh bạc lấp lánh trên viền kẻ mắt xanh của cậu ta. Claire cúi xuống, vờ sửa lại dây giày Mary Janes để tránh cử chỉ mời ấy.

“Cậu kiểm đầu ra đồ trang điểm thế?” Claire hỏi khi đứng thẳng người lên.

“Ở chỗ chị tớ,” Tristan trông hãnh diện. “Tớ thường lên vào phòng chị ấy sau khi chị ấy đi học.”

“Thường á?” Claire hỏi. “Cậu muốn nói nó không phải là một phần của bộ hóa trang này à?”

Tristan nhướn mày và héch đầu.

“Lần cuối cậu thấy một khoanh bánh mì[1] kẻ lông mi là khi nào vậy?”

[1]. Nguyên văn: a roll. Ở đây Tristan cố chơi chữ; Eli giới thiệu Tristan là “roll” (trong Rock and Roll) nhưng đồng thời “roll” cũng có nghĩa là “khoanh bánh mì”.

Claire tìm trên gương mặt cậu ta một biểu hiện cho thấy có thể cậu ta đang đùa, nhưng cậu ta chỉ nhìn nó đăm đăm.

DJ chuyển sang bài “Get the Party Started” của Pink và Claire mừng vì có thể đánh trống lảng.

“Ồ, tớ thích bài này,” nó nói. “Đi nào.”

Claire dẫn đường, nghĩ rằng nhảy với Tristan còn hơn là đứng một mình. Nhưng ngay khi chúng vừa lên đến sàn nhảy, Tristan bắt đầu quấy đập như một kẻ tâm thần cố nhảy điệu simmi thoát ra khỏi cái áo khoác bó. Ban đầu Claire cố làm lơ chứng điên của hắn, nhưng khi mấy khoanh bánh mì bắt đầu bay khỏi bộ đồ hắn mặc, nó thấy không thể nào làm lơ được nữa.

“Cậu đang làm cái gì vậy?” Claire hỏi.

Bước nhảy của Claire dẹt hơn bình thường. Mọi người đã nhìn chăm chăm rồi, và nó không muốn lôi cuốn thêm sự chú ý nào về phía mình nữa. Điều duy nhất nó mừng thầm là Massie không ở gần đây để chứng kiến cảnh tượng này.

“Tristan, nếu cậu mà nhảy nhanh hơn chút nữa là đi du hành xuyên thời gian được đó,” Claire nói.

Nhưng bạn nhảy của nó không nghe thấy. Cậu ta còn đang mải mê thể hiện mình. Claire nghĩ cái kiểu ngượng ngùng thế này không đáng để nó tiếp tục nhảy. Thế nên nó rút lui dần theo nhịp và chạy tới bàn tiệc.

18. Chương 18

BUỔI TIỆC KHI ĐỊA NGỤC PHỦ ĐẦY BĂNG

Lò Lửa Tuyệt Vọng

8 giờ 40 tối

31 tháng Mười

“Tớ thềm món kẹo dẻo chết đi được,” Massie không nói với một ai cụ thể cả. Nó để Bean xuống bãi cỏ gần lò lửa nơi Cam, Derrington và Vader đang quanh quẩn.

“Tớ cũng thế,” Dylan nói.

“Cũng thế...”

“Xin lỗi vì cắt ngang nhé, nhưng lò lửa này là lò nướng tốt nhất đây.” Massie mỉm cười với mấy cậu con trai. “Tớ nghe đâu đó là nhờ có gió đấy.”

“Không sao đâu mà,” Vader nói. Nó ngồi thẳng lên và vuốt thẳng thơm bộ lông khỉ của mình.

Massie xuyên ba miếng kẹo dẻo vào mấy cái răng cây chìa rồi đưa lên ngọn lửa. Nó đứng giữa Alicia và Dylan, hai đứa cũng đang làm thế. Trông chúng chẳng khác nào ba thằng con trai đang đứng ở chỗ đi tiểu.

Derrington, Cam và Vader ngồi trên những tấm thảm bên dưới. Chúng giật từng nhúm cỏ dưới đất lên và nhìn đăm đăm chữ Kiss It sau quần mấy đứa con gái.

“Tớ thích nhìn một cô gái làm việc của con trai,” Derrington nói. Nó nằm ngửa ra, hai tay xếp sau đầu.

Mái tóc vàng hoe lờm chờm và đôi mắt nâu của cậu ta khiến Massie nghĩ đến một con chó Lab lông vàng.

“Ồ, chuyện đó vẫn xảy ra khi không có gã con trai đích thực nào gần đó,” Massie nói.

Mấy đứa con gái giơ tay vỗ vào nhau ăn mừng.

“Cậu bị tiêu diệt rồi, anh bạn.” Cam cười, “Cậu ấy dồn cậu vào thế bí với chuyện đó rồi.” Cậu ta lặn ra mà cười.

Massie cố ngăn nụ cười sắp nở trên mặt. Nó không muốn Cam biết lời tán thưởng của Cam làm nó vui đến chừng nào, cho dù quả đúng là thế.

“Im đi.” Derrington bắn một miếng kẹo dẻo vào má Cam.

“Chết này!” Cam ném lại một cái.

Trong vài giây cả sáu đứa cùng lao vào cuộc chiến kẹo dẻo. Trận chiến trở nên đặc biệt đáng sợ khi lũ con gái bắt đầu ném mấy miếng kẹo nóng bỏng tay vừa nướng ra lò.

“Ôi, cổ của tui,” Cam la lên với Massie. Nó lột một miếng kẹo dẻo dính khỏi cổ họng. Nó phải giữ giữ bỏ miếng kẹo mới chịu văng khỏi ngón tay và rơi trên cổ.

“Cậu chết rồi nhé,” nó nói.

Cam xé toang một bịch kẹo mới và bắt đầu mở cuộc tấn công trên quy mô toàn diện. Có thể cậu ta gây như que củi, nhưng lại cao, khỏe và không bao giờ ném trượt mục tiêu.

Trận mưa kẹo dẻo dồn dập mịt mù nên Massie phải nhắm mắt mà ném phần kẹo còn lại của mình. Nó không nhìn thấy người phục vụ ăn mặc như tay sai của quỷ Satan bị ném trúng má hay gã karate bị một phát vào lưng. Nhưng dù có thấy đi nữa nó cũng sẽ không cảm thấy có lỗi về chuyện đó.

Massie nghe thấy điện thoại reo.

“Tạm nghỉ,” nó nói.

“Alô?” Nó hết hơi. “Kristen đấy,” nó nói to với bọn bạn.

“Sao rồi? Bọn tớ rất nhớ cậu, KRISTEN.” Massie liếc nhìn Derrington để xem cậu ta có đồng tai lên khi nghe thấy tên Kristen không. Nó thêm được biết thực ra cậu ta thích ai trong mấy đứa bạn mình.

“Có ai muốn chào Kristen không?” Massie giơ điện thoại ra chung chung về phía Derrington.

Vader làm tiếng hôn chụt ướt nhẹt bên tai Derrington.

“Tránh xa tớ ra,” Derrington tỏ ra lúng túng và đẩy Vader ra.

“Để tớ nói.” Dylan chụp cái điện thoại từ tay Massie. “Này, tớ nghe nói cậu đã khóc âm ỹ, cậu có sao không đấy?” Nó nói to đủ cho mấy đứa con trai nghe thấy, “Ừ, tớ không thể tin được là cậu bị CẤM TỨC... Hồi còn là trẻ con tớ cũng bị CẤM TỨC hoài, nhưng giờ thì tớ lớn hơn rồi nên không bao giờ bị CẤM TỨC cả.”

Alicia vụt một miếng kẹo dẻo vào đầu Dylan và cả đám phá lên cười.

“Derrick, thôi đi.” Dylan cười vào điện thoại.

“Không phải tớ - là Alicia,”

Nhưng là ai thì cũng không quan trọng. Dylan thả điện thoại xuống đất và khai hỏa với Derrington.

Chẳng ai nói lời tạm biệt với Kristen cả.

“Trò này chán quá,” Alicia bỗng nói. “Ai muốn chơi quay chai(1) không?”

(1) Quay chai là trò chơi trong tiệc tùng tuổi teen thường chơi. Một vài người ngồi thành vòng tròn; một người ngồi giữa và quay một cái chai trên sàn và phải hôn môi người mà cái chai chỉ tới, sau đó sẽ đến lượt người này quay cái chai

“Tớ,” Vader nhanh nhẩu trả lời.

“Nhân tiện, sao người ta gọi cậu là Vader Hụt Hơi?” Massie hỏi, cố trì hoãn chuyện hôn hít. Con bé không thích khi Alicia là chuyên gia về chuyện gì đó mình chưa từng thử. Nó không muốn bị gọi là kẻ ngoan đạo tại buổi tiệc của chính mình.

“Cậu đã bao giờ nghe thấy cậu ta thở chưa?” Cam hỏi.

Massie cười lớn hơn mức cần thiết.

“Còn ai khác muốn chơi nào?” Alicia hỏi. Nhưng không ai trả lời. “Thôi nào, mấy cậu, sẽ vui lắm đấy.”

“Tớ chơi.”

Mọi người quay lại để xem giọng nói bí ẩn đó từ đâu ra.

Một đứa con gái lông lầy đang đứng một mình cạnh lò lửa. Ánh sáng cam nhảy nhót từ ngọn lửa chiếu sáng đôi mắt xanh của nó thật đẹp. Mái tóc vàng dợn sóng của nó dài đến giữa lưng. Nó trông như kiểu con gái thuộc về vùng biển ở California - cách nó mặc chẳng khác nào một cô gái lướt sóng (bộ đồ lặn siêu chặt, dĩ nhiên) có lẽ có gì liên quan đến chuyện đó.

“Ừ, tớ nữa,” Derrington bỗng nói.

“Tớ sẽ chơi.”

“Thêm tớ nữa,” Cam nói thế.

“Ồ, giờ tụi nó lại muốn chơi,” Dylan nói khẽ với Massie.

“Tuyệt,” đứa con gái nói, mắt nó long lanh trong ánh lửa. “Nhân tiện, thật tuyệt khi được gặp các cậu.”

“Ừ, cùng rất tuyệt được gặp cậu,” Massie nói. Nó quay qua Dylan và nhún vai. Nó chẳng biết người lạ kia là ai cả.

“Ôi Chúa ơi,” Alicia nói. “Olivia Ryan! Tớ không nhận ra cậu. Cậu đã đi đâu suốt cả học kỳ thế?”

“Tớ bệnh nặng,” Olivia nói. “Nhưng giờ tớ khá hơn nhiều rồi.” Nghe nó nói như đang thì thầm nhưng không phải vậy. Giọng nó vẫn luôn dịu dàng đến khó tin.

Dylan vừa nói vừa ho, “Sửa mũi?”

“Đúng đấy!” Massie vừa nói vừa ho lại.

“Trông cậu thật ngạc nhiên quá,” Alicia nói.

“Ừ, khang khác thế nào ấy.” Massie đang cố hình dung xem Olivia nhắc nó nhớ đến ai.

Dylan huých nhẹ khuỷu tay vào sườn Massie và cười khúc khích. Chúng nhìn Alicia xem con bé có để ý thấy gương mặt giải phẫu của Olivia không, nhưng nếu có để ý thấy, thì vẻ mặt của nó lúc này cũng không để lộ ra.

“Được rồi, ai sẵn sàng chơi nào?” Alicia hỏi cả nhóm. Nó dường như say sưa vui vẻ với Olivia hơn là chế giễu con bé, điều này khiến Massie cảm thấy vô cùng bối rối.

“Tớ.” Olivia giơ tay lên.

“Tớ sẽ đi bắt thêm người nữa,” Alicia nói.

“Phải đấy!” Olivia vỗ tay. “Tớ sẽ giúp.”

Hai đứa con gái khoác tay nhau đi về phía sàn

“Nó làm tớ nhớ đến ai nhỉ?” Dylan hỏi Massie.

“Không biết nữa,” nó nói. “Tớ cũng đang băn khoăn điều đó đây.”

Nhưng trong đầu Massie còn có những điều lớn lao hơn. Nếu hở ra tin là Olivia Ryan có kinh nghiệm về con trai nhiều hơn Massie thì nó sẽ không bao giờ có thể quên đi được. Chỉ còn mấy phút nữa thôi là nó phải đối diện với một đám học sinh lớp bảy thêm hôn môi và một cái chai quay rồi, và nó muốn vô cùng được hủy cuộc chơi.

Nó rút điện thoại ra.

MASSIE: CÓ VẼ NHƯ DERRINGTON MUỐN HÔN OLIVIA.

DYLAN: L CỨU!

MASSIE: CẬU PHẢI NGĂN TRÒ NÀY LẠI.

DYLAN: • • •

MASSIE: VI TRỪNG CỦA OLIVIA. J

DYLAN: HIỂU RỒI. J

Dylan dứt điện thoại trở vào túi Louis Vuitton và rồi nghiêng mình qua Derrington và Cam nói, “Tớ không chắc chơi quay chai với ai đó đã vắng mặt nửa học kỳ với một căn bệnh bí ẩn làm biến đổi gương mặt là một ý hay đâu.”

“Ôi Chúa ơi,” Massie nói. “Ý kiến hay đấy.”

“Ừ, nhưng bệnh của cậu ta làm cậu ta trông khá hơn trước đấy chứ,” Vader nói.

“Lúc này thôi,” Massie nói. “Ai biết được thứ này có thể có kiểu tác hại lâu dài nào?” Massie nhìn Olivia chộp một cái chai Perrier rỗng khỏi bàn tiệc và biết không còn nhiều thời gian nữa.

“Tớ bỏ phiếu cho sức khỏe,” Dylan nói với Derrington. Nó nâng lòng bàn tay lên trời.

“Tớ cũng thế,” Massie nói. “Tớ có ý kiến là tụi mình chạy ra wc hồng và trốn ở đó. Ở đó có vẻ riêng tư hơn.” Nó nhướn mày như một thiếu nữ quyến rũ trong phim ảnh khi nói từ “riêng tư”. Massie chưa biết mình sẽ tiếp tục chuyện hôn hít ngoài chương trình ra sao, nhưng nó vẫn còn khoảng một phút nữa để lên kế hoạch.

“Tớ đồng ý,” Cam nói với một nụ cười ma mĩnh. Massie có thể nghĩ thấy hương kẹo gum nho Big League Chew cậu ta đang nhai rào rào và cúi gằm trước hơn để hít thêm một hơi nữa.

“Còn cậu thì sao?” Dylan hỏi Derrington.

“Dĩ nhiên,” nó lầm bầm. “Đi nào.”

Derrington lúc nào cũng lầm bầm, nên Massie khó mà đoán biết được là cậu ta chán nản hay hào hứng. Dù sao thì cậu ta cũng đi.

“Ô hay, thế các cậu để tớ lại đây hít vi trùng của Olivia à?” Vader la với theo chúng. “Tuyệt lắm. Cảm ơn.”

“Cậu có nghĩ Vader thực sự giận rồi không?” Dylan thì thầm với Derrington.

“Không, giờ thì một mình cậu ta có cả Alicia và Olivia,” Derrington nói. “Có lẽ cậu ta sẽ cảm ơn bọn mình đấy.”

Dylan không hài lòng với câu trả lời của Derrington và ăn hết ba ô vuông sôcôla Chunky trên đoạn đường ngắn chạy qua bãi cỏ. Đó là lần đầu tiên trong cả tuần Massie thấy nó vi phạm chế độ ăn kiêng.

“Cô nghĩ mình đang đi đâu vậy, người đẹp?” Massie dừng bước ngoái lại nhìn. Hai đứa con trai mặc váy đang đứng sau lưng nó. Đứa đội tóc giả đen trông nhỏ nhắn và mảnh mai đến nỗi khiến Massie nhớ đến mấy con búp bê bằng sứ nó từng sưu tầm.

“Tụi tui nghe nói đằng kia có trò chơi quay chai ở lò lửa,” Todd nói. “Muốn hộ tống không?” Nó chìa khuỷu tay ra cho Massie.

Thằng bạn còm nhom của nó rúc rích cười, tiếng cười nghe giống một tiếng rít hơn.

“Không phải những quý cô xinh đẹp các cậu nên tìm vài chàng trai mà hôn sao?” Massie nói.

Cam và Derrington cười phá lên.

“Xin lỗi nhé, thưa cô,” Dylan nói. Nó lôi Massie đi và cả bọn chạy đến căn lều.

Chúng lách vào wc và Cam đóng cửa lại sau lưng. Mùi nước hoa Drakkar Noir của cậu ta phảng phất trong không khí và Massie cố kiềm chế để không ôm ghì lấy lấy Cam. Nó làm như vô tình huơ cổ tay vòng quanh, hy vọng Cam sẽ nhận thấy mùi nước hoa Chanel số 19 của nó cũng quyến rũ không kém.

“Tớ thắc mắc ở đây sẽ tối ra sao khi đèn tắt?” Cam nói. Sự nhẹ nhàng và ngọt ngào khiến giọng cậu ta nghe có vẻ tò mò thay vì hư hỏng.

Cậu ta búng cái công tắc và căn phòng nhỏ chìm trong bóng tối đen như mực. Massie có thể cảm thấy mình bắt đầu kinh hoàng. Tìm nó đập nhanh và bàn tay ẩm ướt.

ÔI TRỜI ƠI! Chuyện gì xảy ra nếu cậu ấy tiến lên?

“Thử xem cái này nhé,” Massie nói. Nó bật cái công tắc trên tường. Chiếc bóng đèn trên trần nhà sáng lên và cả căn phòng ẩm màu đỏ. “Tuyệt không? Đó là cái đèn nhiệt. Giờ thì ở đây trông giống địa ngục rồi.”

Tất cả đồng thanh “ồ” và “chà”, tiếp theo là những giây phút im lặng vụng về. Dylan quyết định làm cho không khí căng hơn nữa.

“Có thật là cậu phải lòng ai đó trong lớp tớ không?” Dylan hỏi Derrington. Nó bồn chồn tắt mở cái vòi nước trong lúc chờ câu trả lời.

“Gì cơ?”

“Tớ nghe nói cậu phải lòng Kristen kể từ buổi gây quỹ của trường Bán trú Octavian tháng trước,” nó hỏi. “Phải thế không?”

Kế hoạch của Dylan thật táo bạo. Massie rất ấn tượng.

“Ồ, tớ...” Derrington bắt đầu nói. Nhưng nó bị cắt ngang.

“CHẾT ĐI, ĐÁM NGƯỜI KIA! CHẾTTTTTT ĐI!!!” Alicia và Olivia ào qua cửa, làm mặt đáng sợ để dọa.

Dylan, Derrington, Massie và Cam túm lấy nhau mà hét to hơn bất cứ đứa nào trong chúng từng nghĩ mình la được to đến thế.

“Bắt lấy chúng!” Cam la lên. Cậu ta chen ngang qua Massie rượt theo Alicia và Olivia lúc này đã bỏ chạy, vừa la hét vừa cười. Derrington chạy theo.

Dylan không nói nên lời. Nó nhìn Olivia trong bộ đồ lặn bó sát người đang phóng hết tốc lực qua bãi cỏ, mỗi sải chân đều làm mọi người phải ngoái nhìn.

“Đây, ai đó thích được bọn con trai đuổi theo,” Massie nói với Dylan khi chúng nhìn con bé da ngăm hấp dẫn và “tay sai” tóc vàng mới của nó cuốn gói với những anh chàng mà chúng phải lòng “Nó làm tớ nhớ đến ai nhỉ?” Dylan hỏi.

“Tớ biết rồi,” Massie nói. “Một trong đám người mẫu của Steve Madden đó. Cậu biết đấy, đầu to đùng và thân hình xương xẩu.”

“Đúng rồi!”

“À, còn nữa.”

“Gì?”

“Xác chết.”

19. Chương 19

BUỔI TIỆC KHI ĐỊA NGỤC PHỦ ĐẦY BĂNG

Bàn Tiệc

9 giờ 25

31 tháng Mười

Claire đứng cạnh sân băng, nhìn Layne trượt băng và đùa cợt với gã trai hóa trang thành một hòn đá. Nó hoàn toàn ở ngoài lề, dõi nhìn người khác cười đùa vui vẻ.

Mãi đến khi Layne giẫm trượt phải một miếng sôcôla Reese hương vị lạc và ngã bay người thì Claire mới thực sự nhorn cười. Ngay lập tức nó cảm thấy có lỗi vì đã cười trên nỗi đau của bạn, nhưng nó không sao nhin được. Layne thậm chí còn không muốn gặp gỡ bọn con trai, nó thì muốn, và chuyện này thật vô lý! Không hiểu sao cú mất thăng bằng và ngã ngượng nghịu của Layne lại làm cho mọi chuyện có vẻ hợp lý trở lại. Hơn nữa, mấy cái nệm quanh cổ con bé ngăn đỡ cú ngã, nên nó không đau, mà chỉ bị què.

Eli thử giúp Layne đứng dậy. Nhưng vì trang phục của chúng cứ va vào nhau nên cậu ta không thể túm chặt cánh tay của Layne. Sau vài lần cố gắng không thành, Layne trườn ra đất.

“Chào, Blossom.”

Claire nghe thấy tiếng chào lí nhí nên quay lại thì thấy Nathan đang ngược nhìn mình, trang phục xanh lá của cậu ta dính đầy vết sôcôla.

“Chào, Buttercup,” nó nói nhẹ nhàng. Có cái gì đó trong chuyện ở gần bên một cậu nhóc bé xíu nhường ấy khiến ai cũng phải thấp giọng khi nói với cậu ta. “Bubbles đâu?”

“Nó đang trốn trong bụi, ném kẹo Smarties vào Massie.”

Claire lắc lắc đầu.

“Muốn đi tới chỗ gã họa sĩ vẽ biếm họa không?” Nathan hỏi.

“Hẳn rồi. Sao không?”

Claire biết đời sống xã hội của mình đã tụt xuống mức thấp chưa từng thấy khi đi qua bãi cỏ với cậu bạn tí teo của em trai.

Tụi nó tìm thấy anh chàng họa sĩ trên hành lang đá cạnh lối vào bên hông tòa nhà.

Khi thấy Blossom và Buttercup đến gần, anh chàng để tay lên ngực và mỉm cười.

“Nào, chẳng phải hai người cũng quý hóa rồi sao,” nó nói. “Đến đây. Ngồi đi, ngồi, ngồi.”

“Em có chắc muốn làm chuyện này không?”

Claire lăm bằm với Nathan.

“Chắc,” nó the the.

“Chào,” họa sĩ nói. “Tớ là Jules Denver.”

Claire để ý thấy bàn tay khô nhám của anh chàng khi cậu ta chìa cánh tay ra với mình. Nó lịch sự bắt tay, rồi chờ lúc cậu ta không để ý liền chùi lòng bàn tay vào váy đầm.

Jules có mái tóc tơ màu xám mà Claire cho là do một tay chuyên nghiệp nào đó sấy. Mũi cậu ta to hình củ hành còn cặp mắt sâu hoắm thì trông ti hí. Claire thấy những nét quá khích của Jules trông chẳng khác nào một trong những bức biếm họa mẫu bọc nhựa dính bên hông giá vẽ của cậu ta.

“Tớ nghĩ nếu anh bạn nhỏ ngồi vào lòng bạn để vẽ chân dung thì sẽ đáng yêu đấy,” nó nói với Claire.

“Cậu thấy làm vậy có khiến tớ trông như một người có tài nói tiếng bụng không?” Claire hỏi với giọng tử tế nhất của mình. “Chắc tớ chỉ nên ngồi cạnh nó thôi.”

“Sao cũng được.” Nụ cười của Jules vụt tắt. “Vui lòng nhìn lên đó.” Nó trở cây bút đỏ Magic Marker về phía cây sồi to treo lòng thòng một con manơ- canh. “Và đừng cử động.”

Năm đứa con gái ăn mặc như chuột đứng chụm dưới cây sồi, tay che miệng trò chuyện với nhau. Claire đang cố đọc môi chúng thì thấy một anh chàng đẹp trai với mái tóc đen bù xù, ăn mặc như cầu thủ bóng đá, chạy ngang qua chúng. Cậu ta ngoái nhìn sau lưng như thể đang có ai đuổi theo phía sau. Nhưng chẳng có ai chạy sau cậu ta cả.

“Chắc có lẽ anh chàng đã ăn quá nhiều đồ ngọt,” Claire nói với Nathan. Nhưng Nathan không đáp.

“Không nói chuyện,” Jules ngắt lời.

Claire ước gì có Layne ở đây vì có lẽ nó sẽ thấy chuyện đó buồn cười.

“Nhìn thẳng vào cái cây ấy, bạn thân mến,” Jules nói.

Mỗi khi Jules nhìn xuống giấy vẽ, Claire lại cố tìm xem Anh Chàng Đẹp Trai Đang Chạy ở đâu mà không cần quay mặt. Cuối cùng nó cũng tìm thấy cậu ta. Cậu ta đang hướng về phía nó.

“Coi chừng,” Claire nói với Jules.

Nhưng quá trễ rồi. Anh chàng Đẹp Trai Đang Chạy đâm sầm vào Jules, đập mặt vào giá vẽ.

“Cấp cứu,” Jules nói. Cậu ta nằm sòng soài trên đất, xung quanh là những cây bút Magic Marker.

“Xin lỗi, anh bạn,” Anh chàng Đẹp Trai Đang Chạy vừa nói vừa nhấc mình lên khỏi Jules. “Tớ không trông thấy cậu.”

Claire và Nathan cố nhịn cười.

“Rất buồn cười đấy,” Jules hăm hè với Claire.

“Tớ nghĩ mông tớ bể mất rồi.”

“Có lẽ bọn tớ phải đi thôi,” Claire nói rồi rút lui.

“Mau khỏe nhé.”

Blossom, Buttercup và cầu thủ bóng đá phá ra cười như nắc nẻ ngay khi đi khỏi tầm nghe của Jules.

“Xin lỗi đã làm hỏng bức tranh của các cậu,” cầu thủ bóng đá nói.

“Cậu đùa đấy à?” Claire đáp lại. “Cậu vừa cứu mạng tớ đấy.”

“Tốt.” Anh chàng Claire thích giọng nói dịu dàng của cậu ta và thầm mong ước được nghe cậu ta gọi tên mình như vừa nói “tốt”.

“Tớ là Claire,” nó nói. “Còn đây là bạn của em trai tớ, Nathan.” Nó chỉ xuống dưới, nhưng không có ai cả. “Ôi, đấy, đó là Nathan. Thật buồn cười, tớ không biết nó bỏ đi lúc nào nữa.”

“Tớ là Cam,” cậu ta nói. Mái tóc đen và đôi môi hồng của cậu ta khiến Claire nghĩ ngay đến nàng Bạch Tuyết, nhưng trông cậu vẫn đầy vẻ nam tính.

“Cậu chạy trốn ai thế?” Claire hỏi.

“Hai cô gái đó, Alicia và Olivia. Nhưng tớ nghĩ mình đã cắt đuôi được bọn họ rồi.”

“Như vậy có hay không?” Claire hỏi.

Làm ơn nói là phải đi làm ơn nói là phải đi.

“Phải.” Cậu ta thở dài. “Ý tớ là bọn họ thật tuyệt và đại loại thế, nhưng lại có phần hơi thái quá đối với tớ, cậu hiểu không?”

“Họ là rất nhiều thứ. Tất cả những thứ đó đều đáng khiến tớ phải bỏ chạy.”

Cam tủm tỉm. Mắt cậu ta cười.

“Cậu có thấy vui trong buổi tiệc của tớ không?” Claire hỏi.

“Đây là tiệc của cậu à? Tớ tưởng là của Massie.”

Claire cố kiềm chế để giọng nó không có vẻ cay đắng. “Bọn tớ cùng tổ chức,” nó nói. “Tớ sống ngay đằng kia.” Nó chỉ về căn nhà đá nhỏ có mấy con ma cắt bằng giấy bìa dán ở cửa.

“Ồ, không thể nào?” Anh chàng có vẻ ngạc nhiên. “Vậy ra cậu là cô bạn mới.”

“Phảiiiii.” Nó không thể biết chắc cậu ta sẽ làm gì tiếp.

Nhưng anh chàng chẳng làm gì nữa mà chỉ nhìn nó đăm đăm với đôi mắt có hai màu khác nhau.

“Gì chứ?” Claire kéo mạnh sợi dây thun cột tóc đang đeo ở cổ tay cho đến khi sợi dây làm tay nó đau rất.

“Tớ đã nghe kể về cậu, vậy thôi,” nó nói. “Đừng lo, chỉ toàn điều tốt mà.”

Claire thèm được hỏi cậu ta đã nghe được những gì, nghe được từ ai, và nghe được khi nào. Nhưng con bé không muốn tỏ ra thiết tha.

“Tốt,” nó chỉ nói được có thế.

“Massie có vẻ hay. Tổ đã chơi với cậu ấy ở buổi gây quỹ và tớ nghĩ cậu ấy khá tuyệt - cậu biết đấy, so với một đứa con gái trường Bán trú Octavian.” Cam nói sau một thoáng im lặng vụng về. Cậu ta đắm nhẹ lên cánh tay Claire.

Claire cười rúc rích.

“Tổ đã có mặt ở buổi tiệc đó,” nó nói. “Nhưng hẳn là cậu bạn tán tỉnh Massie nên không để ý thấy.”

Cam đút hai tay vào túi quần soóc và mỉm cười bên lên.

“Có vẻ như ai đấy đã thoáng phải lòng Massie Block rồi.” Claire hy vọng cậu ta không nhận thấy vẻ thất vọng của mình.

Nhưng nó chẳng bao giờ biết được vì cậu ta hất mớ tóc bông bênh che mắt ra và vội nói qua chuyện khác. Cậu ta nhìn về phía sàn nhảy, nơi mọi người đang vỗ tay và reo hò cổ vũ một gã phình phình ở trần nửa người đang quay quay cái áo phông trên đầu theo nhịp nhạc.

“Muốn xem cái gì đằng đấy không?”

“Dĩ nhiên,” Claire nói. “Nhưng tớ không thể hứa là sẽ thích đâu đấy.”

Cam cười thành tiếng, và Claire mỉm cười. Nó vui vì cậu ta tán thưởng trước khiếu hài hước của mình và nó muốn cậu ta biết điều đó. Thực ra, nó muốn cậu ta biết rất nhiều điều về mình, nhưng nếu thích Massie thì có lẽ cậu ta sẽ thích mấy đứa con gái kiêu kỳ làm điệu làm bộ, Claire làm bộ không mấy hứng thú khi hai đứa nhảy.

“Chúc mọi người Halloween vui vẻ.” DJ la lên. Tối nay mọi người có vui không?” Đám đông “hô hô hô” và vỗ tay. “Còn một bài hát cuối cùng và tôi sẽ làm cho nó ra trò. Mọi người còn sức không đấy?”

Những nắm tay đưa lên cao và mọi người vút kẻo tứ tung.

“Tôi cho là thế.” Anh ta toét một nụ cười DJ đúng mốt. “Tôi có hai phiếu nhận quà sản phẩm iTunes ngay tại đây cho đôi nhảy đẹp nhất.” Anh ta giơ cao hai phong bì màu trắng.

“Nó là của tụi mình,” Cam nói với Claire. Cậu ta quệt lòng bàn tay vào chiếc quần cầu thủ bóng đá.

Sau nhịp đầu tiên của bài “Hot in Here” của Nelly, đám đông vỡ òa ra. Mặt nạ dưa chuột, đuôi, mũ, áo choàng và giày bị ném qua một bên sàn nhảy.

Những ông bố bà mẹ mệt mỏi, kiên trì với phiên xe dùng chung buổi khuya, bắt đầu lục tục kéo đến. Họ không dám lồi bọng trẻ ra trước khi bài hát cuối kết thúc nên đứng trò chuyện với nhau, tay khoanh trước ngực và chìa khóa xe sẵn trong tay.

Vì khát khao gây ấn tượng nên Claire xen vào vài điệu nhảy của môn thể dục và vài động tác lắc mông bắt chước từ các video ca nhạc. Nó tập trung đến nỗi phải ngoái lên xem Cam đang làm gì. Khi cậu ta không nhìn, nó lau mồ hôi trên trán và quan sát cậu.

Cậu ta giống như một kẻ sống ngoài vòng pháp luật trong các bộ phim cao bồi ngày trước mà bố và Todd thích xem. Hai tay cậu ta đưa ra trước và các ngón tay chỉ thẳng phía trước như khẩu súng. Mỗi khi nhạc đập nhanh, Cam thường “bắn” súng bằng hai ngón cái của mình. Cậu ta nhảy theo nhạc mà chân không hề nhấc lên khỏi mặt đất.

Todd và Nathan chạy quanh, xô nhau vào mấy đứa con gái xinh xắn. Ngay khi một trong hai đứa đâm sầm vào ai đó, cả hai liền bỏ chạy trước khi đứa con gái hay chàng trai nhảy cùng con bé có thể thấy chúng.

Dylan, Alicia và vài đứa con gái tóc vàng mà Claire chưa từng thấy trước đây đang ở phía bên kia sàn nhảy, xung quanh là một tốp con trai đang xoay tròn. Claire thấy chúng liếc nhìn nó vài lần và trở vào Cam. Claire có thể khẳng định là chúng rất ấn tượng về bạn nhảy của nó, và điều này càng thôi thúc nó nhảy đẹp hơn nữa. Giá mà Massie ở đâu đó quanh đây để xem nó nhảy. Nhưng chẳng thấy bóng dáng Massie đâu cả. Hy vọng Dylan và Alicia sẽ kể lại.

Nhạc dứt và các bậc phụ huynh thở phào nhẹ nhõm.

“Và cặp đôi thắng cuộc thi nhảy của buổi tiệc Khi Địa Ngục Phủ Đầy Băng tối nay là...” DJ tạo hiệu quả âm thanh bằng một tràng tiếng trống. “Cầu Thủ bóng đá và Cô Gái Powerpuff.”

Đám đông thất vọng vỗ tay một cách lịch sự.

Todd và Nathan có vẻ ngạc nhiên nhưng đắc chí đi đến quầy DJ để nhận giải thưởng.

“Bọn em làm gì ở đây?” Claire hỏi em trai.

“Em đến để nhận cái đường hoàng là của em,” nó nói. Nathan với bàn tay nhỏ xíu của mình qua Cam và chụp lấy mấy cái phong bì trắng trong tay DJ.

“Tránh xa tôi ra, mấy con gặm nhấm bé xíu các cậu,” DJ nói. Anh ta đưa hai tấm phiếu nhận quà cao trên đầu khỏi tầm với của Nathan.

“Tránh ra không thì chị sẽ không làm bài tập toán cho em đâu,” Claire thì thầm với Todd.

“Ê, Nathan, nhìn xem! Kẹo đầy dưới đất kia kìa.” Todd nói.

Và thế là chúng chạy mất.

Cam vui sướng đến nỗi ôm ghì lấy Claire trước mặt mọi người. Cậu ta còn mừng hơn nữa khi Claire đưa cả cho cậu ta tấm phiếu nhận quà của cô bé.

“Cậu chắc chứ?” Cam hỏi khi nhận mẫu giấy từ bàn tay ẩm ướt của Claire.

“Chắc chắn. Tôi không có iPod.” Nhưng Claire biết nó sẽ đưa cho Cam ngay cả khi có iPod. Con bé có thể làm tất cả để nhận được nụ cười như thế của Cam.

“Thôi được, tôi sẽ làm cho cậu một file nhạc hay chết người mix từ tất cả các bài tôi tải xuống.” Cam nhét phong bì sâu trong túi. “Tôi phải đi đây,” cậu ta chào. “Cảm ơn về buổi tiệc. Vui lắm!”

“Tuyệt,” là điều duy nhất Claire có thể nghĩ ra để nói. Nó thò tay vào bên chiếc vớ dài ngang gối lấy máy ảnh kỹ thuật số. Cam đã cách xa vài mét, quay lưng về phía nó, nhưng dù sao nó cũng đã nhanh tay chụp được tấm ảnh của cậu ta.

Cả lũ ôm hôn từ giã trong khi bố mẹ chúng thông thả đi quanh sân nhặt mấy đồ phụ kiện trang phục của con mình.

Massie đứng ở cổng nói “tạm biệt” và “không có gì” với khách, những đứa khen ngợi nó đã tổ chức một buổi tiệc tuyệt vời đến không thể tin được như thế. Chẳng ai dừng lại cảm ơn Claire. Nhưng con bé không để điều đó làm hỏng buổi tối mà cuối cùng đã trở nên hoàn hảo của mình, nhờ Cam. Nó nóng lòng kể cho Layne nghe là mình không còn là “Kẻ Rầu Rĩ Tuyệt Vọng” nữa.

Khi cuối cùng mọi người đã về hết, Claire tháo bộ tóc giả màu đỏ ra và bắt đầu đi về phía nhà khách. Nó thêm được tấm một cái và chui vào giường.

“Cậu nghĩ cậu đi đâu thế?” Massie gọi với theo. Con bé đang đeo một đôi găng tay cao su màu vàng và cầm một túi rác lớn màu xanh lá. “Mẹ tôi bảo tội mình phải ném bỏ thức ăn không thì bọn gấu trúc sẽ đột nhập vào.”

“Giờ thì tôi lại là người đồng chủ bữa tiệc à?” Claire đáp trả. Gió lạnh hong khô mồ hôi trên người nó và lần đầu tiên trong suốt buổi tối nó thấy lạnh.

“Lẽ ra Landon phải lo vụ này, nhưng bà ta về mất rồi,” Massie nói. “Tội mình chắc hẳn đã hết cà phê, hay thứ gì đó, cho bà ấy.”

Claire thở dài. Nó tháo sợi dây thun trên cổ tay ra và cột cao mái tóc đuôi ngựa.

Chúng bước cạnh nhau khắp bãi cỏ, nhặt nhanh sôcôla vỡ, những cái tách bẹp gí, những mảnh trang phục rách. Khi Massie cúi xuống nhặt một cái mũi cao su, Claire liếc trộm bức hình nó chụp Cam. Nó không chụp được mặt cậu ấy, nhưng cơ bắp chân cậu ta trông thật đẹp. Nó nóng lòng muốn gửi email tấm hình này cho bọn bạn mình ở Florida.

“Thế cậu nghĩ sao về gã đó?” Massie hỏi Claire.

“Tớ thật sự thích cậu,” Claire nói. Nó có thể cảm thấy mình đỏ mặt.

“Tớ chẳng ngạc nhiên,” Massie nói. “Các cậu có cùng một gu trang điểm mà.”

“Hả?”

“Và có vẻ như Layne và Eli thì đã hoàn toàn tâm đầu ý hợp,” Massie tiếp tục. “Tớ thấy chúng cố hôn tạm biệt nhau, nhưng trang phục của chúng cứ va vào nhau, nên chúng chưa thể chạm môi.”

Claire nhận ra Massie đang nói về Tristan, chứ không phải là Cam. Nó quyết định không nói lại. Massie biết càng ít thì Claire càng an toàn.

“Còn cậu thì sao?” Claire hỏi. “Có phải lòng ai tối nay không?”

“Không.” Massie lắc đầu quầy quậy. “Tớ bận trông chừng để bạn bè tớ không đánh giết lẫn nhau. Tớ mất cả nửa buổi tối nghe Kristen tiếc than trên điện thoại vì một kẻ ngốc mặc quần soóc vào mùa đông. Tớ thậm chí còn bỏ lỡ mất cuộc thi nhảy nữa.”

Claire suýt buột miệng nói mình thắng cuộc nhưng đã kịp ngăn mình lại được vào phút chót.

“Cậu thật may là không có bạn bè,” Massie nói. “Đôi khi tụi nó có thể làm mình mệt mỏi ghê gớm.”

“Cậu biết đấy tớ có rất nhiều bạn bè ở Florida,” Claire nói. Nhưng Massie không đáp. Con bé đang mài gờ một miếng kẹo dẻo dính trên bàn tiệc.

“Tớ không thể tin được là Alicia và Olivia ra về mà không tạm biệt tớ,” Massie nói khi ném cái chai Pellegrino rỗng vào túi rác.

“Olivia là ai thế?”

Massie dường như còn đang miên man đắm chìm trong vô vàn mối lao tâm nên không giải thích.

“Ôi, thế đấy.” Nó thở dài. “Cậu biết không, bạn bè giống như quần áo vậy, chúng chẳng tốt mãi mãi được đâu.”

“Đó là điều buồn nhất mình từng nghe,” Claire lầm bầm với chính mình

“Gì?”

“Không có gì, tớ đang hát thôi.”

Claire đã muốn hỏi Massie xem nó có thật tâm nói thế không nhưng con bé chẳng cần phiên thể. Nó đã biết câu trả lời.

20. Chương 20

TRƯỜNG BÁN TRÚ OCTAVIAN

HỘI TRƯỜNG SAGAMORE

9 giờ sáng

3 tháng Mười một

“Cuộc họp khẩn này có thể là về chuyện gì được nhỉ?” Massie thì thầm với Kristen.

Đó đã là một cuối tuần tuyệt vời, đầy kẹo Halloween thừa và chuyện phiếm dư âm buổi tiệc. Và giờ đây không ai còn tâm trí nào cho buổi học sáng thứ Hai. Đám học sinh lớp bảy đang đi dọc lối trải thảm của hội trường trường học. Massie và bọn bạn đứng ở phía cuối hàng.

“Tớ nghe nói cuộc họp này có liên quan đến kiến nghị của Dori,” Kristen nói. “Chắc kiến nghị đó khiến mấy cô trong quán cà phê lo ngại vì đã yêu cầu họ nên làm móng tay trước khi phục vụ đồ ăn cho trẻ vị thành niên. Và tất cả mọi người đã ký.”

“Phải có ai đó nói cho họ.” Massie kéo đuôi tóc tới trước mũi để hít một hơi dầu gội Aveda. Hội trường Sagamore vừa mở cửa được một lúc nên không khí trong phòng còn ẩm mùi thảm mốc.

Hiệu trưởng Burns đứng cạnh sân khấu và cầm cái túi nhung đáng ghét đã mở sẵn. Đám con gái, từng đứa một, nhẹ nhàng để điện thoại của mình vào trong trước khi tìm chỗ ngồi. “Ngăn chặn điện thoại di động - là nỗ lực gần đây nhất của bà hiệu trưởng để làm nín thính bản hòa âm tiếng điện thoại réo ngang mỗi buổi họp. Điều đó cũng có nghĩa là tất cả đám học sinh phải chịu đựng cho hết bài diễn văn chán ngắt của bà mà không sao nhãng vì tin nhắn. Massie luôn cẩn thận sao cho điện thoại của mình phải là cái cuối cùng nhét vào túi để không bị trầy xước.

Đi đến chỗ ngồi của mình, Massie vừa nới lỏng mấy cái khăn cashmere màu hồng, xám và tía quàng quanh cổ vừa thắc mắc không biết sáng hôm đó Claire có gặp rắc rối với vụ cá cược nhiều như nó không. Nó nhìn kỹ căn phòng và cười nhếch mép một mình khi thấy hai kẻ thích-bắt-chước trong bộ đồ đỏ-vàng-mù-tạt kinh dị mà nó buộc phải mặc trong nỗi hổ thẹn hôm thứ Sáu vừa rồi. Đường như tất cả bọn chúng đều đang tìm cảm hứng thời trang. Massie có cảm giác Claire đã tìm thấy cảm hứng cho mình ở kho gác mái nhà Layne. Cái váy da lộn chắp vá của thập niên bảy mươi và cái áo phong Feelin' Groovy vàng mà nó đang mặc toàn là thứ đồ bỏ đi gồm gấu.

Massie lật cái ghế nệm kiểu trong nhà hát ra ngồi xuống giữa Kristen và Dylan. Chúng cố ý chừa một khoảng trống ở giữa để không phải ngồi cạnh nhau.

Alicia đến nhưng hầu như chẳng nói với chúng một lời nào. Nó mãi cười khúc khích với cô Bạn Thân Nhất Suốt Đời mới, Olivia, về cả đồng email chúng nhận được từ Derrington cuối tuần ấy.

“Thế còn cái vụ cậu ta làm với mấy chữ D thì sao?” Alicia nói.

“Cậu muốn nói làm sao mà tất cả đều màu đỏ á?” Olivia hỏi. “Phải rồi, có chuyện gì thế nhỉ? Cậu có nghĩ máy tính của cậu ta trực trực gì đó không?”

“Không. Là vì tên cậu ta bắt đầu bằng chữ D và cậu ta cố sao cho mình thật dễ thương thôi.” Alicia có phần bối rối, như thể nó không biết Olivia đang nói thật hay đùa.

Massie trợn ngược mắt. Nó không thể tin được Olivia lại ngu ngốc đến thế và thắc mắc tại sao Alicia lại không chế giễu con bé ấy. Thường thì Massie sẽ hỏi, nhưng nó đang áp dụng chế độ đối xử im lặng với Alicia vì đã không tạm biệt nó sau buổi tiệc.

Tất cả đều đang lục đục.

Kristen thì đang nhìn Dylan với ánh mắt ghê tởm vì đã đùa cợt với Derrington khi con bé gọi đến trong buổi tiệc Halloween. Dylan bực Kristen vì thích Derrington dù hầu như cả hai đều chưa biết nhau là mấy. Và cả hai đều phát điên lên với Alicia vì đã email Derrington mặc dù Alicia khẳng định là cậu ta khơi mào chuyện đó. Và hẳn là tất cả đều cùng đang cấu điên với Olivia, nhưng chẳng ai thích nổ mà thêm bận lòng.

“Các quý cô, đến giờ im lặng rồi đây,” Hiệu trưởng Burns tuyên bố khi bà chỉnh cái micro trên bục gỗ ở đầu căn phòng. Bà đưa cặp mắt tròn và sáng nhìn kỹ khắp lượt hội trường trong khi toàn thân hoàn toàn bất động. Cả lũ học sinh đều nghĩ trông bà chẳng khác nào một con chim ó buteo.

“Tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề,” Hiệu trưởng Burns nói. “Tuần trước tôi đã được báo về một số vi phạm nghiêm trọng.”

Massie ngهن cổ để xem phản ứng của Dori. Đúng như Massie nghi ngờ, con bé đó đang mỉm cười tự đắc cứ như vừa rinh giải nhất chương trình American Idol vậy.

Tại sao mình không nghĩ tới chuyện làm một tờ kiến nghị?

“Khởi đầu từ chuyện vài cô gái thêm khát được chú ý ngهنh ngang lượn quanh trong những bộ đồ khiếm nhã đã phát tán trào lưu này khắp các lớp học của trường chúng ta như một thứ virus,” Hiệu trưởng Burns bày tỏ. “Và đến trước giờ ăn trưa thì cả khối đã bị dán nhãn R(1) vì hoàn toàn phơi trần phía trước.”

(1). Theo hệ thống phân loại phim của Hiệp hội Điện ảnh Hoa Kỳ, “R” (Restricted) là các phim không dành cho người dưới 17 tuổi mà không có người giám hộ xem cùng vì có ngôn ngữ tục tĩu và (hoặc) có cảnh khỏa thân rõ ràng.

Nụ cười của Dori tắt biến. Massie tươi tỉnh lên.

Massie tìm điện thoại để gửi cấp tốc một chữ “OMG!” cho Kristen và Dylan, nhưng chiếc điện thoại đang nằm trong cái túi nhưng kia mất rồi.

Hừm!

Buộc phải thông tin theo cách cũ, Massie cầu vào đùi Kristen. Kristen đáp lại bằng cách nhéo vào cánh tay Massie.

“Không lâu sau đó, một nhóm phụ huynh giận dữ yêu cầu tổ chức họp hội đồng khẩn cấp, cuộc họp đã diễn ra trong năm giờ đồng hồ và vì thế tôi đã không được ở bên cậu con trai duy nhất của mình mà ngắm nghía nó trong BỘ TRANG PHỤC HALLOWEEN ĐẦU TIÊN một con chim non bé bỏng.”

Massie, Kristen, Alicia và Dylan vội che miệng giấu tiếng cười. Vài đứa con gái khác cũng khúc khích nhưng vội dừng ngay khi Hiệu trưởng Burns sầm soi chúng như thiêu rụi bằng cặp mắt đen ti hí.

Sau một quãng dừng đầy cảm xúc và hít vào một lúc thật sâu, Bà tiếp tục. “Cuối cùng chúng tôi đã đi đến một quyết định.”

Dylan đưa cánh tay qua sau lưng ghế của mình giật nhẹ một túm tóc của Massie. Massie giật phía sau cổ áo trắng cứng của Dylan. Chúng không thể hình dung được cái gì sẽ thốt ra từ miệng bà Hiệu trưởng Burns, nhưng chúng có linh cảm không mấy tốt lành.

“Tôi rất đau lòng phải tuyên bố...” Bà dừng lại.

Tiếng thì thào xì xầm nổi lên từ mọi góc phòng. Bà đằng hắng rồi nói tiếp.

“Trường Bán trú Octavian sẽ thực hiện quy định ĐỒNG PHỤC. Trưởng bộ phận thời trang của trường ta, cô Pia Vogel, sẽ cho các cô biết chi tiết, vì thật lòng mà nói tôi đau đớn đến mức không thể thốt lên được lời nào nữa.”

Khắp phòng họp rộ lên một dàn đồng ca những tiếng kêu “không thể nào!” và “không công bằng”, nhưng Hiệu trưởng Burns đằng hắng vào micro và căn phòng lại lặng đi.

“Tôi không biết mình thất vọng về ai hơn, mấy cô gái khởi sự chuyện này hay mấy cô bắt chước bọn họ,” bà nói khi rút lui khỏi bục.

Tiếng quay người nổi lên rần rần khắp phòng khi cả lớp quay lại tìm Massie. Nó cảm thấy một làn hơi nóng châm chích trườn khắp cơ thể. Lần đầu tiên trong đời nó không muốn là đứa con gái bị mọi người trong phòng nhìn chăm chăm. Nhưng không may lại đang là như thế.

21. Chương 21

TRƯỜNG BÁN TRÚ OCTAVIAN

WC GIÁO VIÊN

10 giờ 1 phút sáng

3 tháng Mười một

Tạm thời thì Massie an toàn. Buồng cuối cùng trong dãy wc giáo viên là thứ duy nhất ngăn giữa nó và một đám học sinh lớp bảy giận dữ. Nó không hoàn toàn chắc bọn bạn cùng lớp sẽ đổ lỗi cho mình nhiều ra sao. Nó chẳng ngu ngốc mà nấn ná lại sau buổi họp để tìm hiểu. Ngay khi Hiệu trưởng Burns vỗ tay giải tán

mọi người, Masssie chen qua đám đông và lên ra bằng lối thoát hiểm mà không bị phát hiện. Nó muốn bỏ trốn đến nỗi để lại cả điện thoại trong túi nhưng, tính là sẽ mua một cái mới sau giờ học. Ít ra thì nó vẫn còn cái PalmPilot. Có nhiều thứ cần phải nói.

Alicia và Oliver Massie, Kristen

Đồng phục Alicia và Dylan

Massie, Kể bị truy nã chết hay sống Tự do, tự thể hiện, phong cách riêng mình

Massie tưởng tượng mình bị một đám con gái mặc đồng phục giận dữ tổng khởi bàn trong quán cà phê và phải ngồi ăn với giáo viên để được che chở. Nó đang gạt nước mắt thì cửa phòng mở và ai đó bước vào. Nó bước lên trên chỗ ngồi toilet, giữ chặt cái lắc tay để mấy vật trang trí không chạm vào nhau kêu leng keng tổ cáo nó.

Nó cố hết sức giữ im lặng và nín thở trong hai mươi giây liền. Kể đột nhập không dùng toilet hay chậu rửa mặt. Dường như cô ta lảng vảng trong đó chẳng vì lý do gì rõ ràng.

Đi đi, nó nghĩ. ĐI ĐI!

Thế bí khiến Massie căng thẳng. Nó ghét bị săn đuổi và có lẽ thà chịu bị mắc kẹt trong bài rèn luyện tra tấn thần kinh, chưa kể là chán ngắt, này còn hơn. Nó bước xuống từ từ và lặng lẽ hết mức. Khi đã đặt cả hai chân xuống đất, nó giữ tóc ở phía sau và cúi người để nhìn trộm phía dưới buồng tắm.

Nó có thể cảm thấy máu dồn lên đầu khi chúc mặt xuống, nhưng nó nào có quyền để tâm tới sự bất tiện ấy, nhất là khi nó thấy cái ở phía bên kia.

“Aaaa!” Massie thét lên khi thấy cặp mắt xanh bụi đang nhìn lại mình.

“Aaaa!” đôi mắt thét lại.

Trông nó không giống mắt giáo viên vì không có vết lem mascara nào nơi khóe mắt.

“Mở cửa ra,” đôi mắt nói.

Massie nhận ra cái giọng sọc chuột ấy. Đó là Claire.

“An toàn không?” Massie hỏi.

“Ừ,” Claire thăm thì. “Tất cả thầy cô đang ở ngoài, cố dập tắt cuộc phản đối.”

“Phản đối á?”

“Phải, Layne đang dẫn đầu cuộc Diễu hành đòi cải tổ Đồng phục. Đến xem đi. Cậu có thể thấy từ cửa sổ.”

Massie mở cửa buồng tắm. Nó chẳng buồn nhìn ra ngoài.

“Có ai muốn thịt tớ không?” Massie hỏi. “Gabby và Bella đã nói gì đó về chuyện tìm cho ra cậu và treo cậu lên cột cờ bằng ba cái khăn quàng cổ của cậu, nhưng tớ nghĩ cậu có thể chịu đựng được chúng. Kristen và Dylan thì đang lo...”

“Còn Alicia thì sao?” Massie hỏi. “Nó có tìm tớ không?” Ngay lập tức nó hối tiếc vì đã hỏi.

“Không,” Claire nói. “Cậu ta và Olivia đang ngồi trong quán Starbucks. Tớ có đi ngang qua bọn họ lúc đến đây. Nhân tiện, tớ mang điện thoại cho cậu đây.”

Claire cẩn thận đưa cái Motorola cho Massie. Massie nghĩ đó là việc chu đáo nhất ai đó từng làm cho nó, nhưng nó không nói gì.

“Tớ đến một mình. Cậu không phải lo gì cả.” Claire nói như thể vừa đọc được suy nghĩ của Massie. Tớ thấy cậu lên ra qua lối thoát hiểm.” Nó cười tươi và thành thật. “Cậu và tớ mà ăn mặc giống nhau mỗi ngày thì sẽ thật lố bịch!”

Massie phải kiềm chế để không ném cái điện thoại của mình vào đầu Claire. Nếu không phải vì đã bỏ cả ba giờ đồng hồ cuối tuần để đính mấy hạt đá trang trí màu tía lên mặt điện thoại thì nó cũng dám làm thế rồi.

“Tớ thà tiếp tục vụ cá cược của tụi mình thêm một năm nữa còn hơn là mặc cùng cái sơ mi trắng thẳng đơ và cái váy xếp ngựa ngáy như mọi đứa khác.” Massie gãi chân khi nghĩ đến chuyện đó.

“Cậu nên thiết kế đồng phục đi,” Claire nói. “Cậu có phong cách khá nhất trong trường và cậu có toàn điểm A trong lớp thời trang.”

Massie có thể cảm thấy máu dồn trở lại lên mặt. Thật là một ý tưởng hoàn hảo, nó nghĩ. Rồi tất cả mọi người trong lớp sẽ mặc cái gì đó mình sáng tạo ra. Mình sẽ là một huyền thoại.

Massie tự hỏi không biết nên để logo gì trên thương hiệu của mình. Một cái vương miện hay một tấm hình của Bean? Sản phẩm của nó chỉ dành riêng cho học sinh trường Bán trú Octavian không thôi hay nó sẽ dâng hiến sự sáng tạo của mình cho toàn xã hội? Cam có thấy ấn tượng không?

“Tớ sẽ nói với cô Pia về chuyện đó,” nó nói, cố giảm bớt sự phấn khích của mình. “Tớ cá là cô ấy sẽ đồng ý. Bố mẹ tớ đã tặng cho hiệu trưởng số tiền nhiều đến thế cơ mà. Và nếu họ muốn thêm, tớ có thể bảo bố xây một studio thiết kế hay gì đấy. Mà sao cậu lại theo tớ vào đây?” Massie hỏi.

“Tớ không biết,” Claire nói. “Tớ nghĩ cậu có thể sẽ cần một người bạn.”

“Làm ơn đi, cậu sẽ được gì chứ?”

“Một người bạn.”

Câu trả lời của Claire thuần khiết và đơn giản đến nỗi khiến Massie bất ngờ. Con bé khoanh tay và nheo mắt, tìm một biểu hiện không chân thành trên gương mặt Claire. Nó chẳng thể tìm thấy.

“Nếu muốn, cậu có thể đến chơi sau giờ học và giúp tớ nghĩ ra vài ý tưởng.” Massie ngạc nhiên khi nghe những lời nói đó thốt ra từ chính miệng mình.

Trông Claire có vẻ như bị sốc. Cả hai đứa đứng lặng đi, và đều tự hỏi không biết có phải mình vừa tưởng tượng ra điều Massie vừa nói không.

“Cậu biết đấy, vì các bà mẹ của tụi mình, dĩ nhiên,” Massie nói. Nó vung cái túi Prada quai dài lên vai. “Biết đâu nhờ vậy cuối cùng cậu sẽ được một cái điện thoại.”

“Đáng thử lại lần nữa lắm,” Claire nói.

Massie đi trước ra khỏi wc và bước thẳng vào cuộc chiến để đấu tranh cho cái gì đó nó tin tưởng sâu sắc: phong cách riêng của mình.

22. Chương 22

QUÁN CÀ PHÊ

QUẦY STARBUCKS

2 giờ 4 phút trưa

3 tháng Mười một

Massie đợi Alicia, Kristen và Dylan cho thêm đường Equal và quế cần thiết vào cà phê latte rồi mới update thông tin cho chúng.

“Xin phép được hai mươi điểm nhiều chuyện,” nó nói, rồi hững hờ thổi vào tách Chai Tea của mình.

“Hai mươi điểm á?” Alicia rít lên. “Điều đó có nghĩa hoặc cậu có một bản bài kiểm tra môn khoa học của bọn tớ hoặc cậu có tin Britney tái hôn và kiếm được cho bọn tớ thiệp mời tới dự.”

“Britney Foster kết hôn á?” Olivia hỏi. “Nó học dưới bọn mình một lớp mà.”

“KHÔNG PHẢI, Britney Sp...”

“Cậu ấy hài hước quá phải không,” Alicia chen vào. Nhưng không ai cười.

“Tin của tớ sẽ được công bố cho mọi người trong buổi họp sáng mai, nhưng nếu bọn cậu muốn nghe ngay bây giờ, thì nó đáng giá hai mươi điểm nhiều chuyện,” Massie nói.

“Xong,” Dylan nói.

“Xong,” Kristen nói.

“Xong,” Alicia nói.

“Xong,” Olivia nói.

“Có tiếng vọng ở đây à? Tớ nghĩ mình vừa nghe thấy một tiếng ‘xong’ thừa.” Massie nhìn quanh quán. Nếu đang nói chuyện với Alicia, Massie đã hỏi con bé tại sao Olivia lại có mặt ở đó rồi. “Dù sao thì sau buổi họp, khi mọi người đều đang phản đối...”

“Ừ, cậu đã ở đâu? Bọn tớ tìm khắp nơi,” Dylan nói.

“Tớ chạy thẳng đến văn phòng cô Pia Vogel để nói với cô ấy một tiếng về chuyện đồng phục.” Massie quyết định bỏ qua đoạn trốn trong phòng vệ sinh.

“Tớ hy vọng một tiếng của cậu là ‘hoàn toàn không công bằng’,” Olivia nói.

“Đó là năm tiếng.” Kristen trợn ngược mắt.

“Ừ há.”

Massie không kể với chúng chuyện nó đã nói với cô Pia về việc chính sẽ thiết kế đồng phục. Vì câu trả lời của cô Pia là không. Massie chỉ kể cho chúng nghe câu chuyện kết thúc ra sao.

“Vây là sau một hồi tranh luận khá lâu, cuối cùng cô ấy cũng đồng ý tổ chức một cuộc thi thiết kế đồng phục của trường Bán trú Octavian. Cô ấy thậm chí còn bảo sẽ mời ban biên tập tờ Teen People đến viết một bài về người thắng cuộc. Tối thứ Bảy sẽ có một buổi trình diễn thời trang. Đó là lúc diễn ra cuộc bình chọn.”

“Tuyệt ghê!” Olivia vỗ tay và nhảy cà tưng cà tưng. Nó dừng lại khi thấy dường như chẳng đứa nào tỏ vẻ phần chần như mình.

“Tuần này ư? Điều đó quả là không tưởng.” Kristen dụi mắt. “Làm sao bọn mình có thể thiết kế thứ gì đó nhanh đến thế được?”

“Tớ biết, chuyện đó thật đáng ghét, nhưng họ muốn bắt đầu thực hiện đồng phục càng sớm càng tốt,” Massie giải thích. “Tớ đã cố phản đối, nhưng cô Pia nhất quyết không đổi ý.”

“Toàn bộ chuyện này thật đáng ghét,” Kristen nói. “Điều tớ không cần thêm nhất là bài tập về nhà cho tuần này.”

“Phải đấy.” Dylan chau mày. “Tớ có hơn ba mươi giờ chương trình chưa xem dồn đống trên TiVo của tớ. Giờ tớ còn phải học cách may nữa á?”

Massie quyết tâm làm chúng yêu thích ý tưởng đó vì chính nó đã gây ra toàn bộ vụ lộn xộn này. Nó cười to.

“Chuyện gì vui dữ vậy?” Alicia hỏi. “Các cậu ấy nói đúng đấy... toàn bộ chuyện này thật nhốn nháo.”

“Các cậu làm tớ phá lên cười,” Massie nói. “Tớ thích khi các cậu làm bộ giả vờ không hiểu vấn đề nằm ở chỗ nào. Tớ bị mắc lờm hoài.”

Olivia trông nhẹ nhõm.

“Ý tớ là, Kristen, hơn ai hết lẽ ra cậu phải phần chần về chuyện này chứ. Cậu sẽ không bao giờ phải thay đổi quần áo trong xe trên đường đến trường nữa. Nếu cậu thiết kế bộ đồ rình giải nhất và nó trở thành đồng phục của trường, mẹ cậu sẽ phải để cậu mặc nó,” Massie nói. Đôi mắt xanh ngọc bích của Kristen sáng lên trước ý tưởng này.

“Còn Dylan, Philippe, gã phụ trách tủ áo của mẹ cậu, có thể giúp cậu. Cậu thậm chí sẽ không phải sờ đến một miếng vải.”

Massie có thể khẳng định là bọn bạn nó đang bắt đầu sôi nổi hẳn lên với ý tưởng này.

“Alicia, hôm trước cậu nói ước gì có nhiều người hơn nữa ăn mặc giống như cậu phải không. Nếu cậu thắng cuộc thi này, mọi người sẽ làm thế đấy.”

Đó là lần đầu tiên trong suốt buổi sáng hôm đó Massie nói thẳng với Alicia.

“Khi tớ chia tay cô Pia, cô ấy đang đặt áo phong có ghi trường Bán trú Octavian Phổ biến Đồng phục,” Massie nói. “Cô ấy muốn phân phát chúng vào đêm diễn.”

“Chuyện này nghe có vẻ vui đấy,” Dylan nói.

“Cậu xứng đáng hơn hai mươi điểm cho chuyện này, Mass,” Kristen nói. “Cậu đã cứu bọn tớ.”

“Vây là bọn mình chỉ còn hơn một tuần để mặc áo quần mới của mùa thu,” Alicia mỉm cười.

“Nhắc đến chuyện đó, tớ cần lấy lại mọi thứ đã cho các cậu mượn trong sáu tháng qua,” Missie thất chặt lại ba cái khăn quàng cổ. “Tớ đang rất cần có cái gì mới để mặc.”

Mấy đứa con gái gật đầu. Giờ thì giá mà Massie có thể tổng khứ được Olivia và giữ không để Derrington xen vào giữa nhóm bạn. Đúng lúc như thế có linh tính, điện thoại của Alicia rung lên. “Nhìn này, là Derrington đấy.” Alicia nghiêng cái màn hình điện thoại bé xíu về phía Olivia. “Cậu ta muốn biết có chuyện gì.”

“Cậu ta đáng yêu quá.” Olivia túm mái tóc dài vàng hoe và hất tung ra sau.

Kristen và Dylan quay lại trợn ngược mắt với nhau theo bản năng nhưng rồi quay đi khi sức nhớ ra là chúng đang giận nhau không thèm nói chuyện.

“Massie, cậu ta hỏi cậu có ở đâu đây không,” Olivia nhìn màn hình

Sao lại không thể là Cam cơ chứ?

“Massie, cậu ta muốn tớ cảm ơn cậu về buổi tiệc,” Alicia nói lại. “Cậu ta đã rất thỏa thích.”

“Cậu ta đã cảm ơn tớ rồi, thế nếu tớ tính cảm ơn đó vào tài khoản của cậu thì sao?” Nhưng Alicia không nghe được câu đối đáp thông minh của Massie. Nó đang mãi bám tin nhắn và cười khúc khích với Olivia.

“Cậu ta thật ngọt ngào.” Alicia đóng điện thoại “Tớ chắc cậu ta sẽ làm cho một trong các cậu rất hạnh phúc.”

“Sao cũng được, tớ không thích mấy món hàng thứ phẩm suốt mướt của cậu,” Kristen nói. “Tớ đi bắt tay vào thiết kế đây.”

“Tớ cũng thế,” Dylan nói. “Tớ đang tính làm thứ gì lộn trái được để như có hai đồng phục thay vì một.”

“Đó là cái tớ định làm mà,” Kristen nói. “Cậu đã nghe tớ nói về chuyện đó sau buổi họp, đúng không?”

“KHÔNG!” Dylan la lên. “Tớ không nghe cậu nói bất cứ điều gì cả ngày nay rồi.”

Massie trợn ngược mắt và thu nhặt sách vở, ít ra thì không có đứa nào đang điên lên vì nó. Nó biết mình sẽ tìm ra cách để sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện và hàn gắn chúng bạn với nhau. Nó chỉ cần một chút thời gian.

Chuông reo, mấy đứa con gái vội quăng cốc vào thùng rác gần đó.

“Cậu sẽ thiết kế kiểu gì?” Dylan hỏi Massie.

“Tớ sẽ hình dung ra trong giờ lịch sử Mỹ,” nó nói. “Tớ sẽ phác ra được vài nét đẹp nhất trong giờ học.”

Dường như tất cả mọi người đã mê tít cái vẽ lếch thếch rất hay của Derrington, trừ Massie. Sao ai đó lại có thể thích một anh chàng lúc nào cũng mặc quần soóc, ngay cả vào mùa đông nhỉ? Xương bánh chè của cậu ta thường xuyên tím vì lạnh và đối với Massie, tình yêu không bao giờ có thể mù quáng như thế. Cam thì trái lại, phát biểu gu thời trang của mình bằng một chiếc áo khoác sờn mặc đi xe đạp. Đó là một trong nhiều thứ cậu thừa hưởng từ anh trai Harris đang là học sinh trung học phổ thông ở Briarwood. Tình yêu

của Cam dành cho ban nhạc Rock The Strokes, phim Bố Già và bóng đá cũng là từ Harris truyền lại. Song cái áo khoác mới là món đồ ruột của cậu ta. Chiếc áo da nâu ấy đầy những vết rạn và dầu bẩn, nhưng Massie không bận tâm đến những vết dơ vì cái áo cổ điển ấy là sự pha trộn hoàn hảo giữa thô ráp và dịu dàng. Cũng y như Cam.

Bean là sinh vật duy nhất biết người Massie phải lòng. Còn Massie thì ghét chuyện Kristen và Dylan trông thẩm hại ra sao khi tranh giành một gã không chắc đã thích đứa nào trong hai đứa nó. Lúc này thì nó đã có thể nảy ra một cơ để tự mình liên lạc với Cam.

Đi học về, nó tìm thấy địa chỉ email của Cam trong hộp thư rác và lấy làm mừng vì chưa xóa email trả lời mời tiệc của cậu ta.

Sau hai mươi phút viết xóa xóa, nó đã hoàn thành xong cái email:

CHÀO CAM,

CHỈ THẮC MẮC KHÔNG BIẾT CẬU CÓ ĐỂ QUÊN MỘT ĐÔI NỆP ỒNG CHÂN Ở ĐÂY SAU TIỆC HALLOVVEEN KHÔNG. BỞI VÌ NGOÀI CẬU RA THÌ CHỈ CÓ RENNY WHITE MẶC NHƯ CẦU THỦ BÓNG ĐÁ VÀ TỔ THỰC LÒNG KHÔNG MUỐN GỌI CẬU TA VÌ GIỌNG CẬU TA NGHE CHẮNG KHÁC NÀO CHÚ VOI SNUFFLEUPAGUS TRONG CHƯƠNG TRÌNH TRUYỀN HÌNH SESAME CẢ, VÀ LẦN NÀO NÓI CHUYỆN VỚI CẬU TA TỔ CŨNG BẬT CƯỜI. J

-MB

Massie đọc cái email ba lần trước khi gửi đi. Nó cầu mong là thực tình Cam không để quên đôi nẹp ồng chân vì nó chẳng có cái nào để đưa cả.

Ngay lập tức có tiếng ding đáp lại và tim Massie đập rộn lên. Cam đã trả lời. Massie bôi một lớp son môi bóng dày và lắc lắc mái tóc trước khi mở thư.

MB

TỔ CÓ ĐÔI NỆP ỒNG CHÂN Ở ĐÂY RỒI. CẢM ƠN. TỔ ĐÃ CƯỜI TO KHI ĐỌC VỀ RENNY. TỔ CŨNG LUÔN NGHĨ VẬY, NÀY, NGHE ĐỒN LÀ TRƯỜNG BÁN TRÚ OCTAVIAN SẼ MẶC ĐỒNG PHỤC. THẬT KHÔNG? CŨNG NGHE ĐƯỢC ĐÓ LÀ LỖI DO CẬU. NẾU VẬY THÌ CHUYỆN ĐÓ KHÁ TUYỆT ĐẸY,

TỔ THÍCH MẤY KẺ GÂY RẮC RỐI. J

-C

“Trời ơi, Bean,” Massie vừa hóp không khí vừa bế Bean vào lòng. “Cậu ấy gần như đã thú nhận là thích tao! Giờ thì sao đây?”

Massie nhồm dậy khỏi ghế và đi tới đi lui quanh phòng, Bean vẫn trong vòng tay cô bé.

“Không thể kết thúc thế này được. Có khi phải nhiều tuần nữa tao mới nói chuyện lại với cậu ấy được. Lỡ cậu ấy quên là đã thích tao thì sao?”

Tiếng thở hổn hển của Bean làm Massie không cảm thấy chỉ có một mình.

“Tao ước gì mày nói được. Nhưng tao nghĩ nếu mày nói được, thì tao sẽ không kể cho mày nghe gì cả, nên có lẽ tốt hơn hết là mày cứ như thế nhé.”

Massie lại ngồi xuống trước máy tính và tấn công.

CHUYỆN NÀY RẤT HAY. GỌI TỔ NẾU CẬU MUỐN NGHE. NẾU KHÔNG THÌ GẶP LẠI SỚM.

-MB J

Massie hãnh diện với email trả lời của mình. Đó là lời mời cậu ta gọi cho nó, nhưng đồng thời, con bé cũng làm ra vẻ dừng dừng kể cả khi cậu ta chấp nhận lời mời.

Vài giây sau điện thoại reng. Nó.

“Chào, Massie hả?”

Đó là Cam.

“Cậu đang ăn à?” Massie hỏi. “Tớ nghe thấy cậu đang nhai.”

“Là kẹo Big League Chew.”

“Vị nho hả?”

“Ồ,” Cam nói. “Sao cậu biết?”

“Cậu luôn nhai thứ đó mà.”

Massie tràn đầy năng lượng đến mức muốn hét lên. Nó thôi đi tới đi lui một lúc đủ lâu để ngồi xuống trước máy tính và tìm thông tin chớp nhoáng về phim Bố Già, phòng khi cậu ta nhắc đến (bộ phim do Francis Ford Coppola đạo diễn vào năm 1972...zzz...zzz...zzz...) May là anh chàng không nhắc đến chuyện này.

Chúng hàn huyên về trường lớp, gia đình và các trang web ưa thích. Cam thậm chí còn hỏi cảm giác của Massie thế nào khi “cô gái mới” lúc nào cũng quần quanh bên cạnh và an ủi rằng cậu “cảm nhận được tất cả nỗi đau của nó” khi con bé giải thích chuyện đó ngáng trở mình ra sao. Chỉ có hai khoảng im lặng vụng về trong toàn bộ cuộc nói chuyện ba-mươi-bảy-phút và cậu ta hứa làm cho nó một cái CD gồm các bài hát của ban nhạc ruột The Strokes. Nếu mẹ cậu ta không gọi cậu xuống ăn tối, chúng cũng dám trò chuyện cả đêm lẫn.

Khi Massie tắt điện thoại, nó chỉ muốn vỡ tung ra. Dù chúng không có kế hoạch cụ thể nào để gặp lại nhau cả (hừm!), nhưng Cam đã hứa sẽ gọi lại và Massie tin cậu ta.

“Bean!” Massie ôm chầm lấy con chó. “Tao ước gì có thể làm bạn với chính mình để có ai đó cùng nhảy tưng tưng ăn mừng lúc này.”

Massie che rèm để chắc chắn là Claire không thể nhìn xuyên vào phòng ngủ rồi nhảy cẫng lên giường. Nó nhảy búng lên hai lần và la lên “hô hô”, nhưng vũ điệu chiến thắng của nó chỉ đến thế thôi. Nó cảm thấy thật ngốc khi ăn mừng

23. Chương 23

BIỆT THỰ NHÀ BLOCK

PHÒNG KHÁCH

6 giờ 30 chiều

3 tháng Mười một

“Nếu muốn làm việc cùng phòng với tớ, cậu phải sắp xếp phía sau đằng kia.” Massie chỉ vào cái ghế bành da lộn màu nâu ở phía xa phòng khách. “Còn tớ sẽ làm việc sau chiếc ghế này.”

Claire không định tranh luận. Nó bước qua tới chỗ chiếc ghế bành của mình rồi dốc hết cái túi ni lông đựng vật liệu ra trên tấm thảm màu kem. Đây là cơ hội lớn cho Claire được ở một mình với Massie và có lẽ, nếu mọi chuyện diễn ra tốt đẹp, đến cuối buổi tối nó sẽ được chấp nhận.

“Thế ý tưởng bộ đồng phục của cậu thế nào?” Claire cảm thấy kỳ cục khi nói chuyện với Massie mà có một đồng bàn ghế ngăn giữa.

“Chẳng lẽ cậu thực lòng nghĩ tớ sẽ kể cho cậu nghe ư?” Massie gắt. Con bé không nói theo kiểu nhảm nhảm, như “Chẳng lẽ cậu thực lòng nghĩ tớ sẽ kể cho cậu nghe hả?” Có vẻ như nó sẽ chẳng nói cho bất kỳ ai.

Từ lúc cô Pia thông báo về cuộc thi sáng hôm đó, cả khối trở nên bí mật và hoang tưởng. Các ngăn buồng vệ sinh được mấy đứa con gái trưng dụng làm buồng điện thoại khi muốn được riêng tư nói chuyện với ‘đầu mối bên ngoài’ của mình. Quán cà phê hầu như bật tiếng trong giờ ăn trưa. Như thể ai đó tình cờ bắt tất tiếng của một khung cảnh có lẽ rất náo nhiệt.

Claire nghĩ đến ngôi trường cũ của mình ở Orlando mà cảm thấy nhói buồn. Ở đó, cuộc thi thiết kế hần sẽ làm cả lũ học sinh chạy quanh để cùng chia sẻ ý tưởng và hợp sức cùng nhau. Nhưng ở trường Bán trú Octavian, nơi học sinh là con cái của các giám đốc điều hành, chính trị gia và nhân vật nổi tiếng, chẳng ai buồn nghĩ đến óc làm việc theo nhóm, chúng chỉ quan tâm đến chiến thắng.

Cô Pia đã mời các nhà thiết kế và thợ may đến dạy các lớp thực hành may tại chỗ và tạo mẫu sau giờ học. Claire đăng ký học tất cả các lớp. Việc học thêm sẽ đáng lắm nếu nó thắng trong cuộc thi thiết kế và có thể nghe bọn chúng gọi nó là gì đấy khác hơn là “đứa con gái mới mang giày Keds”.

Sau buổi đầu tiên, “May cái gì?”, Claire đã chọn một kiểu đồng phục hoàn toàn tiện dụng và đơn giản, cái gì đó nó nghĩ mấy đứa con gái ăn diện thái quá của trường Bán trú Octavian cuối cùng cũng nên cân nhắc. Nó muốn làm một cái váy nhưng len thất bằng một sợi dây rút thay vì dùng khóa kéo. Một cái áo khoác có mũ trùm đầu ngăn tay, với con Phụng Hoàng trường Bán trú Octavian bên ngực phải, có thể thay cho áo khoác. Áo phông và giày đế mềm cũng sẽ là một phần của hình ảnh bộ trang phục thoải mái này. Và dĩ nhiên tất cả sẽ mang màu sắc của trường, xanh dương và nâu hạt dẻ. Claire tự tin là một khi đám học sinh lớp bảy có sở thích ăn mặc tự nhiên rồi, chúng sẽ cảm ơn nó mãi mãi.

Trong nửa giờ tiếp theo đó hai đứa cầm cúi với công trình của mình mà không nói lời nào, âm thanh duy nhất trong phòng là tiếng kéo cắt vải xoèn xoẹt. Một lát sau Claire nhìn trộm qua ghế bành. Massie đang lấy số đo của manơcanh. Con bé mặc bộ đồ thể thao Juicy Couture màu đỏ và tóc buộc cao. Claire thấy Massie trông thật xinh xắn dù có vẻ như nó sắp đi ngủ.

“Tớ thấy cậu đang nhìn tớ,” Massie nói mà không quay đầu.

“Ừ, tớ chỉ đang...”

“Claire, cậu đang làm việc kiểm hàng cửa hàng tạp hóa à?” Massie hỏi khi quần cái thước dây quanh vòng eo của manơcanh.

“Hả? Không,” Claire nói.

“Vậy tại sao cậu sẫm soi tớ?”

Claire ngồi phịch xuống sàn trải thảm sau cái ghế bành được chỉ định và cố hình dung cho ra mấy cái mẫu đang chăm chăm nhìn lại nó. Nó ước gì Layne có thể giúp, nhưng Layne đã cộng tác với Eli rồi.

Layne có mời Claire vào cùng nhóm nhưng Claire đã lịch sự từ chối lời mời khi nghe về kế hoạch của tụi nó. Layne muốn Eli làm người mẫu cho mình.

“Các cậu nói nghiêm túc không đấy?” Claire hỏi chúng. Chúng đang ở trong một cửa hiệu bán đồ mỹ thuật sau giờ học, chờ Eli chọn bảng vẽ.

“Claire này, đồng phục tước mất quyền tự do thể hiện của tụi mình khi buộc tất cả phải ăn mặc giống nhau,” Eli giải thích. Cậu ta búng tay mở cuốn sổ Utrecht và xoa xoa mạnh một tờ giấy dày giữa ngón cái và ngón trỏ.

Claire đang cố sức chú tâm, nhưng nó chỉ có thể tập trung vào lớp sơn móng tay bong tróc màu xanh dương của Eli.

“Vậy nên bọn tớ đưa ý tưởng này đi xa thêm một bước nữa bằng cách đặt vấn đề rằng sao không làm tất cả chúng ta trông giống nhau, kể cả con trai,” Eli nói. Cậu ta nhìn mác giá bên trong quyển sổ và đặt nó lại lên kệ.

“Vậy không cừ sao?” Layne trông thực sự hạnh diện.

Những từ duy nhất Claire có thể nghĩ ra vào lúc này đều vô cùng châm biếm, nên nó nhét đầy miệng phần kẹo dẻo cuối cùng còn lại để nín thinh.

“Cậu có nghe nói Eli sẽ làm người mẫu cho Layne không?” Claire hỏi từ phía sau ghế bành.

“Không thể nào!” Massie la lại từ phía bên kia phòng. “Cô ta sẽ làm thế thật chứ?”

“Cậu muốn nói là cậu ta?”

“Không, tớ muốn nói cô ta,” Massie khúc khích. Claire cũng cười.

Cho đến khi chúng nghe hết mấy bài của John Mayer, Beyoncé và No Doubt, thì Claire cũng đã cố hiểu được các hướng dẫn may mẫu. Đường cắt đầu tiên của nó thành công, dần dần nó bắt đầu cảm thấy thoải mái và thích thú. Nhiều giờ trôi qua nhanh khi hai đứa mải mê làm việc.

Claire đang chiêm ngưỡng chiếc váy đã hoàn tất của mình thì điện thoại của Massie reo.

“Chào, Alicia,” Massie nói.

Giọng Massie nói với bạn có vẻ lạnh lùng, và thắc mắc không biết Massie có còn giận chuyện Alicia-rời-buổi-tiệc-mà-không-chào-tạm-biệt không.

“Chuyện gì thế?” Massie vừa hỏi vừa vặn nhỏ cái máy nghe nhạc. “Ừ, tớ nghĩ Derrington tuyệt, tớ chắc thế... Tại sao?... Cậu đã tìm hiểu xem cậu ta có thích Dylan không chưa?... Còn Kristen thì sao?... Cậu ta sẽ có bao giờ nói cho cậu biết không?... Thôi được, còn Cam thì sao?... Cậu ta có thích ai không?”

Claire ngừng may. Nó dựa vào lưng ghế bành lắng nghe.

“Không, tớ đâu có thích Cam.” Massie bắt đầu đi quanh phòng khách. “Tớ chỉ hỏi vì tớ nghĩ có thể Olivia đã... Đấy, nó cứ đuổi theo cậu ấy quanh buổi tiệc suốt... Cam thích ai đó à?”

“Ai?” Claire nói to với chính mình.

“Ai?” Massie hỏi. “Thôi được, tìm hiểu xem... Này, tớ phải quay lại làm việc, mai gặp lại cậu... Cậu sẽ thăm dò, đúng không?... okay, bye.”

Hai nắm tay Claire siết lại. Ruột gan nó cũng thế. Nó có cảm giác là Cam thích mình sau bữa tiệc Halloween của chúng. Giờ thì cuộc chuyện trò của Massie đã khẳng định điều đó! Nhưng con bé thiết tha muốn biết thêm.

“Nghe như cậu và Alicia lại là bạn bè với nhau rồi nhỉ,” Claire nói từ sau ghế bành.

“Chưa chính thức,” Massie nói. “Nhưng nó có tin thông tấn xã vừa hề hay nhất mà tớ cần được biết ngay, nên...”

“Tại sao, có chuyện gì xảy ra à?”

“Nó sẽ chẳng cho tớ biết qua điện thoại đâu.” Massie nghe có vẻ bực mình. “Ngày mai tớ sẽ moi được chuyện đó từ nó.”

“Ừm.” Claire hy vọng Massie không nhận thấy vẻ thất vọng của mình. “Chúc may mắn. Cho tớ biết với nhé.”

Massie đáp lại bằng một cái ngáp. “Này, tớ đi ngủ đây. Tớ mệt nhừ.”

“Cậu đã xong rồi à?” Claire nhìn cái đồng lộn xộn kim, chỉ và mảnh vụn vật liệu quanh mình. Phải từ giờ đến cuối tuần nó mới làm xong! Nó bắt đầu cảm thấy nổi kinh hoảng dâng lên trong ngực. Tại sao chuyện này lại trở thành mối bận tâm hàng đầu của nó chứ? Nó đâu có cơ hội thành công.

“Chưa, tớ vẫn còn vài chi tiết cuối cùng cần hoàn thiện, nhưng tớ sẽ làm vào ngày mai sau giờ học. Gặp tớ ở đây, được chứ?” Massie hỏi.

“Ừ, tớ sẽ gặp lại cậu sau giờ học,” Claire mỉm cười nói, và bỗng nhiên nhận ra lý do mình “bận tâm”. Không hiểu vì sao Massie lại không thấy khó chịu khi Claire quần quai bên cạnh trong khi chúng làm việc. Và Claire không định từ bỏ dịp này. Nó thậm chí còn không quan tâm tại sao Massie lại thay đổi thái độ với mình, nó chỉ thấy biết ơn vì điều đó.

“Tớ sẽ gói ghém mấy thứ của mình vào túi rác rồi để nó gần cửa và tớ nghĩ cậu cũng nên làm thế.” Massie bắt đầu xếp các vụn vật liệu không dùng đến. “Dĩ nhiên là trừ khi cậu muốn nửa đêm tớ lên vào nhìn trộm đồng phục của cậu.”

“Không đời nào. Đưa cho tớ một cái túi nào.”

Claire không thực sự quan tâm là Massie có xem mẫu của mình hay không. Thật ra, nếu vậy thì hẳn con bé sẽ vui lắm. Đó là thứ đầu tiên nó tự may lấy và nó thấy mình đã làm khá tốt. Nhưng vì Massie đã muốn cất nên Claire để cái túi của mình cạnh cửa và tắt đèn.

Claire chạy một mạch về nhà khách. Không phải vì nó nghĩ mấy kẻ tâm thần đang đuổi theo mình, như trước đây nó thường hay nghĩ thế, mà vì cuối cùng Massie đã tử tế với nó và vì biết Cam có một mối cảm tình bí mật. Claire biết nó là đứa con gái Cam thích. Và tất cả những điều đó khiến nó cảm thấy muốn chạy.

24. Chương 24

TRƯỜNG BÁN TRÚ OCTAVIAN

HÀNH LANG

11 giờ 15 sáng

Massie phóng qua khắp các hành lang, ngang qua các tấm biển ghi cần Người Mẫu và chữ Tuần lễ Thời trang bóng loáng ở áp phích của trường. Ai đó đã dùng một ống son đỏ thắm và sửa vài chữ cái thành Thời trang KÉM CỎI(1). Nhưng Massie không có thời gian đâu mà thưởng thức tác phẩm “thông minh của các nhà hoạt động xã hội. Nó đang vội đi tìm Alicia, không hiểu sao con bé lại không trả lời điện thoại của nó.

(1) Week trong tiếng anh là tuần lễ sửa thành weak nghĩa là kém cỏi.

Massie bước dồn và phóng nhanh hơn. Tất cả những gì nó muốn là một lời khẳng định Cam thích nó trên mức một người bạn để cuối cùng thì nó có thể bắt đầu có được ít “kinh nghiệm quý giá với con trai” mà Alicia vẫn hay khoác lác gần đây. Nhưng chẳng thấy nó đâu cả.

Sau mười phút điên cuồng Massie quyết định hoãn cuộc tìm kiếm của mình lại. Nó không muốn trễ Chuyến đi Cảm hứng Thời trang của ngày hôm đó, hoặc bỏ lỡ cơ hội được thấy studio thiết kế của Cynthia Rowley. Massie chạy ra ngoài bãi xe và nhào vào xe buýt. Cái xe có mùi như bánh sand-wich cá hồi ăn thừa.

Massie đi nhanh thẳng tới chỗ Kristen.

Cái váy jean cũ của nó bị xô lại quanh chân, và nó vội vuốt cho thẳng thớm khi không có ai nhìn. Cái túi áo da lộn nó may vào sáng hôm đó trưng ra rất dễ thương. Nó đã nhận được sáu lời khen ngợi về cái túi ấy rồi. Nó thậm chí còn bịa ra cả tên vài trang web khi mọi người hỏi nó mua ở đâu. Chỉ có nó mới biết mấy cái túi là những mảnh cắt từ cái váy mà thằng Todd đã làm đổ nước nho ướt sũng.

“Kristen,” Massie thở dốc. “Cậu có biết Alicia đâu không? Nó không trả lời điện thoại.”

“Không,” Kristen nhìn vào chiếc đồng hồ Coach của mình, như nó vẫn thường làm vậy khi bị hỏi một câu không trả lời được. “Tớ nghĩ nó ở chỗ bán đồ hạ giá chưa về đâu.”

“Không phải Nó đã đi từ tám giờ sáng nay sao?”

“Phải, nhưng Olivia cũng vắng mặt trong giờ toán, nên tớ đtụi nó vẫn còn trong thành phố, tìm ý tưởng cho bộ đồng phục,” Kristen nói.

“Nó vào thành phố với Olivia sao?” Massie hỏi.

“Ừ, tớ tưởng cậu biết chuyện đó chứ.”

Massie lắc đầu.

Tất cả mọi thứ quanh nó ngưng bật và một luồng sức nóng vỡ tràn khắp cơ thể nó như pháo hoa nổ. Mọi lần nó vẫn luôn biết Alicia ở đâu. Giờ thì điều duy nhất nó biết là nó không biết gì cả.

Dù tai nó còn đang bùng nhùng trong mớ âm thanh hỗn hợp, Massie vẫn nghe thấy một giọng nói điên loạn, “Có ai thấy Massie Block đâu không?” Giọng nói nghe thực sự thất vọng. “Chuyện khẩn.” Massie không thể tin được là chỉ mấy giây nữa thôi nó sẽ xử lý một vụ “khẩn cấp”.

“Năm nay tệ quá,” nó nói với Kristen.

“Phải đấy, xem nào, sắp trở nên tệ hơn rồi,” Kristen nói. “Xem ai đây này.”

“Cậu sẽ không tin chuyện này đâu,” Claire dừng trước chỗ Massie ngồi. Nó dường như không để ý là đám con gái đang chờ nó xuống xe để bắt đầu xuất phát.

“Lại gì nữa đây?” Massie trợn ngược mắt và cổ trông có vẻ chán nản. Nó liếc nhanh mình trong gương chiếu hậu. Trông nó khá ổn và nó mừng vì đã bôi một lớp son bóng trước khi đến trường.

“Đồng phục của bọn mình tiêu rồi!” Claire hét lên. Một màng nước bọt hình thành giữa hai môi khi nó nói.

“Ý cậu là sao, tiêu ư?” Massie kéo Claire ngồi xuống một chỗ ghế trống để chúng có thể nói chuyện riêng với nhau.

“Sáng nay tớ muốn cho mẹ tớ xem cái đồng phục-của tớ nên tớ đi lấy cái túi rác và...”

“Từ từ nào,” Massie ngắt. “Tớ không thể hiểu được cậu.”

“Inez ném chúng đi rồi! Bà ấy tưởng là rác.”

“Cái gì? KHÔNG! Tại sao?”

“Vì chúng ở trong túi rác!” Claire la lên. “Nhớ không, cậu đã không tin tưởng tớ. Cậu nghĩ tớ sẽ nhìn trộm kiệt tác của cậu. Đấy, giờ thì kiệt tác của cậu có lẽ đang trên đường đến lò đốt ở Peekskill để thiêu rụi rồi.”

Massie thoáng nhận thấy mình thắc mắc làm sao Claire, một đứa con gái đến từ Orlando, biết là rác Westchester được đưa tới lò đốt Peekskill, nhưng nó chẳng còn tâm trí nào mà hỏi.

Cơ hội để nó trở nên nổi tiếng và dẫn đầu cuộc cách mạng phong cách ở trường Bán trú Octavian đã tan thành mây khói.

Massie bỗng cảm thấy tiếc cho cái váy quần vạt trắng nó đã may cả buổi tối. Có lẽ giờ này nó đang ở sau một xe tải chở rác hôi hám, bị vùi trong trứng thối và tã dính phân, thắc mắc không biết làm sao nó lại bị đưa đến đó. Càng nghĩ Massie càng cảm thấy buồn cho mọi người: mẹ nó, người đã dẫn nó đi mua sắm sau khi tan học để tìm vật liệu may; người bố hãnh diện của nó đã nóng lòng xem kiệt tác của con gái; Bean, con chó đã hy sinh cả buổi đi dạo tối; và đến cả con manơcanh của nó cũng đã đứng bên nó suốt cả đêm khi nó làm việc. Nó tính tiếc cho Claire, nhưng không còn chỗ nữa. Nó đã đẩy ắp rồi. Claire sụt sịt quệt lòng bàn tay lên cái mũi ướt nhẹp. “Đó là thứ đầu tiên tớ từng làm. Và nó rất được.”

“Ôi, tớ đang trên đường làm nên lịch sử,” Massie nói, như thể nỗi mất mát của nó lớn hơn mất mát của Claire gấp mười lần.

“Cậu may khá nhanh,” Claire nói. “Không chừng cậu có thể làm xong được cái gì đó trước tối thứ Bảy.”

“Nghĩa là trong bốn ngày! Tớ có trông như từ Moscow đến không?”

“Không.”

“Vậy sao cậu nghĩ tớ có thể biến thành một người Nga?”

Claire cười. Massie mỉm cười lại. Nó đã thử trò đùa này với Dylan và Kristen trước đây nhưng bọn chúng không hiểu.

“Có lẽ nếu làm, tụi mình có thể...”

“Không có chuyện đó đâu,” Massie cắt ngang “Tớ muốn một mình làm nên lịch sử.”

“Hừmmm,” Claire nói.

“Gì chứ?” Massie gom lại mái tóc thành một cụm như cái đuôi ngựa rồi thả lại bên vai.

“Tớ đang nghĩ. Thôi, quên đi. Cậu sẽ chẳng bao giờ chịu thể.”

“CÁI GÌ?” Massie gắt lên.

“Cậu không thích đứng trên sân khấu trước mặt các biên tập viên tờ Teen People trong một bộ cánh mới cầu và giới thiệu với cả trường tác phẩm sáng tạo mới của cậu, tớ muốn nói, của tụi mình sao?”

“Kuh-laie, tớ sẽ không làm chuyện này với...” Massie ngập ngừng. Nó cúi gằm hơn và thì thầm. “Cậu đang nói sẽ hủy vụ cá cược nếu tớ để cậu hợp tác với tớ sao?”

Đúng lúc đó Massie nhận thấy Claire cao hơn nó hẳn hai phân. Nó nhìn xuống chân Claire và nhận thấy con bé ấy đang mang một đôi giày nhảy Capezio cao gót màu đen với tất thể thao trắng. Khoảnh khắc đó Massie thực sự thấy mình nhớ đôi giày Keds.

“Ừ,” Claire nói. “Vụ cá sẽ kết thúc.” Nó nhún người từ bên trái sang bên phải. “Nhưng cậu sẽ phải thật sự hợp tác với tớ lần này. Không như lần cậu đối xử với tớ trong bữa tiệc Halloween. Lần này cậu phải thật lòng đấy.”

“Hừmmmm.” Massie gõ gõ cái móng tay được sơn tía theo phong cách Pháp vào môi dưới. “Để. Tớ. Xem.”

Claire buột một tiếng thở dài sốt ruột.

“Okay, tớ sẽ làm thể!”

Mặt Claire sáng rõ.

“Nhưng tớ chỉ đồng ý vì thời trang thôi đấy nhé,” Massie nói thêm. “Và vì mấy bà mẹ của mình nữa.”

“Thật không?” Claire quay gót và đi thẳng về phía đầu xe “Vì tớ làm điều này để chiến thắng.”

Claire chen lấn qua lối đi rồi nhảy xuống. Nó nhón chân chạy một mạch trở lại lớp, thận trọng để tránh bị trật mắt cá chân. Mái tóc vàng của nó quất ngang mặt, nhưng nó không dừng lại gỡ tóc hay cột lên. Đường như nó không bận tâm.

Giây phút ấy Massie nhìn Claire như thể đó là lần đầu tiên nó thấy con bé. Và theo một nghĩa nào đó thì đúng là như thế.

25. Chương 25

BIỆT THỰ NHÀ BLOCK

BÃI CỎ TRƯỚC NHÀ

3 giờ 58 chiều

6 tháng Mười một

Todd Lyons lao ra khỏi chiếc xe buýt của Học viện Briarwood dưới một trận mưa hộp nước ép vun vút. Nó nhặt một cái hộp dưới đất lên và ném vụt lại phía chiếc xe buýt trước khi người tài xế đóng được cửa xe.

“Cho mày đó, Dick,” Todd nói. Thằng bé cười ngật nghẻo.

“Tên tao là Richard!”

Từ sau một cây sồi rậm rạp trên bãi cỏ phía trước nhà mình Massie nhìn chiếc xe buýt chạy đi. Nó đang dắt Bean đi dạo và không có tâm trạng đâu mà đụng mặt Todd. Nó đứng nấp sau thân cây và quyết định chờ ở đó cho đến khi Todd vào nhà.

Thằng bé bước đến lối xe, vừa đi vừa đá mấy viên đá trắng dưới chân. Tiếng động làm Bean giật mình.

“Suýt.” Massie lấy tay che.

Todd đã gần bước vào trong thì chiếc xe buýt đỗ lại lần nữa. Nó rít lên khi đỗ lại và kêu két khi cửa mở. Ai đó xuống xe.

“Ê, Todd, chờ đã.”

Massie thò đầu ra một bên thân cây để xem là ai.

“TODD!”

“Cam?” Massie nói với Bean. “Ôi Chúa ơi!”

Cam chạy tới lối xe đến chỗ Todd và cả hai dừng lại chuyện trò. Massie lao qua sau một thân cây khác, hy vọng đến gần hơn để có thể nghe được chúng đang nói gì. Vạt cỏ giữa nó và Cam đủ rộng để thực hiện hai mươi cú nhảy lộn nhào là ít. Nó không nghe được lấy một từ. Nó cũng không thể ngửi thấy mùi nước hoa Drakkar Noir của Cam, không thể nhìn vào đôi mắt hai màu xanh lá/xanh dương của cậu, và không thể biết cậu đang mặc loại áo len nào dưới cái áo khoác da. Tất cả những gì nó có thể nói chắc được là cái móng gầy của cậu ta trông rất xinh sau lần quần jean Diesel sẫm màu.

Nó nhìn Cam nghiêng vai để cái túi xách quai dài vải bố màu xanh lá của cậu tuột ra và rơi xuống đất. Cậu ta ngồi xổm xuống rồi mò quanh bên trong cho đến khi tìm thấy cái đang tìm: một cái hộp có hình đĩa CD quần trong cái gì ấy trông như một mớ dây chun. Cam lôi ra rồi đưa cho Todd, thằng bé bỏ ngay vào ba lô.

Cam vỗ hai cái lên vai Todd một cách thân thiện và chạy ra đường. Todd đứng vẫy tay chào tạm biệt, trông cũng mê mẩn chẳng khác nào Massie.

Nó chờ đến khi Cam đi được nửa đường xuống nhà chính rồi mới từ sau thân cây nhảy ra. “Todd,” Massie la lên. “Hôm nay thế nào?”

“Tốt hơn, cưng à,” nó nói. “Còn chị?”

“Phải đó là Cam Fisher không?” Massie liếc nhanh cái ba lô của Todd, hy vọng nhìn vào được bên trong, nhưng khóa ba lô đã kéo lại mất rồi.

“Phải.” Todd bắt đầu đi về nhà khách và Massie đi theo.

“Sao nó lại ở...” Massie nghĩ nếu mình tỏ vẻ khó chịu, Todd sẽ không thể nhận ra tình cảm của nó.

“Không biết,” Todd nói. “Này, muốn qua chơi game Tony Hawk’s Underground không?”

“Chị thích lắm, nhưng chị phải đi tắm cho Bean.” Massie để con chó xuống đất và đưa tay phẩy phẩy. “Đã đi dạo được một lúc rồi và nó bắt đầu bốc mùi như chân vậy.”

“Để tui giúp,” Todd cúi xuống để phát một cái vào Bean, nhưng con chó bỏ chạy và trốn sau chân Massie.

Massie không thể chơi trò này thêm một giây nào nữa. Nó biết Cam đã để cái gì đấy lại cho mình và nó muốn có thứ đó. Có lẽ Todd đang giữ món quà tình yêu của Cam làm con tin vì ghen.

“Todd, cưng.” Massie đặt tay lên vai nó và chúng ngừng bước. Cặp mắt màu hổ phách của nó nhìn Todd trừng trừng cho đến khi bên trên môi trên của thằng bé bắt đầu rịn mồ hôi. “Tao biết có cái gì trong túi xách và tao muốn nó.”

“Cái gì?” Hai tay Todd cầm chắc cái quai ba lô.

“Hãy đưa nó đây cho tao,” Massie nói.

“Chị muốn nó à?” Todd hỏi.

“Đúng.”

“Thật không?”

“THẬT!”

“Okayyy.” Nó trượt cái túi khỏi vai và bước đến gần Massie hơn.

Massie có thể cảm thấy tay mình bắt đầu ướt.

“Sẵn sàng chưa?” Todd hỏi.

“SẴN SÀNG!” nó nói.

Todd kiểm chân, bật mình tới trước, và cắm chọt một cái hôn ngay trên môi Massie.

“Eeeee.” Massie thét lên.

Bean sửa.

Massie đưa cánh tay áo vest lửng xa tanh màu vàng lên quệt môi. Nó ẵm Bean lên và nhìn thẳng nhóc mười tuổi hồn xược bỏ chạy.

“Trở lại đây,” Massie gào lên.

“Chị muốn nữa sao?” Nó nhìn lại Massie và nháy mắt.

“Không, tao muốn cái Cam đưa cho mi ấy,” Massie nói.

“Game Medal of Honor ấy à?” Todd hỏi, “Chị mê video game từ hồi nào vậy?”

“Cam đưa cho mi một cái đĩa video game à?” Massie không tin nó.

“Phải, tui phải đi đây. Tui sẽ gọi chị sau.” Todd vẫy tay. “Tụi mình sẽ tiếp tục quăng bỏ dờ.”

“Đừng có mơ.”

Vài giây sau thằng bé đã đi mất. Và nó cuốn gói cùng với rất nhiều thứ hơn là chỉ món quà của Cam. Vì vào ngày 6 tháng Mười một, chính xác là 4 giờ 17 phút chiều, Todd Lyons đã đánh cắp cái hôn đầu tiên của Massie Block. Và không may là Massie sẽ không bao giờ lấy lại được.

26. Chương 26

TRUNG TÂM MUA SẮM WESTCHESTER

TẦNG 1

5 giờ 17 phút chiều

7 tháng Mười một

Mấy dây quai bên vuốt sấp trên túi mua sắm lặn sâu vào tay Massie, vậy nhưng nó thấy cái đau thật vui. Một vết tím đỏ giữa lòng bàn tay nó giống như cái mề đay danh dự khó khăn lắm mới giành được, bằng chứng cho sứ mệnh mua sắm đã hoàn thành, và là lời nhắc nhở rằng nó đã trở lại sau một cuộc cấm vận nghiệt ngã kéo dài mười lăm ngày.

Trong tay Alicia, Kristen và Dylan đã đầy nhóc túi xách Coach, Lacoste và Guess?, nhưng Massie còn có nhiều hơn.

“Ước gì người ta có xe đẩy hàng ở trung tâm mua sắm,” Dylan rên rỉ. “Nghĩ xem tụi mình có thể mua thêm được biết bao nhiêu thứ nếu không phải xách tất cả những thứ này.”

“Tụi mình nên thuê một hướng dẫn viên mua sắm,” Massie đặt chân lên một chiếc ghế dài và để túi xách trên đầu gối. “Bọn cậu biết không, một cậu chàng khỏe mạnh nào đó có thể theo tụi mình đi quanh cả ngày khi mình mua sắm để xách tất cả mọi thứ mình mua.”

“Đó là một anh bạn trai,” Alicia nói. “Và tớ đang lo chuyện đó.”

Ai cũng cười khúc khích, nhưng Massie thì phá lên cười. Nó đã cảm thấy nhớ cái điệu bộ kiểu pa nực cười của Alicia và vui mừng khôn xiết là lúc này Leesh không vương bạn Olivia và đã trở về đúng nơi nó thuộc về.

“Olivia đi đâu tối nay?” Massie hỏi, cố nghe có vẻ quan tâm thật tình.

“Nó đi nhảy vào các ngày thứ Sáu,” Alicia nói.

“Và Nó đi rồi à? Đêm trước buổi diễn thời trang ư? Chà, chắc là cậu bực lắm. Tớ chắc cậu muốn diễn tập, đúng không?”

“Không, ổn thôi. Nó sẽ qua nhà tớ ngủ,” Alicia nói.

“Ồ.” Massie không biết nhìn đi đâu.

“Tụi mình vào A&F đi?” Kristen bước nhanh dẫn đường.

“Cậu sẽ chẳng tìm thấy thứ gì đủ xinh ở Abercrombie để mặc đến cuộc thi tối mai đâu,” Alicia nói.

“Tớ biết, nhưng tớ cần túi mua sắm mới nhất của họ để treo lên tường trong phòng ngủ của tớ.” Kristen trở vào cái áp phích người mẫu nửa người, nửa vẽ bằng sơn phun nổi bật trên cửa sổ cửa hàng và rủ rủ, “Và anh ta tốt hơn là nên ở trên đây.”

“Vậy là cậu sẽ không ngủ lại chỗ tớ tối nay sao?” Massie hỏi Alicia. Con bé đang sắn soi khắp các giá áo len đan và áo khoác jean, cố nói thật tự nhiên.

“Tớ quên khuấy hôm nay là thứ Sáu,” Alicia nói. Nó cố tránh ánh mắt của Massie. Nó quay qua Kristen và Dylan đang đứng bên kia bàn bày hàng áo phong. “Các cậu có đi không?”

“Dĩ nhiên,” Dylan nói.

Kristen gật đầu.

“Hai cậu không phải làm cho xong đồng phục của mình à?” Alicia hỏi.

“Tụi tớ sẽ làm nốt ở nhà Massie,” Kristen nói.

Alicia đẩy tới đẩy lui mấy cái móc áo trên giá.

“Kristen, tớ tưởng tối nay cậu sẽ đi tập đá bóng với Derrington chứ,” Alicia hỏi.

“Không, thứ Hai,” Kristen chau mày. “Nói gì vậy chứ?” Nó liếc trộm Dylan, mặt con bé đang đỏ lên vì tức giận rồi xanh lại vì ghen tị. Gương mặt nó cùng tông màu với tóc.

“Cậu sẽ đi chơi bóng đá với Derrington hôm thứ Hai à?” Dylan mở một cái áo phong ra và đưa lên trước mặt như thể đang xem cỡ nhưng lại ném nó lên bàn mà không thèm nhìn.

“Ừ, tớ bảo cậu ta rằng tớ sẽ đón cậu ta đến một trận cầu đỉnh của giải bóng nhà nghề khi mùa bóng bắt đầu nếu cậu ấy giúp tớ thực tập mấy kiểu đá.”

“Nghe giống như cậu đang cố ghi bàn thắng hơn đấy,” Dylan nói.

Hục hặc liên miên giữa chúng bắt đầu làm Massie chán đến phát khóc. Nếu chúng đang ở Louis Vuitton hay Sephora, ít ra Massie còn có thể thở thẩn ra chỗ khác mà mua sắm, nhưng Abercrombie ư? Ồi giời! Thứ thời trang duy nhất trong cả cửa hàng là nó.

“Tớ chắc cậu ấy sẽ kể cho tớ về chuyện đó trong chuyến đi dài của hai đứa tớ vào thành phố tối thứ Tư tới,” Dylan nói.

“Ý cậu là sao?” Kristen hỏi. “Cậu chắc chắn sẽ không vào thành phố với Derrington. Phải không?”

“Có chứ. Đó là tiệc sinh nhật của Tommy Hilfiger tổ chức ở khách sạn Four Seasons. Mẹ và các chị tớ đều mang người mình đang hẹn hò đến, nên tớ đã mời Derrington và cậu ấy đồng ý,” Dylan nói. “Nói mới nhớ, vì mình đang ở đây, tớ nên mua cho cậu ấy một cái quần dài.”

“Tớ thấy có vẻ như cậu ta đang lợi dụng cả hai cậu.” Massie đưa mấy ngón tay vuốt một cái quần túi phồng phình. “E! Chỗ này Gap quá. Giờ thì tụi mình ra khỏi đây trước khi tớ bắt đầu nghĩ đồng quần áo này thực sự dễ thương được chưa?”

“Chờ đã, Massie, ý cậu là sao, lợi dụng bọn tớ?” Dylan hỏi.

“Cậu ấy nói đúng,” Alicia xen vào. “Cậu ta nhận được nhiều thứ còn hơn một đứa nhóc có cha mẹ vừa ly dị nữa kìa. Kristen, cậu gần như đã làm tất cả bài tập về nhà của cậu ta trong tuần rồi, còn Dylan, cậu đã đưa cho cậu ta tất cả các đĩa DVD và video game mẹ cậu đem từ chỗ làm về. Cậu ta đã làm gì cho cậu vậy?”

“Ôi, cậu ta không lợi dụng tớ!” Kristen ào thẳng tới cuối cửa hàng.

“Tuyệt, giờ thì tớ sẽ chẳng bao giờ thoát khỏi đây được nữa rồi.” Massie nhắc một cái áo hai dây ngắn ren trắng trên kệ lên, “Tớ cũng nên thử cả cái này nữa.”

Alicia giật phắt một cái váy jean ngắn khỏi móc áo và theo Massie đến phòng thử.

Kristen ngắm soi các giá đồ hạ giá nhưng chậm bước lại khi tới gần một cái váy ngắn nhung kẻ xếp li màu nâu sôcôla.

“Xem cái này có đẹp không?” Kristen nói. “Lại đang bán hạ giá nữa!”

“Không, không phải thế chứ,” Dylan đang đứng trước mặt Kristen, cầm một cái váy ngắn y như thế, “Ai đó chắc đã sere nó ở đây, vì ở phía trước cửa hàng người ta để một đồng áo váy như vậy.”

Kristen nhìn cái váy trong tay Dylan, rồi nhìn thẳng vào đôi mắt xanh lá của con bé. “Cậu đâu có lấy nó, đúng không?”

“Tớ đang nghiêm túc cân nhắc chuyện đó,” Dylan nói.

“Được rồi, tớ sẽ mặc nó đến buổi trình diễn thời trang tối mai.”

“Không, cậu sẽ không làm thế... tớ sẽ mặc,” Dylan nói.

Massie bước ra khỏi phòng thay đồ trong cơn bực dọc và vùi cái áo hai dây ngắn màu trắng không thích dưới một xấp quần bông.

“Tớ có ý này. Một trong hai cậu có thể có cái váy còn người kia có Derrington,” Massie nói. “Giờ mình đi được chưa? Tớ muốn đến cửa hàng Versace Jeans trước khi trung tâm mua sắm đóng cửa.”

“Vì mình đang nói về đề tài đó, Kristen đã bắt chước ý tưởng thiết kế đồng phục hai mặt phải của tớ,” Dylan nói. “Làm sao cậu quyết định được ai sẽ sở hữu ý tưởng này?”

“Làm ơn đi,” Kristen nói. “Đó không phải là ý tưởng của cậu, và nhân tiện, chuyên gia tạo phong cách cho tủ áo của mẹ cậu còn đang giúp cậu nữa kìa, tất cả bọn tớ đều biết chuyện đó.”

“Như vậy là gian lận! Cậu không thể thuê một nhà chuyên nghiệp,” Alicia nói khi bước ra từ phòng thay đồ. Nó đưa cái váy jean và thẻ tín dụng cho người bán hàng vừa đi ngang qua. “Chị có thể mang cái này ra quầy thu ngân thanh toán giúp tôi được không? Tôi sẽ chờ ở đây.”

Cô bán hàng giật lấy cái thẻ tín dụng từ tay Alicia và lao vút đi bực bội.

“Vì cậu đã hỏi tớ, chẳng ai trong hai cậu nên có được cái ý tưởng đó cả,” Massie nói.

“Tại sao?” Kristen và Dylan hỏi cùng lúc.

“Vì ý tưởng đó thật ngu ngốc và nếu một trong hai cậu thắng cuộc, tớ sẽ phải mặc áo hai mặt từ đây đến hết đời.”

Cô bán hàng trở lại với cái thẻ tín dụng của Alicia và cái váy. “Vui lòng ký ở đây, thưa ông Antonio Rivera,” cô nói và nhăn mặt.

“Cuối cùng,” Massie thở dài. “Tớ có một ý kiến.” Massie đang nhìn mấy cái áo lụa hai dây nhưng lại nói với Kristen và Dylan. “Sao các cậu không thôi cả vụ áo hai mặt đó đi và đến làm người mẫu cho tớ?”

“Chuyện đó với tớ thì được thôi,” Kristen nói. “Tôi qua tớ sơ ý may cái váy ngắn vào áo ngủ. Ít nhất thì bằng cách này tớ cũng có cơ hội đứng trong đội những người chiến thắng.”

“Vậy sao cậu không làm thế còn tớ thì có được Derrington?” Dylan nói.

“ÔI CHÚA CỦA TÔI ƠI!” Alicia nói. “Bọn cậu có quên cậu ta đi được không? Cậu ta đang lợi dụng bọn cậu đấy.”

“Cậu ta có thể đang lợi dụng Kristen, nhưng cậu ta thích tớ,” Dylan nói.

“Cậu ta đang lợi dụng cả hai cậu. Tớ sẽ chứng minh cho xem.” Alicia ngồi phịch xuống cái ghế bành bọc da màu trắng trước phòng thay đồ và lôi di động ra. “Đến ngồi xuống đi.”

Kristen và Dylan đến ngồi hai bên Alicia.

“Nói to lên.” Massie cầm một đồng hồ đeo tay đi thẳng vào phòng thay đồ. “Tớ không muốn bỏ lỡ chuyện này.”

“Nhìn đây,” Alicia nói. “Kris, cậu có kế hoạch với cậu ta hôm thứ Hai, đúng không?”

“Ừ.”

Alicia nhào người tới trước và gửi tin nhắn cho Derrington. Hai đứa con gái chụm quanh nó, cố xem nó đang làm gì.

ALICIA: CẬU LÀM GÌ HÔM THỨ HAI SAU GIỜ HỌC?

DERRICK: CHƠI BÓNG ĐÁ. SAO THẾ?

Kristen rạng rỡ hân hoan khi thấy tin nhắn trả lời lại của cậu ta. “Thầyyy không?” nó hỏi.

ALICIA: BỐ MẸ ĐANG ĐI VẮNG.

DERRICK: TUYỆT.

ALICIA: MUỐN ĐI TIỆC TẮM NÓNG.

DERRICK: AI ĐI?

ALICIA: TỚ J.

DERRICK: GIỜ?

“Cậu phải chơi bóng lúc mấy giờ?” Alicia hỏi Kristen.

“Bốn giờ ba mươi,” Kristen nói. Nụ cười của nó tắt biến.

ALICIA: 4 GIỜ 30.

DERRICK: TỚ SẼ CÓ MẶT.

“Có vẻ như tụi mình đã có câu trả lời rồi.” Dylan chấm thêm một chút son bóng. “Cậu ta rõ ràng là không thích cậu lắm.”

Alicia quay qua nhìn Dylan. “Cậu sẽ gặp cậu ta hôm thứ Tư lúc mấy giờ

“Sáu giờ,” Dylan nói. “Tại sao chứ?”

Nhưng Alicia không trả lời.

ALICIA: XIN LỖI, NHẦM. TIỆC TẮM NÓNG VÀO THỨ TƯ LÚC SÁU GIỜ. VẪN TUYỆT CHỨ?

DERRICK: KHÔNG THỂ BỎ LỖ ĐƯỢC.

“Và đó, các bạn của tôi ạ, là cái các bạn gọi là một kẻ bần thủ.” Alicia quăng điện thoại vào trong túi Prada và đứng lên xem Massie thế nào rồi. “Các cậu có thể lấy gã đó ra khỏi bộ trang phục Halloween, nhưng các cậu không thể lấy trang phục Halloween ra khỏi gã đó.”

Massie vội ra khỏi phòng thay đồ. Nó muốn được thấy phản ứng của Dylan và Kristen.

Hai đứa im lặng. Chúng thậm chí không thể nhìn nhau. Kristen bắt tréo chân rồi lại bỏ xuống, còn Dylan lấy một nhúm kẹo bạc hà từ cái đĩa bạc trên bàn tạp chí trước mặt chúng.

“Tớ không thể tin được,” Dylan nói. “Hắn đã rất phấn khích được vào thành phố với tớ kia đấy?”

“Phải đấy, cũng phấn khích như hắn sẽ chơi bóng đá với tớ,” Kristen nói.

Dylan bốc một nắm kẹo bạc hà khác và đẩy cái đĩa về phía Kristen. Con bé lắc đầu cười cảm ơn.

“Tớ thật ngốc quá,” Dylan nói.

“Vì nghĩ Derrington có thể thích cậu à?” Kristen nói.

“KHÔNG!” Dylan gắt. “Vì để hắn xen vào giữa tụi mình.”

“Tớ biết.” Kristen thôi bắt tréo chân và quay qua nhìn Dylan. “Tụi mình phải trả đũa hă

“Phải đấy,” Dylan tán thành. Nó để tay lên ngực và nhắm mắt, chậm chậm lắc đầu. “Tụi mình đang nghĩ gì nhỉ?”

“Tụi mình đang chẳng nghĩ gì cả.”

“Ôm chứ?”

“Ôm.”

Hai đứa con gái ôm ghì lấy nhau và thề sẽ không bao giờ để một gã con trai chen vào giữa chúng nữa, nhất là một kẻ hư hỏng như Derrington.

“Vậy nghĩa là hai cậu sẽ tham gia vào nhóm tớ và làm người mẫu cho tớ chứ?” Massie hỏi. Cả đồng quần jean đang vắt ngang vai nó, còn đám áo dây sáng màu thì chật nhóc trên cánh tay. “Tụi mình có thể diễn tập tối nay.”

“Nghĩa là tụi mình phải tử tế với Claire à?” Kristen hỏi.

“Tớ hy vọng là không,” Dylan nói. “Tớ vẫn còn bực nó vì đã gửi tin nhắn cho tụi mình từ máy tính của Massie.” Nó quay qua Massie. “Nó hoàn toàn làm tớ tin chắc là cậu nghĩ tớ mập.”

“Và rằng cậu muốn bọn tớ mặc quần soóc jean và quần thun bó đến trường,” Alicia nói.

“Tớ vẫn không tin được là các cậu nghĩ tớ có thể thực sự gửi những cái IM như thế,” Massie nói.

“Thế sao tụi tớ phải tử tế với nó?” Dylan nói.

“Bởi nó sẽ khâu hàng đồng kim cho bọn mình vì nó chẳng có tí móng tay nào cả,” Massie nói. “Nên cố đừng làm nó bực, nếu không thì bọn mình phải làm lấy đấy.”

“Xong.”

“Xong.”

Massie đang chờ nghe Alicia nói “và xong” nhưng rồi chợt nhớ ra là con bé ấy đã không còn cùng nhóm nữa “Nhân tiện, Dylan[1], tớ lấy cái túi của cậu được không?” Kristen nhìn chăm chăm vào bức ảnh đen trắng của người mẫu Abercrombie đang đứng đưa tới lui trong tay Dylan.

[1] Nguyên tác là Alicia, nhưng có lẽ tác giả nhầm, để là Dylan sẽ hợp lý hơn và khớp hơn với nội dung của truyện.

“Dĩ nhiên, cậu có thể lấy cả cái váy nữa, nếu muốn,” Dylan nói rồi đưa cho Kristen. “Tớ không thích nó lắm.”

Chúng đứng chờ ở gần cửa hiệu Neiman đợi tài xế của Massie đến đón. Vẫn như mọi khi, ông Isaac luôn đánh chiếc xe Range Rover đến đúng giờ.

Trên đường đi chúng hát theo radio và tán gẫu về mấy đứa con gái khó chịu trong lớp, như chúng vẫn luôn làm thế. Nhưng đã có điều gì đó khác. Đó là thứ Sáu đầu tiên trong vòng một năm qua Alicia không ngủ lại ở nhà Massie.

Họ đỗ xe gần cánh cổng sắt đen trước nhà Alicia và ông Isaac giúp nó lấy mấy cái túi.

“Vui vẻ với buổi ngủ lại nhé. Tớ sẽ nhớ các cậu đấy,” Alicia nói khi ra khỏi cái xe thể thao. Tớ ghét phải cạnh tranh với mấy cô bạn thân nhất trên đời của mình. Toàn bộ chuyện này thật tệ.” Nó nhăn nhó mặt mày hờn dỗi.

Nhưng Massie không chịu đựng được điều đó. Đôi mắt nâu long lanh, đang đưa có phần quá đáng của Alicia cũng làm ai kia cảm thấy khổ sở như con bé vừa nói.

27. Chương 27

TRƯỜNG BÁN TRÚ OCTAVIAN

HỘI TRƯỜNG SAGAMORE

6 giờ 45 chiều

8 tháng Mười một

Ở hậu trường sân khấu, mấy người mẫu đang căng thẳng. Một số hồi hộp trước khiên sân khấu. Những đứa khác đơn giản là từ chối mặc đồng phục vì nghĩ chúng trông mập hay cũng có thể là chúng không muốn thay đồ trước mặt Eli.

Claire đứng cạnh bàn giải khát và liếm sạch lớp kem sôcôla trên các ngón tay.

Massie đến gần chộp lấy một chai Smart Water.

“Ôi, đây rồi,” Massie nói. Trông con bé thật khác lạ. Mái tóc suôn thẳng giờ buông xõa và quần xoắn dợn sóng, và nó trông chẳng khác nào một người mẫu Pháp trong bộ cánh mới, một cái áo sơ mi tay lỡ trong suốt kiểu cách với một cái áo lót ngắn màu be bên trong và chiếc váy màu đào sột soạt đu đưa theo mỗi bước chân. Nó còn đội cả cái mũ nổi đen mà chúng đã hứa để dành cho buổi diễn.

Claire đã thấy đích thị bộ đồ này trong tờ Teen Vogue khi nghiên cứu các ý tưởng thiết kế. Chỉ cái váy thôi cũng đã có giá 350 đô la rồi.

“Cậu trông tuyệt thật đấy,” Claire nói. Nó nhìn xuống đôi giày da đánh mới màu đỏ của mình và ao ước giá mẹ để nó mua đôi gì đó gót thấp.

“Cảm ơn,” Massie nói. “Tay cậu sao vậy?”

“Vết bánh kem.” Claire trông lúng túng.

“Không, cái băng gạc kia.” Massie chỉnh lại cái mũ nổi cho nghiêng hơn một chút.

“Ồ, tớ bị rộp một chút do xâu cả mớ kim tối qua. Nhưng không có gì ghê gớm lắm. Tớ thấy vui,” Claire nói. “Nhất là khi tụi mình đã làm một cú sút thời trang. Tớ nóng lòng email mấy cái hình đó cho bạn bè ở nhà.”

“Ừ, vui thật.” Giọng Massie nghe có vẻ ngạc nhiên. “Tớ không thể tin được là tụi mình đã thức đến bốn giờ sáng. Cảm ơn Chúa vì có cái máy pha cà phê espresso.”

“Và mấy cái đánh rắm của Dylan nữa chứ,” Claire nói. “Làm tớ tỉnh táo hàng giờ.”

Massie phá lên cười. Claire cũng cười, rồi dụi đôi mắt đỏ hoe mệt mỏi. Nó cảm thấy khá hơn trong suốt khoảng thời gian dài vừa qu

“Ôi, dù sao thì cuối cùng bọn họ cũng đã tha thứ cho tớ chuyện mấy cái IM,” Claire nói.

“Ừ, và tất cả những gì cậu phải làm là khâu đồng phục cho chúng và làm bắp rang cho chúng trong khi chúng xem Chương trình Giải trí ba giờ liền,” Massie nói.

“Cũng đáng lắm.”

“Các em đang làm gì ở đây?”

Claire quay qua thấy một trong những trợ lý xun xoe của cô Pia đang đến gần. Cô ta cầm theo bìa kẹp hồ sơ và có một cái máy bộ đàm gắn vào bên hông quần Seven. “Sao các em không ở trong phòng tóc và trang điểm?”

“Tụi em không phải người mẫu,” Massie nói. “Chỉ là có vẻ như tụi em trông rất tuyệt thôi.”

“Thôi nào, có thể thấy ngay ở đây là cả hai đã đăng ký váy của người mẫu.” Cô lật nhanh mấy trang trên bìa kẹp hồ sơ.

“Tụi em không muốn mọi người thấy trước bộ đồ mình sẽ mặc,” Massie nói.

“Nhưng các em chỉ biểu diễn thôi mà.” Cô trợ lý có vẻ bối rối.

“Đó là cô nghĩ thế,” Claire nói.

Claire và Massie nhắm lại lời thuyết trình của mình lần cuối, kiểm tra Kristen và Dylan đang ngồi ở ghế trang điểm, và rồi tới cánh gà nhìn trộm về phía khán giả.

DJ đã mở nhạc văng cả hội trường. Còn mười lăm phút nữa mới đến buổi diễn mà các chỗ ngồi đã chật kín.

“Đêm khai mạc The Producers ở Broadway có vẻ cũng không đầy được bằng một nửa chỗ này,” Massie thì thầm với Claire, đầu chúng thò ra ngoài tấm màn nhung đỏ. “Xem này... có mấy biên tập viên từ tờ Teen People. Ở giữa hàng đầu.”

“Chúa ơi, có nhiều nhiếp ảnh gia quá.” Claire cắn móng tay ngón cái.

Dù ấn tượng về số lượng người đến dự, Claire thực sự chỉ quan tâm đến việc được nhìn thấy một người. Con bé đưa mắt nhìn khắp lượt khán giả, kiếm tìm mái tóc đen bù xù, cái dáng hơi uể oải, và cái áo khoác da nâu.

“Các cô, lẽ ra các cô phải ở cùng người mẫu của mình chứ,” Hiệu trưởng Burns nói giọng khàn khàn.

Claire chưa từng thấy bà Burns gần như thế này. Cái mũi khoằm nhọn và đôi mắt ti hí của bà quả thực khiến bà trông chẳng khác nào một con chim ó buteo.

“Buổi diễn sắp bắt đầu và tôi muốn thấy các cô ở vị trí của mình,” bà nói. “Giờ, bay đi ngay!”

Hai đứa con gái cười khúc khích suốt lúc chạy đến chỗ mình. Chúng không thể tin được là quý bà-chim quả thực đã bảo chúng “bay”.

Cả đám con gái xếp hàng theo thứ tự xuất hiện trên sân khấu. Massie, Dylan, Kristen và Claire đứng cuối.

“Tớ hy vọng mọi người không ngủ gục trước khi đến màn trình diễn của bọn mình.” Dylan thì thầm.

Nhà tạo mẫu tóc đã phủ nhũ từng lọn tóc quăn đỏ mang lại cho mái tóc của nó sắc óng ánh bóng bệ. Đôi mắt xanh lá sặc sỡ của nó được nghệ sĩ trang điểm của hãng Bobbi Brown xử lý màu khói. Chúng thật lóng lánh.

“Tin tớ đi, tụi mình có được vị trí tốt nhất đấy,” Massie nói. “Ngay sau khi tụi mình diễn xong, khán giả sẽ bầu. Vậy nên nếu tụi mình thành công vào được chung kết, tâm trí họ sẽ còn giữ nguyên hình ảnh của tụi mình.”

“Chà, tụi mình may mắn ghê,” Claire nói. “Không, không phải tụi mình may mắn,” Massie nói. “Tớ đã gọi cô Pia tới qua và yêu cầu được ở lượt này đây.”

“Và cô ấy chỉ đơn giản là đồng ý thôi sao?” Kristen giữ đầu thật thẳng khi nói để cái tháp tóc vàng trên đầu không đổ xuống.

“Đừng quên, toàn bộ cuộc thi này là ý tưởng của tớ.” Massie nói. “Ít ra cô ấy cũng phải làm được điều đó chứ.”

Nhạc dừng và đèn nhà hát tắt. Căn phòng im ắng lạ thường, trừ tiếng khán giả xoay người trong chỗ ngồi cho thoải mái và gập các tờ chương trình.

Nhưng khi Hiệu trưởng Burns vừa cầm micro lên, họ vỗ tay rào rào. m thanh làm Massie liên tưởng đến món thịt xông khói đang rán.

Ánh sáng hồng từ sàn diễn lọt qua kẽ hở trên bức màn và ném những tia màu lên mấy đứa con gái sau cánh gà. Claire kiểm tra tình thế, liếc trộm đối thủ của mình.

Layne và Eli đang đứng cạnh nhau, đu đưa người, cộ nhẹ vai nhau theo một nhịp điệu vô thanh hẫ hẫ đang vang vang trong đầu chúng. Claire thêm được cộ vai với ai đó của riêng mình và ngay lập tức nó nghĩ đến Cam.

“Chúc may mắn nhé,” Layne thì thầm với Claire khi bắt gặp ánh mắt con bé đang nhìn mình đăm đăm.

“Cậu cũng thế,” Claire nói to lên lại. Nó thật lòng nói thế. Mấy ngày qua nó cảm thấy nhớ Layne và mong sao cho Tuần lễ Thời trang mau mau kết thúc để mọi chuyện có thể trở lại bình thường. Dù cho điều đó có nghĩa là chúng sẽ phải mặc thứ gì đó như bộ đồ Eli đang mặc chuẩn bị ra sàn diễn.

Alicia và Olivia bộc lộ rõ vẻ tự tin. Cái mũi mới của Olivia được make-up thật hoàn hảo và mái tóc vàng của con bé được vuốt gel thẳng đuốn. Tóc nó dài tới eo. Đôi mắt xanh da trời của nó viền một đường kẻ mắt đen, không hiểu sao khiến chúng trông sâu thẳm và chăm chú hơn. Còn Alicia thì hoàn toàn ngược lại. So ra thì những đường nét đậm, thắm của nó trông mềm mại và ấm áp nhưng cũng đầy sức hút như thế. Thậm chí con bé còn duyên dáng và đằm thắm hơn Olivia.

Claire nhìn Kristen và Dylan đang chăm chút tóc cho nhau, vật lộn với lực hấp dẫn để bảo đảm từng sợi tóc mềm mại ở yên vị trí. Tụi mình sẽ thua mất, nó nghĩ.

“Xin hoan nghênh quý vị đến với Tuần lễ Thời trang của trường Bán trú Octavian,” Hiệu trưởng Burns tuyên bố. “Thay mặt những học sinh đã làm việc cật lực cả tuần nay, tôi muốn cảm ơn tất cả quý vị đã đến.”

Tiếng vỗ tay.

“Trước khi...,” bà nói tiếp, nhưng buộc phải chờ một giây nữa để tràng vỗ tay lắng hẳn xuống. “Trước khi chúng ta bắt đầu, tôi muốn...”

“Úúú, úúú,” ai đó la lên từ phía khán giả. Kẻ phá rối đang bắt chước tiếng chim ó buteo rất giống.

Sau những tiếng cười khúc khích vội vàng và vài tiếng suýt suýt cộc lốc, Hiệu trưởng Burns tiếp tục đoạn đang nói dở.

“Tôi muốn được cảm ơn các biên tập viên của tờ Teen People đã có mặt ở đây tối nay. Như quý vị đã biết, họ sẽ chọn ra hai nhóm trong số các đội tham dự cuộc thi để vào vòng chung kết và trao lại việc bình chọn cho các em, các học sinh của trường Bán trú Octavian, vì các em chính là những người sẽ khoác lên những bộ đồng phục ấy.”

Tiếng vỗ tay như sấm.

“Chúng tôi...” Bà ngừng lại cười túm túm khiêm nhường rồi đưa tay ra hiệu yên lặng. “Chúng tôi có mời đến đây một nhà nhiếp ảnh chuyên nghiệp để ghi lại buổi trình diễn tối nay, và với số tiền đóng góp hai mươi đô la...”

“Úúú, úúú.”

Phân nửa cử tọa cười khúc khích, và nửa còn lại rục rịch bồn chồn trong ghế ngồi.

Bà chờ đợi.

“Tôi nghĩ chúng ta nên bắt đầu. Vui lòng tắt điện thoại của quý vị...”

Claire nghe thấy vài tiếng khúc khích nữa, nhưng lần này là từ Kristen và Dylan.

“Gi vậy?” Claire nói to.

“Cậu sẽ thấy,” chúng nói to lại, và cười.

Toàn thân Claire bắt đầu run bắn, và bỗng nhiên có cảm giác điều gì đó bất ổn.

Mình biết lẽ ra mình không nên tin chúng rồi mà.

Lúc này khi Claire đang gặp nguy khốn, bầu không khí lễ hội đột nhiên có cảm giác đe dọa. Mấy đứa con gái xinh đẹp trông như đám hề trong lớp trang điểm, tiếng vỗ tay nghe như tiếng súng, và những bộ đồng phục trông cứ như được những đứa trẻ đui mù không có tay làm ra. Niềm tin yêu đã mất.

Claire tập trung vào buổi trình diễn để cố giữ lòng mình bình thản.

Ann Marie Blanc là người mở màn. Con bé đề nghị đồng phục là áo len cashmere dài tay và váy ngắn bóng như lụa.

“Người kế tiếp.” Massie khoanh tay và trợn ngược mắt. “Nó tiêu rồi.”

“Tại sao?” Claire thì thầm.

“Vải bóng như lụa khó mà trở thành trào lưu mới và tụi mình sẽ bị nướng trong chất len cash-mere đó mất,” nó nói.

“Ừ.”

Mindee Wilson trình diễn đồng phục các Ngày trong Tuần cùng năm cô bé người mẫu của nó đang nghênh ngang quanh sân diễn, mỗi cô mặc một váy đầm thụng giản dị với màu sắc khác nhau cho mỗi ngày trong tuần được ghi trên ngực. Váy thứ Hai màu đỏ và có chữ thứ Hai ngang trên ngực, váy thứ Ba mang màu xanh dương có chữ Thứ Ba trên ngực, còn...

“Tuyệt,” Dylan lầm bầm. “Nếu các cậu học lớp K đến lớp 2.”

“Phải đấy, cứ tưởng tượng đang tán tỉnh với một cậu bé bên trường Briarwood mà lại mặc cái áo thụng hồng có ghi chữ Thứ Năm xem,” Kristen nói.

Claire cười khúc khích. Nó nghĩ đến Cam.

Livid Altman gọi kiệt tác của mình là Đen trên Đen với một Ánh Đen vì nhiều lý do. Nó cố thuyết phục ban biên tập tờ Teen People rằng màu đen là chọn lựa đích thực duy nhất vì nó không để lộ bần và do vậy ít cần giặt giũ. Nhưng Claire nghe thấy những từ đám tang, phiền muộn và không vệ sinh thốt ra giữa đám đông.

Layne và Eli bước ra sân khấu và khán giả “ồ” lên một trà vũ.

Claire cầu mong là Massie sẽ thích thiết kế của Layne. Nó không muốn bạn mình trở thành đề tài bị đem ra chế giễu.

Layne chậm rãi đi về phía micro. Nó hắng giọng, rồi nói.

“Trường Bán trú Octavian phạm một tội ác khi buộc những cô gái ở lứa tuổi đang phát triển phải từ bỏ phong cách của riêng mình, nhất là trong những năm đầu này,” Layne nói. Eli vênh vao đi quanh sân diễn trong cái váy xếp nếp màu xanh dương, giày đen để mềm cột dây đến mắt cá của Chuck Taylor, và một áo phong dài tay có túi nhựa may ngang phía trước.

“Ban biên tập tờ Teen People có lẽ đang nghĩ K-H-Ô-N-G,” Massie nói với Claire.

Claire vờ như không nghe thấy.

Khi Eli đi đến phía đầu sân khấu, cậu ta dừng lại lôi trong túi xách ra một xấp thẻ. Nó đưa lên về phía đám đông như một ảo thuật gia khoe mẽ “con bô câu rất đổi bình thường” của mình.

“Quần áo là cách tôi cho mọi người biết tôi cảm nhận ra sao về thế giới và bộ đồng phục này sẽ cho phép chúng tôi tiếp tục làm thế ngay cả khi nhà trường đã hoàn toàn tước đoạt phong cách cá nhân của chúng tôi,” Layne nói.

Đó là khi Eli đút từng cái thẻ vào túi để khán giả có thể đọc thấy.

28. Chương 28

TỰ TIN

GIẢN DỊ MÀ GỢI CẢM

HÔM NAY TÔI CẢM THẤY MẬP

TÔI VỪA MUA QUẦN SEVEN MỐI

Đám đông cười phì.

Khi phần thuyết trình của Layne kết thúc, mọi người hoan hô nó nhiệt liệt. Đến cả các bà từ tạp chí Teen People cũng đứng bật dậy. Nhưng họ ngồi xuống khi nhận thấy Hiệu trưởng Burns và cô Pia đang trừng trừng nhìn mình.

Alicia và Olivia là những người kế tiếp. Khi chúng bước lên sân khấu, tiếng bọn con trai chồm người tới trước trong ghế ngồi nổi lên khắp phòng. Nhà nhiếp ảnh gia bắt đầu chụp hình lia lịa.

Olivia cởi cái áo khoác ngoài ra. Nó bước trên sàn diễn, đung đưa cánh tay như mấy cô người mẫu trên Style Network. Phong cách của chúng là cuộc vận động duy nhất đi xăng đan dây, mặc quần jean, áo khoác thay vì váy nữ sinh rập khuôn, và đám đông đang ngón ngấu. Đó là sự pha trộn hoàn hảo giữa gợi cảm, kiểu cách và kì quái. Khi Olivia bước đi, quay người, và vênh váo, Alicia giải thích rằng áo khoác đã nhận được “sự đồng tình của nhãn hiệu Blie Label của hãng Ralph Lauren” và rằng ông ta đã đồng ý may toàn bộ đồng phục cho trường Bán trú Octavian nếu chúng chiến thắng. Nó đưa mấy tấm bảng màu có đánh dấu mẫu vải khác nhau để mấy đứa con gái có thể thấy “sự đa dạng các màu sắc pha trộn” với áo khoác vải tuyết, nếu chúng quyết định mặc chiếc “áo cực kỳ thiết thực này” sau giờ học. Một cái cà vạt nam đung đưa ở đai lưng của Olivia, và Alicia giải thích là các nhóm chơi với nhau có thể đeo cà vạt giống nhau để cho mọi người thấy bạn mình là ai.

Hiệu trưởng Burns nhồm lên khỏi ghế và la lên “Không đời nào!” nhưng đám đông quá tập trung vào Alicia và Olivia không để ý thấy.

“Nó lấy cái ý tưởng cà-vạt-thắt-lưng của tớ,” Massie rít. “Tớ mặc nó đến trung tâm mua sắm hôm tụi mình đi mua sắm đồ cải trang và nó đã khen cái thắt lưng đó.”

“Bất chước là hình thức tăng bốc chân thành nhất,” Claire nói, cổ tỏ vẻ thông cảm.

“Phải rồi, nhưng nếu thứ ấy làm nó thắng cuộc, tớ sẽ quần cái hình thức tăng bốc đó quanh cổ nó rồi treo cổ nó lên.” Massie khoanh tay trước ngực.

Claire nghĩ tốt nhất là cứ để mặc thế.

Cử tọa đã đứng cả lên trước khi Alicia và Olivia cúi chào lượt đầu.

Massie vỗ tay và cười, nhưng trông nó trống rỗng, như một phiên bản bằng sáp của chính mình trong viện bảo tàng.

Claire không thể tin nổi là mình phải ra sân khấu sau hai tràng vỗ tay rầm rộ của giả dành cho nhóm của Alicia. Kristen và Dylan rõ ràng là đang lo lắng. Chúng nhún lên nhún xuống trên ngón chân như thể cố đốt cháy năng lượng thần kinh. Claire thì căng thẳng đến nỗi thậm chí không thể nhúc nhích. Nó không chỉ

sắp lên sân khấu mà còn phải chuẩn bị tinh thần rằng đây có thể là giây phút mà Massie, Dylan và Kristen quyết định làm bề mặt nó trên quy mô lớn.

Khán giả có vẻ đã sẵn sàng cho giờ nghỉ giải lao hơn. Các ông bố bà mẹ đang đuổi theo mấy đứa nhóc chạy lên chạy xuống dọc lối đi. Mọi người gom đồ đạc chờ đến giờ giải lao. Claire giật mạnh mái tóc ngang trán dài lở cỡ, hy vọng làm nó đột nhiên mọc dài thật nhanh trước buổi diễn. Massie chắc hẳn đã cảm thấy nổi bần chồn của Claire, vì nó siết cánh tay Claire và nói, “Mình đánh bại chúng nào!” trước khi dẫn đội mình lên sân khấu.

Bốn đứa con gái đứng cạnh nhau, quay về phía khán giả. Chúng vẫn còn mặc nguyên áo choàng.

“Cởi ra đi,” ai đó la lên từ phía khán giả.

“Ồ, chúng tôi sẽ làm thế,” Massie nói với cái giọng nhục cảm nhất của mình.

“Bốn cô gái,” nó bắt đầu khi tiếng hò reo lắng xuống. “Một tóc đỏ, một tóc vàng sậm, một tóc vàng sáng, một tóc nâu sậm...” Dylan, Kristen, Claire và Massie cởi áo choàng cho rơi xuống đất. Cảnh thoát y, y như trong phim điện ảnh hạng G[1], cuốn hút sự chú ý của đám con trai.

[1] G – rated, phim điện ảnh hạng G, dành cho mọi đối tượng khán giả. Lời thoại trong phim là ngôn ngữ hàng ngày, không có những lời đao to búa lớn, không có sex hay ma túy, và các cảnh bạo lực trong phim được hạn chế một cách tối đa.

Bản “Dirrty” của Christina Aguilera bắt đầu và mấy đứa tách nhau ra, mỗi đứa chiếm lĩnh một góc sân diễn. Bài hát là cách thể hiện niềm tôn kính thầm kín của chúng dành cho bộ trang phục đưa mình lên vị trí quán quân. “Chúng tôi mời các bạn tự hỏi mình,” Massie tiếp tục. “Tông màu nào phù hợp với mình đây?” Mái tóc của bạn nâu hay đen? Và da bạn thuộc nhóm màu từ trắng ngà đến nâu đậm? Nếu thế, bạn là một ‘Massie’ và đồng phục của bạn sẽ là màu trắng thuần khiết và màu xanh lá,” Claire nói. Khi Claire giới thiệu, Massie diễu hành quanh sân diễn, xoay người thật ấn tượng và vẩy tay với fan hâm mộ. Nó mặc một cái váy da lộn màu xanh lục đúng bản sao của cái thắt bé Todd làm hỏng bằng nước nho ép - mềm, ngắn và hạng A. Một bên váy may túi để đựng điện thoại có dính. Ngay khi đến đoạn điệp khúc sôi động, Massie cởi cái áo khoác xanh lá có một bông hoa vàng to dính vào ve áo rồi khoác lên vai. Cái mũ nổi đen mang lại cho nó dáng vẻ của cô người mẫu Pháp quyến rũ mà nó vẫn luôn biết mình có thể là thế.

Tiếng vỗ tay tán thưởng.

Bên trong là một chiếc áo không dây bằng lụa trắng với chữ cái M dính bên trên góc trái. Chiếc giày Keds đế bằng phủ đá trang trí màu tím kết hợp với tất ngang gối màu đen tạo vẻ tròn trịa.

Tiếng vỗ tay rào rào.

“Hay có thể bạn là một ‘Kristen’,” Claire nói, nhắc tưởng cho Kristen bắt đầu bước. “Tóc bạn thuộc tông màu từ nâu đến vàng và da bạn có tông màu vàng. Nghe có quen không? Nếu thế, đồng phục của bạn sẽ là trắng mờ, đỏ và xanh ngọc lam.” Kristen mặc bộ đồ y như của Massie, chỉ có điều váy da lộn và áo khoác của nó màu đỏ, hoa màu ngọc lam còn đá trang trí trên túi điện thoại và giày Keds màu trắng, chữ cái trên áo trắng sát nách của nó là K. Kristen xoay cái mũ nổi trên ngón tay vì chiếc mũ lệch nghiêng trên kiểu tóc vẫn cao.

Khi nó đã hoàn tất vòng đi của mình, Claire đưa micro cho Massie tiếp tục giới thiệu.

“Bạn có rám nắng và trông xanh xao khi mặc màu be không?” Massie hỏi. “Nếu thế, bạn là một ‘Claire’ và bạn sẽ khoác lên người những sắc màu nhạt nhẹ... Này, phải có ai đó mặc mấy cái màu trứng Phục sinh đó chứ, phải không?”

Khán giả cười.

Claire nhảy chân sáo quanh sân diễn, giữ yên cái mũ nổi để nó khỏi rơi. Con bé mặc váy da lộn cùng áo khoác xanh dương, một bông hoa màu hồng dính trên ve áo và chữ cái C dính trên áo hai dây. Chiếc túi đựng điện thoại phủ đá trang trí màu đen không nhét gì bên trong. Nhưng lần đầu tiên trong nhiều tuần rồi, nó lại đi giày Keds.

“Tóc đỏ rực, bạn là một ‘Dylan’. Đồng phục của bạn sẽ màu ngà và màu hoa oải hương,” Massie nói khi Dylan bước, “Sắc thái hoàn hảo để làm nổi bật tông màu hồng của bạn.”

“Và dĩ nhiên, không bộ đồng phục nào hoàn chỉnh nếu thiếu một phiên bản thiết kế cho người bạn thân nhất của các cô gái.” Massie thối cái ống sáo Tiffany treo sợi dây chuyền bạc. Bean xuất hiện từ cánh gà và chạy thẳng đến bên cô chủ. Con chó mặc một chiếc váy da lộn màu xanh lá và một áo phông trắng có chữ B trên lưng. Một cái mũi nổi đen nhỏ xíu đội giữa đôi tai nhọn.

Khán giả đứng cả lên và Bean mừng rỡ sủa. Massie, Claire, Dylan và Kristen cầm tay nhau cúi chào. Chúng đã làm mọi người phục lăn rồi!

Ánh đèn sáng chiếu thẳng vào mắt Claire làm nó khó mà thấy bố mẹ mình ở đâu. Nhưng một gương mặt ở dãy ghế thứ ba thì rõ mồn một. Đó là Cam. Cậu ta ngồi lọt thỏm trong ghế. Claire thấy trông anh chàng chẳng khác nào bị nuốt chửng trong cái áo khoác da. Giây phút cậu ta nhìn chăm chú vào mắt nó, tim Claire đập rộn lên. Cậu ta cười toét và hơi vẩy tay, khiến mọi tiếng ồn trong phòng như lặng đi và bật câm, cứ như thể dầu nó đang ngập trong một cái bình nuôi cá.

Claire đưa bàn tay lên trong khi cánh tay vẫn không nhúc nhích, và vẩy từng ngón một. Mặt Cam sáng bừng khi thấy nó vẩy tay và nó tươi cười lại với cậu ta. Nó không thể tin là chuyện này đang xảy ra. Nó quay qua chỗ Massie, khẩn thiết muốn con bé chứng kiến cảnh này, nhưng điều nó thấy làm máu nó đông lại như nước tiểu của chó trên vỉa hè giá lạnh.

Massie đứng đó, đôi mắt màu hổ phách rực rỡ, làn môi bóng long lánh, mái tóc nâu lung linh, đang vẩy tay với Cam.

Claire chết đứng.

Cam thích Massie! Không phải mình. Bao nhiêu người đã thấy mình vẩy chào cậu ấy rồi? Cậu ấy có thấy không? Mình phải làm gì với hai bàn tay bây giờ? CÁI VẮY NÀY KHÔNG CÓ TÚI!

Claire có thể sẽ bị Kristen và Dylan làm bẽ mặt trước tất cả mọi người về chuyện này vào bất cứ lúc nào.

Hiệu trưởng Burns lại lên sân khấu và gọi tất cả các thí sinh ra. Chúng đứng chụm sát vào nhau thành từng nhóm khi chờ ban biên tập tờ Teen People quyết định nhóm vào chung kết.

Khi Hiệu trưởng Burns quắp tấm phong bì trong bộ móng vuốt của mình, bà tuyên bố.

“Tất cả quý vị đã nhận được đề khâu từ những người chỉ chỗ ngồi tận tâm của chúng tôi, và giờ quý vị sẽ cần nó để bình chọn. Trong hội trường có hai cái thùng rỗng gắn hình của hai nhóm vào chung kết. Vui lòng thả đề khâu vào hộp của ứng viên quý vị muốn bầu và chúng tôi sẽ có kết quả sau giờ nghỉ giải lao,” bà giải thích.

“Úúú, úúú,” kẻ phá rối kêu lên.

Có tiếng cười nhỏ.

“Và những người vào vòng chung kết là... Alicia Rivera và Olivia Ryan và Massie Block, Claire Lyons, Dylan Marvil và Kristen Gregory.”

Bà tiếp tục chúc mừng tất cả những đứa con gái khác vì đã làm việc cật lực, nhưng chẳng đứa nào lắng nghe cả. Chúng đã đi được nửa đường ra đến cửa, háo hức bỏ phiếu bầu.

29. Chương 29

TRƯỜNG BÁN TRÚ OCTAVIAN

HỘI TRƯỜNG SAGAMORE

8 giờ 15 tối

8 tháng Mười một

Massie không thể tin nổi là mình đang đứng ôm choàng lấy Claire, Kristen và Dylan, nhảy cẫng lên vì vui sướng.

Claire.

Nếu là một tháng trước thì nó không bao giờ nghĩ được là chuyện này lại có thể xảy ra.

“Nào, mình đi bầu thôi.” Massie mò quanh trong chiếc túi Coach hồng của Bean rồi lôi ra một cái đê khâu và lọ sơn móng tay tía. Cái lọ âm ỉ vì được con cún ủ hồi lâu.

“Cậu sẽ làm gì với cái lọ?” Claire hỏi, chỉ vào lọ nước sơn móng Urban Decay.

Tớ sẽ sơn màu tím cho cái đê khâu trước khi thả vào thùng,” Massie nói. “Để may mắn ấy.”

“Này, Mass, cậu sẽ bầu giùm bọn tớ chứ?” Dylan hỏi. “Kris và tớ có chút việc phải lo.”

Hai đứa con gái cười khúc khích rồi thả đê khâu vào lòng bàn tay Massie.

“Dĩ nhiên rồi,” Massie vừa nói vừa cười hiểu biết, “Bất cứ điều gì phục vụ cho sự nghiệp.”

Ba đứa con gái cùng cười rồi Kristen và Dylan quay lại hội trường vắng và lên vào trong.

“Massie, nếu các bạn cậu đang mưu tính một trò đùa gì khác làm tớ bối rối trước...,” Claire bắt đầu nói. Massie cắt ngang trước khi nó dứt câu.

“Claire, trông tớ có giống một con chó cái toàn phần không?”

“Chờ đã, Massie, tớ không gọi cậu là một con sói cái toàn phần,” Claire nói. “Chỉ là trước đây, các cậu đã...”

“Thôi được, tớ thừa nhận chuyện đó.” Massie ngừng bước để sơn cái đê khâu. “Dylan và Kristen đã lập kế hoạch gì đó xấu xa không thể tin nổi, nhưng cậu tin hay không thì nó cũng chẳng liên quan gì đến cậu cả.”

Claire trông đề phòng.

“Hành hạ cậu là chuyện từ hồi tháng Chín rồi.” Massie nhìn Claire chăm chú. “Xong rồi.”

“Vậy điều đó có nghĩa là tớ được chấp nhận không?” Claire hỏi. Đôi mắt xanh của nó mở to và đầy ắp hy vọng.

Nhưng Massie không trả lời. Con bé thổi lớp sơn trên cái đê khâu và vỗ vỗ ngón trỏ vào để chắc chắn là đã khô. “Mình bầu đi.”

Alicia và Olivia đã đang đứng trong sảnh đông người, vận động mọi người bầu cho mình và ca tụng áo quần của ban biên tập tờ Teen People.

Phản ứng tự nhiên của Massie là vận động tích cực hơn, nhưng khi thấy số đê khâu trong thùng của mình, nó hiểu ra đó là điều không cần. Chúng đang dẫn trước ít nhất là ba mươi phiếu. Massie hôn cái đê khâu màu tía của mình rồi thả vào thùng cùng hai cái đê khâu của Kristen và Dylan. Nó nhìn bức hình dán bên hông thùng và cười khúc khích. Trông nó vẫn như mọi ngày - lộng lẫy, quả là thế - nhưng mắt Claire thì bị lè. Cố ý! Nhà nhiếp ảnh đã đề nghị chụp lại bức hình, nhưng Claire nhất quyết để vậy. Con bé nói như thể có thể làm mọi người cười.

Suốt thời gian còn lại của giờ nghỉ Claire an ủi Layne. Massie thì đi thăm dò đối thủ.

Alicia và Olivia đang đứng cạnh bàn bỏ phiếu.

“Cậu biết cái gì buồn cười ở từ đê khâu không,” Olivia vừa nói vừa nhấp mấy ngụm Perrier. Nó đang trò chuyện với thằng con trai sắp bỏ phiếu. “Nghe như tớ đang cố nói từ ‘biểu tượng’^[1] nhưng bị ngọng vậy.” Con bé khúc khích cười một mình. “Tớ dẫn ký vào nhóm và giờ thì tớ đang nằm mấy cái đê khâu. Ne như tớ đang ngọng, phải không?”

[1] Biểu tượng, trong tiếng Anh là symbol, là cách nói lái của tác giả với từ đê khâu, trong tiếng Anh là thimble.

Massie thấy thằng con trai trợn ngược mắt. Nó bỏ cái đê khâu của mình vào thùng của Massie.

“Nu nốc,” Alicia gọi với theo thằng con trai. Massie phì cười, nhưng Olivia bực tức không buồn cười theo.

“Cậu biết không, Massie,” Olivia nói. “Nhóm cậu hoàn toàn có lợi thế vì bọn cậu có bốn người còn bọn tớ chỉ có hai, nghĩa là bọn cậu sẽ có nhiều phiếu bầu hơn vì bọn cậu có số thành viên gia đình ủng hộ nhiều gấp đôi bọn tớ.”

“Phải rồi, nhưng bọn cậu lại có một bác sĩ thẩm mỹ, một bác sĩ tâm thần, và ba cô bạn gái bí mật của cha cậu, nên tụi mình gần như huề.” Massie xoay gót giày cao su đế bằng của mình và quay đi tìm bố mẹ.

Ánh đèn trong sảnh bắt đầu lung linh và các trợ lý của cô Pia lừa mọi người trở lại chỗ ngồi.

Khi tất cả đã ở bên trong, Hiệu trưởng Burns quay lại bực.

“Tôi xin mời tất cả các ứng viên vào chung kết lên sân khấu nói. “Ồ, và vui lòng tắt hết điện thoại.”

Đúng lúc ấy tiếng điện thoại reo từ dưới khán phòng. Nhạc chuông cài theo điệu “Top Goes the Weasel”.

Mọi người cười và đưa mắt tìm kẻ tội đồ.

Hiệu trưởng Burns chống tay lên hông và đưa mắt nhìn khắp lượt khán giả.

“Là cậu ta đấy,” một con bé có búi tóc màu xám xịt la lên. Con bé chỉ về phía Derrington.

“Em thề là không phải,” Derrington la lên. Khán giả cười. “Em đã để điện thoại trong xe Mercedes của bố em rồi.”

Mặc dầu vậy Hiệu trưởng Burns vẫn nhìn trừng trừng vào thằng bé.

“Trước khi tuyên bố người thắng cuộc tối nay, tôi muốn cảm ơn Pia và...”

Doo doo, doo doo, doooooooodo, doo doo, doo doo, doo doo...

Tất cả mọi người quay lại nhìn Derrington.

“Em thề đấy,” cậu ta nói, đặt tay lên ngực và cười căng thẳng.

“Vậy sao cậu lại thấy chuyện đó buồn cười thế?” Hiệu trưởng Burns hỏi.

“Em đâu thấy buồn cười.” Cậu ta lại cười. Mặt cậu ta đỏ dừ lên như gấc.

Doo doo, doo doo, doooooooodo, doo doo, doo doo, doo doo...

Cuối cùng thì Hiệu trưởng Burns bước xuống khỏi bục và lao nhanh như một cơn bão về phía Derrington. Bà buộc cậu ta đứng lên trong khi lục soát người nó, khiến cả khán phòng nhao lên.

Derrington lắc đầu và vùi mặt vào tay khi mấy ngón tay dài xương xẩu của quý bà-chim cào cào vào nó.

Mọi người vỗ tay, la hò, và “úúú, úúú”, nhưng không thích thú trước cảnh tượng này bằng Kristen và Dylan, hai đứa đã dán băng dính cái điện thoại reo dưới ghế của Derrington trong giờ giải lao. Chúng gọi lần cuối để xem chuyện gì sẽ diễn ra tiếp.

Doo doo, doo doo, doooooooodo, doo doo, doo doo, doo doo...

Hiệu trưởng Burns lần theo tiếng chuông điện thoại cúi xuống gầm ghế của nó và giật mạnh cái điện thoại ra. Bà hãnh diện đưa nó lên đầu như thể đó là giải Oscar đầu tiên trong đời mình và cả phòng vỗ tay cổ vũ bà nhiệt liệt. Bà đích thân lôi Derrington ra khỏi hội trường.

“Lên nói thay tôi đi, P,” bà hét to qua vai với cô Pia.

“Xin lỗi về chuyện đó,” cô Pia nói. Cô hạ thấp cái micro về phía miệng. “Thôi nào, hãy mang mấy cái thùng ra đây và tuyên bố người thắng cuộc tối nay.”

Trợ lý của cô vật vờ bê hai thùng một lúc, nhưng chẳng ai nghĩ đến chuyện giúp cô. Tất cả chúng đều đang quá hồi hộp không nghĩ gì đến ai khác được ngoài chính mình.

Cô Pia bước quanh mấy cái thùng có hình Massie và Olivia. Rõ ràng cô đang làm thế để tạo kịch tính vì ai cũng biết người ta đã đem dê khâu ở sau hậu trường rồi.

“Tớ cảm thấy nôn nao,” Massie nói khi ôm ghì Bean vào ngực.

Claire mãi căn móng tay nên không đáp.

“Với 102 dê khâu, chúng ta có Massie và Claire,” cô Pia nói.

Hai đứa con gái bắt đầu nhảy lên nhảy xuống. Chúng tìm Kristen và Dylan, và hai đứa này cũng ngay lập tức cùng nhảy với chúng.

“Và với 136 dê khâu, chúng ta có Alicia và Olivia. Xin chúc mừng, các em là những người chiến thắng của Cuộc thi Đồng phục Tuần lễ Thời trang trường Bán trú Octavian. Có vẻ như từ đây trở đi sẽ là áo khoác, quần jean và thắt lưng cà vạt!”

Massie ngừng nhún nhảy. Alicia thì bắt đầu.

“Sao lại thế được?” Massie hỏi. Ngay lập tức nó đến Cam và nghĩ mình đã tha thiết muốn cậu ta thấy mình chiến thắng ra sao.

“Tớ cá là hết thầy bọn con trai đã bầu tụi nó.” Kristen lau một giọt nước mắt.

Claire cũng sốc như thế. “Nhưng tụi mình đã hơn tụi nó nhiều lắm trong giờ giải lao mà.”

Alicia và Olivia đang hôn tay mình rồi vẫy chào khán giả.

“E,” Dylan nói. “Tụi nó còn có thể nào chảnh chệ hơn được không chứ?”

“Các cậu có thấy bố mẹ tớ nhồm lên khỏi ghế khi cô Pia xướng tên tụi mình không?” Kristen lại gạt một giọt nước mắt nữa.

“Không, nhưng tớ thấy họ lại ngồi xuống khi cô ấy xướng tên Alicia và Olivia,” Dylan nói.

Nước mắt Kristen tuôn trào dữ hơn và Dylan ôm ghì lấy con bé.

“Nín đi không cậu lại làm tớ khóc bây giờ,” Claire nói.

Dylan và Kristen chìa tay ra đón mời Claire vào tiệc buồn của chúng.

Massie không muốn mang vẻ mặt thất bại. Không phải trước mặt tất cả những người này, và nhất là trước mặt Alicia. Thay vì vậy nó chậm rãi bước đến mấy thùng phiếu để xem kỹ hơn.

Tiếng vỗ tay và nhạc hip-hop xoáy vào đầu nó và nó phải tự nhắc mình rằng thứ ấy không phải dành cho nó. Giờ tất cả những gì nó phải mong là một mớ bình luận rất đúng điệu như “Tất cả tụi con đều là người thắng cuộc” và “Tụi con may mắn đã đi được xa đến thế.” Những cái nhìn thương hại của bạn bè bố mẹ nó và những lời mời đi ăn kem chỉ mấy phút nữa thôi sẽ là hiện thực dành cho nó. Điều đó không công bằng. Chúng đã làm việc cật lực đến thế. **GẤP ĐÔI!**

“Phải có lầm lẫn gì đó đây,” Massie nói thầm. Nó cúi xuống xem xét chứng cứ.

Cái dê khâu màu tía của nó nằm trong chiếc thùng có hình...

“Nhìn này,” Massie nói khi chỉ vào phát hiện của mình cho nhóm bạn.

“Sao cậu lại bầu cho ALICIA?” Dylan cắn cẩu.

“Tớ không làm thế, đồ ngốc à!” Massie nói. “Ôi Chúa ơi, đừng có mà Olivia thế chứ.”

“Chắc hẳn tụi nó đã tráo hình của tụi mình rồi,” Claire nói.

“Ôi Chúa ơi,” Dylan ngoác lên. “Cậu nói đúng đấy.”

“Đi mách cô Pia nào,” Kristen nói. “Nhanh lên, chụp lấy cái micro đi. Nói cho mọi người biết.” Nó lao về phía bục.

“Không. Đừng,” Massie ra lệnh. “Đừng nói cho bất cứ ai về chuyện này. Chưa đâu. Tớ cần phải nghĩ đã.”

“Nhưng...” Claire nói.

“Mình hãy cùng nằm yên trong bụi rậm như thú khi chúng sắp tấn công. Rồi, đến đúng thời điểm, tội mình sẽ phóng ra.”

“Bình tĩnh đi, Thợ săn Cá sấu,” Dylan nói. “Cậu đang làm tớ sợ đây này.”

“Các cậu phải tin tưởng tớ,” Massie khẩn khoản. “Tớ hứa tội mình sẽ buộc tội nó trả giá cho chuyện này. Tội mình chỉ phải nghĩ ra một kế hoạch hoàn hảo thôi.”

“Tốt thôi,” Kristen nói. “Nhưng tớ không thể tin được là tội mình lại để nó thoát êm với giải thưởng này.”

“Tội mình luôn có thể bảo mẹ tớ làm một câu chuyện về vụ này trên chương trình The Daily Grind,” Dylan nói. “Đến chiều thứ Hai cả nước sẽ biết Alicia và Olivia là tội phạm.”

“Phải đấy, và tớ sẽ bắt bố phải bảo đảm là toàn bộ chuyện đồng phục này sẽ không bao giờ xảy ra. Tớ sẽ yêu cầu bố xây một cánh gà ở đây hay thứ gì đấy,” Massie nói. “Và đến đúng thời tội mình sẽ cho mọi người thấy ai mới là kẻ thua cuộc thực sự.”

Massie hy vọng hành động tớ-có-được-mọi-thứ-trong-tầm-kiểm-soát của nó có sức thuyết phục vì trong thâm tâm nó thấy đau đớn. Alicia, từ là bạn thân nhất của nó biến thành kẻ thù số một của nó trong vòng chưa đầy năm phút, chuyện này khiến nó quá đau lòng đến không giận nổi và quá giận đến không còn đau đớn nổi.

“Ê, Massie, trình diễn đẹp đấy,” Alicia nói. Chúng đang ở hậu trường, thu dọn đồ. “Cậu thực sự đã làm bọn tớ phải cạnh tranh dữ dội đấy.”

Massie tức sôi lên và hầu như không nhìn vào mắt Alicia.

“Bụi rậm,” nó nói to với mấy đứa khác qua vai, nhưng cũng là nhắc nhở chính mình.

“Tớ xem chiến thắng này là chiến thắng cho tất cả tội mình,” Alicia nói. “Tớ muốn nói, tội mình vẫn là bạn tốt, đúng không?”

“Dĩ nhiên, tội mình rất rất vui mừng cho cậu đấy,” Massie nói qua kẽ răng.

“Nhân tiện, tớ có ít tin nhiều chuyện đây,” Alicia nói. “Nhưng tớ sẽ không đòi điểm. Cứ xem đây là một món quà.” Nó xoay xoay chiếc nhẫn vàng nạm hồng ngọc trên ngón trỏ.

“À ừ.” Giọng Massie tỏ vẻ chán nản.

“Ai đó thích cậu,” Alicia phun ra. “Nhiều lắm.”

“Thật à?” Massie hỏi. “Ai?” Nó cố nghe như không quan tâm, nhưng trái tim nó đang đập rộn lên, thỉnh thoảng và dồn dập. Cam thích nó. Cam, với đôi mắt xanh lá và xanh dương, thích nó. Không phải Alicia, không phải Olivia, không phải Dylan, không phải Kristen, không phải ai đó lớp tám, mà là nó. Đêm nay gần như tuyệt vời trở lại.

“Derrington,” Alicia nói.

“Cậu ta thì sao?” Massie hỏi.

“Cậu ta thích cậu. Chính cậu ta bảo tớ. Nhưng cậu ta năn nỉ tớ đừng kể với cậu, nên đừng nói với ai cả.”

“Thật chứ?” Massie nhú mày. “Cậu chắc chứ?”

“Ừ,” Alicia. “Tin nhiều chuyện của tớ luôn đúng mà. Nhưng tại sao?”

“Không hiểu sao tớ lại cứ tưởng cậu sẽ nói là Cam,” Massie nói thờ ơ.

“Không, cậu ta thích ai đó khác, nhưng cậu ta vẫn không nói đó là ai,” Alicia nói.

Massie nhìn xuống đôi giày Keds phủ đá trang trí. Chẳng có nghĩa lý gì cả.

“Vậy cậu sẽ làm gì với Kristen và Dylan?”

Đầu óc Massie quay cuồng, và nó bỗng cảm thấy khát khô.

“Không phải đáng ra cậu ta thích Kristen hay Dylan sao?” Massie hỏi.

“Cậu ta bảo chỉ lên kế hoạch với bọn họ vì cậu ta tưởng cậu sẽ có mặt ở đây.” Alicia có vẻ chần chừ vì tin này, nhưng Massie không thể hiểu tại sao. “Vậy cậu sẽ làm sao?”

“Tớ sẽ đi tìm bố mẹ và có lẽ kiểm lấy ít kem,” Massie nói. Nó quay đi để lại Alicia đứng ngây người.

Nếu Cam không thích nó, vậy cậu ta đã thích ai? Nó quá choáng váng không thể tìm hiểu căn kẽ chuyện này tối nay, nhưng ngày mai nó sẽ mở một cuộc điều tra toàn diện, và khi biết ra, nó sẽ chiến đấu một mất một còn với đứa con gái đó.

30. Chương 30

NHÀ HÀNG FRANKIE

PHÒNG ĂN TRÊN LẦU

9 giờ 30 tối

8 tháng Mười một

Todd đứng dậy, nâng ly virgin colada lên cao.

“Em muốn chúc mừng,” thằng bé nói và gõ gõ cái nĩa bên thành ly. “Chúc mừng những nhà thiết kế tuyệt vời nhất trên hành tinh...”

“Chúc mừng những nhà thiết kế tuyệt vời nhất trên hành tinh,” gia đình nhà Blocks và Lyons nói theo, và nhìn hai đứa con gái ở cuối bàn.

“Thời trang Abercrombie & Fitch,” Todd nói.

Vài khoanh bánh mì ăn dở và khăn ăn bẩn bay tới tấp vào Todd. Bố mẹ sẽ chẳng bao giờ cho phép chuyện đó nếu họ không phải đang ở trong phòng ăn riêng trên lầu của nhà hàng.

“Không, thực lòng đấy,” nó nói. “Dù đã bầu cho Alicia, nhưng em nghĩ tối nay mấy chị đã làm được một điều phi thường.”

Một túi bơ đánh trứng bên đầu nó, phép xã giao của Massie.

“Tui thích khi chị nổi giận đấy, cưng à,” thằng bé nói.

Ông Jay và bà Judi Lyons trợn tròn mắt vì hành vi ấy của con trai trong khi cố nhịn cười.

“Okay, giờ em sẽ nghiêm túc đây.” Todd thò tay xuống bàn và lôi ra ba bông tử đinh hương cho Massie. “Nó màu tía, màu yêu thích của chị đấy.”

Các ông bố bà mẹ nhất loạt há hốc miệng và thốt “á” lên.

“Thật dễ thương đấy, Todd, nhưng tao sẽ không bao giờ, không bao giờ, không bao giờ là bạn gái của mi đâu,” Massie nói khi ngửi thấy bông hoa.

“Đừng, đừng bao giờ nói không bao giờ, không bao giờ, không bao giờ nhé,” Todd nói với một cái nháy mắt ngọt ngào. Nó chu môi lên.

Massie nhăn mặt và đưa cổ tay lên chùi môi.

“Còn Claire, chị yêu quý của em, em đã viết thư này chỉ để chị biết em tự hào thế nào về chị.”

Claire nhìn cái bì thư gấp trong bàn tay ẩm ướt của thằng bé. Nó nhận lấy lá thư, chậm rãi và thận trọng như thể nghĩ rằng lá thư có thể sẽ nổ vào mặt mình vậy. Con bé vuốt mấy ngón tay hồng hồng dọc nắp bì thư rồi xé ra, mắt vẫn đắm đắm nhìn thằng em đầy ngờ vực.

“Chị có nên đọc to lên không?” Claire hỏi.

“Nó có hơi ướt át một chút. Có lẽ chị nên mang vào toilet,” Todd gợi ý.

Claire biết có chuyện gì đó. Nó chỉ mới thấy thằng em có tâm trạng một lần duy nhất, khi bị thằng bạn Nathan đánh bại trong trò video game Formula 1 là mới câu.

“Được rồi,” Claire nói, đẩy ghế ra sau rồi đứng lên. “Mẹ, mẹ gọi cho con một cái kem fudge sundae nhé?”

Khi đã vào trong toilet rồi, Claire lấy bức thư khỏi phong bì và bắt đầu đọc. Sau câu đầu tiên nó ngẩng đầu lên và nhìn quanh xem có cái camera nào khuất đâu đó không.

“Chắc đây là một trò đùa,” nó nói với người trực toilet.

“Xin lỗi, cưng?”

“Không có gì,” Claire nói. Nó chui vào một buồng, nhốt mình trong đó để được ở một mình.

CLAIRE THÂN MẾN,

CHẮC CẬU THỰC SỰ GHÉT CÁI CD TỐ LÀM CHO CẬU VÌ KHÔNG THẤY CẬU NÓI LẠI GÌ VỚI TỐ VỀ BỘ PHIM. DÙ SAO THÌ TỐ NGHĨ ĐỒNG PHỤC CỦA CÁC CẬU THẬT XUẤT SẮC VÀ TỐ NGHĨ LẼ RA CÁC CẬU PHẢI THẮNG CUỘC.

-CAM

TÁI BÚT: KEDS LÀ MỘT CẢM GIÁC TUYỆT.

Claire đọc bức thư bốn lần nữa trước khi ra khỏi phòng toilet. Nó có quá nhiều câu hỏi, nhưng câu đầu là cho Todd.

Nó ôm ghì em trai để cảm ơn về “bức thư ngọt ngào” và khi áp gần vào tai thằng bé, Claire thì thầm, “Làm sao em có cái này?”

“Anh ấy nhờ em đưa cho chị,” Todd nói nhỏ. “Sao nói em viết cơ mà?” Claire hỏi, vẫn giữ thằng em sát bên mình.

“Vì em có hoa cho Massie và em không có gì cho chị. Em cảm thấy có lỗi.” Claire ôm em lần nữa.

“Em có biết gì về cái CD không?” Claire hỏi.

“Ừ có,” Todd nói. “Em đã định đưa nó cho chị. Nó ác chiến lắm.”

Claire quá hạnh phúc chứ nếu không đã nhéo cho thằng em trai mấy phát rồi.

Người phục vụ đẩy chiếc xe đầy đồ tráng miệng đến: bánh nướng, bánh bông lan, bánh quy, bánh flan và bánh mứt. Ông Block yêu cầu mỗi thứ một cái vì họ đang ăn mừng.

“Chúng ta có thể ăn mừng cái gì được đây, hả bố?” Massie hỏi. Nó đút một muỗng đầy kem butter-scotch vào miệng.

“Là các con không phải mặc cặp áo len dài tay phát khiếp mà con bé Ann Marie Blanc nghĩ ra,” ông nói.

Tất cả đều cười và ngợi ca những thiên thần thời trang đã mang đến những phép màu nho nhỏ.

“Phải, nhưng giờ tụi con sẽ phải mang xăng đan dây đây,” Claire nói.

“Không đâu nếu người bố thông minh, sáng ngời, quyền năng và đẹp trai của tở tặng một tòa nhà hay thứ gì đó cho bộ phận thời trang để tụi mình lại có thể mặc cái mình muốn.” Massie nháy mắt và liếc vài “làm ơn đi mà” để tạo ấn tượng.

Claire thấy mặt ông Block dần ra nên quyết định cùng hòa vào.

“Ồ, làm ơn bác William. Làm ơn đi màaaaaa.”

“Nhìn xem ai bỗng nhiên quan tâm thời trang đây này,” bà Judi Lyons nói với con gái.

“Các con có cầu xin bác William giúp gì nếu các con thắng tối nay không?” bố Claire hỏi.

“Tụi con đã thắng và con vẫn đang...”

Claire cảm thấy mũi nhọn đôi ủng của Massie đâm vào ống quyển mình.

“Oái,” Claire la lên.

“Bụi rậm,” Massie nháy.

Claire nhìn con bé với ánh mắt thành thực xin lỗi và Massie mỉm cười.

“Ý con là sao, các con thắng?” ông Jay hỏi.

“Ồ, không phải theo nghĩa đen, bố ạ,” Claire nói. “Con muốn nói tụi con đã thắng vì con đã có một khoảng thời gian thật tuyệt vời.”

Claire bị một cái đá nữa dưới bàn, nhưng lần này nhẹ hơn. Massie làm vẻ mặt như thể đang cố nhin một trận cười rúc rích. Claire biết mình đã làm khá lắm.

“Cậu thay đổi Keds hồi nào vậy?” Claire thì thầm. Nó quẹt quẹt vào chân Massie.

“Ngay sau buổi trình diễn,” Massie nói.

Chúng cùng cười.

Và trong khoảnh khắc ấy Claire không còn sợ Massie nữa. Đứa con gái có đôi mắt màu hổ phách không còn là một con nữ quái bí ẩn nữa. Nó cũng phải căng thẳng vì áo quần, bị bạn bè chơi xấu sau lưng, thích đồ trắng miệng ngọt, và không phải lúc nào cũng thắng, ngay cả khi xứng đáng. Massie là một người bình thường. Nó chỉ biết cách che giấu điều đó thôi.

Claire nhìn Massie dùng khăn ăn chùi hai bên mép và tô lại son bóng. Và nó bắt đầu hiểu tại sao Massie lại chờ lâu đến thế mới chấp nhận.

Như quyền mặc một bộ trang phục Quý Dơ, tình bạn của Massie không phải là thứ gì đó Claire đương nhiên có được: nó là cái gì đó mà Claire phải giành được mới có. Và cuối cùng thì con bé cũng đã làm được rồi.

Claire nhét tay vào túi sau quần Gap sờ mẫu giấy gấp của Cam để biết chắc nó vẫn còn đó.

Mình sẽ cho Massie xem sau bữa ăn tối, nó nghĩ. Claire nóng lòng chờ xem phản ứng của Massie. Nó tưởng tượng chúng sẽ ôm ghì lấy nhau, nhảy cẫng lên, và đọc đi đọc lại cho đến khi thuộc lòng từng từ. Claire có cảm giác cuộc sống bên Massie sắp trở nên thực sự lý thú.

31. Chương 31: Hỏi Đáp Lisi Harrison Trả Lời Câu Hỏi Của Bạn Đọc

Khi nào thì bộ truyện HỘI SÀNH ĐIỀU được chuyển thành phim? Tôi đóng vai Massie được không?

Ai cũng hỏi câu này cả. TẤT CẢ MỌI NGƯỜI! Và tôi ước gì mình có được thông tin gì hay hơn cho các bạn. Thật thế. Tất cả những gì tôi biết là có những người quyền lực, sang trọng ở Hollywood đang cố gắng biến điều này thành hiện thực. Nhưng cho đến lúc họ làm được, các bạn cứ đọc những cuốn sách này và hình dung mình nói lời thoại đi nhé. Ngay khi có thông tin mới, tôi sẽ đăng lên mạng LisiHarrison. net. Ngoéo ngón tay út hứa đấy.

Còn về tất cả các bạn muốn đóng vai Massie ngoài kia: Hãy tập đối đáp và rèn mình thành người có vị trí quan trọng nhất trong nhóm bạn đi. Bằng cách đó các bạn sẽ sẵn sàng khi cơ hội gõ cửa!

©©©

Mấy cô gái trên bìa sách là các nhân vật nào?

Cô gái ở giữa là Massie hay Alicia? Thế còn Claire đâu? Sao lại chỉ có ba trong số họ mà không phải là bốn?

Mấy cô bé trên bìa sách là người mẫu, đại diện cho một nhóm bạn, không phải là bốn cô bé trong HỘI SÀNH ĐIỀU. Dựa trên mô tả của tôi và trí tưởng tượng của mình, các bạn có thể quyết định xem Massie, Claire, Alicia, Kristen và Dylan trông ra sao. Vậy nên nếu các bạn thấy cô bé đứng giữa có vẻ giống Alicia, thì ổn thôi, cô bé sẽ là Alicia. Và không thế thì cũng được thôi. Sao cũng được.

©©©

Nhân vật nào giống chị nhất?

Ở một chừng mực nào đó, tôi phần nào có tính cách giống với tất cả các nhân vật này. Tôi giống Massie vì tôi thích thời trang, những đối đáp thông minh, và con cún Bee Bee của mình. Nhưng tôi không phải là kẻ hay bắt nạt người khác và không bao giờ làm ai phải khóc, nhất là bạn bè mình.

Tôi giống Claire vì tôi cố chấp nhận chính bản thân mình.

Tôi giống Dylan vì tôi cho là những cái ợ thật dễ thương và tôi khoái ăn uống.

Tôi giống Layne vì tôi nghĩ đồ độc là đồ hợp thời trang. Và tôi cũng đã trải qua những giai đoạn bị ám ảnh về chuyện ăn uống. Tuần này tôi ăn không biết chán mấy cái chảo cuộn pizza nhỏ xíu đó.

Những nhân vật tôi không giống chút nào là Kristen vì tôi dở thể thao, và Alicia vì ngực tôi nhỏ và tôi không bao giờ bắt chước ai cả.

©©©

Sao chị có thể viết cho học sinh lớp bảy khi rõ ràng chị không còn học lớp bảy nữa?

Đơn giản thôi. Tôi ĐÃ học lớp bảy trong một quãng của cuộc đời mình và tôi nhớ rõ cái cảm giác mỗi sớm mai thức dậy băn khoăn không biết các bạn có còn thích mình nữa không, dù mình chẳng làm gì sai cả. Tôi cũng còn nhớ cái cảm giác đối đầu với ai đó vì, vậy đấy, thù đối đầu với họ còn hơn là với mình, đúng không nào? Tất cả chúng ta đều đã từng là Massie vì tất cả chúng ta cũng đều từng là Claire, lúc này hay lúc khác, và những cảm giác khi xử tệ với hay bị xử tệ chẳng bao giờ mất đi.

©©©

Chị nảy ra ý tưởng viết về một đôi bạn như thế nào?

Tôi đã làm việc cho MTV trong mười năm, và nó gợi cho tôi nhớ lại rất nhiều những kỷ niệm về thời đi học. Mọi người luôn cố sao cho ăn khớp với đám người “sành điệu”, và điều đó gợi lại rất nhiều ký ức. Tôi từng nghe những thứ như, Cậu sẽ đi chơi với ai cuối tuần này? Cậu có được mời đến buổi tiệc tuyệt vời nào không? Cậu mua bộ cánh đó ở đâu thế? Hôm nay cậu ăn trưa với ai vậy?

Nghe có quen không? Tôi đã sớm nhận ra rằng một hội bạn và mong ước được chấp nhận không mất đi khi ta lớn hơn. Ta chỉ có thể cười những thứ ấy dễ dàng hơn thôi. Và đó là lý do tôi viết bộ truyện HỘI SÀNH ĐIỀU như một vở hài kịch chứ không phải bi kịch làm lòng ta đau đớn. Đôi khi thật hài hước là cách chúng ta cư xử rất lâm ly.

©©©

Chị có lời khuyên nào dành cho những người muốn trở thành nhà văn không?

1. Ngày nào cũng viết. Không cần phải thú vị hoặc chính xác về ngữ pháp. Cứ viết thôi. Điều đó sẽ giúp tinh hoa bên trong bạn tuôn trào, và tôi bảo đảm là sau mỗi ngày viết các bạn sẽ có ít nhất một câu hay mà có thể dùng tới sau này.

2. Đọc thật nhiều. Và đọc những thứ các bạn thích, không phải thứ các bạn nghĩ mình phải thích. Vì dĩ nhiên là các bạn sẽ viết thể loại mình thích đọc.

3. Luôn mang theo bên mình một cuốn sổ tay nhỏ. Nếu bạn thấy điều gì đó ngộ ngộ, hãy ghi ra. Nếu các bạn gặp ai đó có cái tên dễ thương, hãy viết lại. Nếu các bạn nghĩ ra được một tứ truyện thú vị trong lúc

ngồi trên xe buýt, hãy phóng bút. Hiểu chứ? Vậy là lần tới khi các bạn nặn óc nghĩ cho ra các chi tiết hay ý tưởng thì chúng đã ở ngay đó trong cuốn sổ tay nhỏ bé tuyệt vời của các bạn rồi.

4. Nếu có ai đó bảo rằng bạn sẽ chẳng bao giờ trở thành nhà văn được đâu, hãy mang đôi ủng mũi nhỏ nhất của mình vào, hít một hơi thật sâu, và đá vào ống quyển của họ ấy.

Hãy viết về điều ấy!

©©©

Sẽ có bao nhiêu cuốn sách trong bộ truyện HỘI SÀNH ĐIỀU?

Tại thời điểm này thì sẽ có tám cuốn. Nhưng nếu các bạn muốn thêm nữa thì tôi sẽ viết tiếp.

©©©

Chị có định viết về những thứ khác không?

Nhất định rồi! Tôi luôn nghĩ về những ý tưởng mới và khác lạ. Cuốn tiểu thuyết tiếp theo của tôi là về những cô cậu tuổi mười lăm tại một trại hè.

©©©

Chị có lời khuyên nào cho những em học sinh có một hội bạn như vậy không?

Trước hết, các bạn phải hiểu tại sao mấy cô gái nhỏ nhen lại nhỏ nhen.

Vì họ bất an.

Tôi biết điều ấy thật khó mà tin nổi vì có lẽ họ xinh đẹp, nổi tiếng, thời trang, và thoải mái. Nhưng tin tôi đi, thật thế đấy. Mấy cô gái làm nhục các cô gái khác chỉ để cảm thấy yên ổn hơn. Vậy nên hãy ghi nhớ điều đó khi lần tới một đám nhỏ nhen ti tiện điên cuồng đối xử với các bạn như những kẻ thua cuộc. Hãy hiểu bọn họ là những kẻ đáng thương và chỉ cần bỏ đi chỗ khác. Và hãy thôi, thôi, thôi cố để được họ chấp nhận. Các bạn có thật sự nghĩ mình sẽ vui hơn khi là bạn bè của họ không? Làm ơn đi!

Hãy tìm ai đó có cùng những quan tâm thực sự với các bạn và chơi với họ. Có một người bạn chân thật còn tốt hơn là có cả trăm bè bạn vờ vịt. Nhất định là thế rồi.

©©©

Tôi có thể mua son môi bóng Glossip Girl mà chị viết trong cuốn Invasion of the Boy Snatchers ở đâu?

Rất tiếc, các em gái ạ. Tôi bịa ra cả đấy. Tôi ước gì có một Câu lạc bộ Son-bóng-trong-Ngày mỗi sáng mang đến mùi hương son bóng mới trước cửa nhà mình. Nhưng cho tới lúc đó, các bạn cứ tưởng tượng là mình đang có nó đi. Và khi đó, các bạn có thể nghĩ ra mùi hương tuyệt vời nào khác không? Tôi cạm ý tưởng rồi đấy nhé.

Xong. Xong. Và xong.

32. Chương 32: Tiểu Luận Chuyện Đời Tôi - Của Lisi Harrison

Mỗi khi ai đó bắt đầu câu chuyện bằng câu, “Tôi sinh ra ở...,” mắt tôi dờ ra và cố để không ngáp trước mặt họ. Vậy nên tôi sẽ cố tìm ra một cách giới thiệu thú vị hơn để các bạn biết tôi sinh ra và lớn lên ở Toronto, Canada.

Rồi đấy, các bạn thấy sao? J

Tôi không được học ở trường tư như trường Bán trú Octavian và tôi cũng không thuộc về một nhóm bạn giàu có và xấu tính gồm những “Massie”. Tôi học ở trường Do Thái đến lớp chín rồi chuyển lên trường Forest Hill, một trường trung học công. Nhiều đứa trong lớp tôi xuất thân từ những gia đình lắm tiền nhiều

của và mặc mọi thứ đồ của Polo (hồi ấy thứ đồ thật sự là MỐT, đồng ý chứ?). Vậy nhưng tôi bị cấm mặc bất cứ thứ đồ gì của bất cứ nhà sản xuất nào khác ngoài Kmart và Hanes. Có lẽ tôi đã có thể được phép mặc đồ THE GAP nhưng nó vẫn chưa được bán rộng rãi ở Canada hồi đó. Cha mẹ có sứ mệnh giữ cho tôi lễ lối căn bản và không đồ đốn hự hồng. Và giờ đây, dù rất hâm mộ thời trang nhưng tôi chưa từng mua đồ hiệu, áo quần hay túi xách. Tôi thường chọn phong cách độc đáo hơn. Dĩ nhiên, đôi khi trông tôi chẳng khác nào một phụ nữ xấu xí vụng về nhưng ít nhất thì tôi cũng là người phụ nữ xấu xí vụng về duy nhất trong bữa tiệc ấy.

Năm mười tám tuổi tôi chuyển đến Montreal học chuyên ngành điện ảnh tại Đại học McGill. Người Canada thích cho nó là Harvard của Canada, nhưng người Mỹ luôn cười và gọi tôi là “trí thức học đòi” khi tôi nói vậy. Hay chứ nhỉ.

Dù sao thì hai năm sau đó tôi cũng rời trường McGill bởi sâu thẳm trong thâm tâm tôi biết mình muốn trở thành nhà văn, chứ không phải là nhà làm phim, mà McGill lại có một chương trình học về phong cách viết sáng tạo chẳng ra làm sao. Vậy là tôi chuyển đến trường Đại học Emerson ở Boston, tại đây tôi tốt nghiệp cử nhân văn chương về phong cách viết sáng tạo. TUYỆT!

Vậy là tôi ở đó, với tấm bằng cử nhân trong tay, mười đô la trong túi LeSportsac, và không có kế hoạch nào cả. May mắn là anh bạn Lawrence của tôi (tôi gọi anh là Larry dù anh ghét thể lẫn) đang làm việc tại MTV ở New York và cảm thấy ái ngại cho tôi. Anh đề nghị tôi làm casting trong chương trình giải trí Lip Service. Tất cả những gì tôi phải làm là chuyển đến Manhattan – ngày hôm sau.

Hừm, thôi được rồi.

Rất cuộc tôi đã ở lại làm cho MTV mười hai năm tuyệt vời. Tôi đã làm tất cả những công việc nhọc nhằn ở đó và cuối cùng thăng tiến dần thành người phụ trách nhóm viết chương trình truyền hình nhiều tập, và rồi trở thành giám đốc phát triển. Đó là lúc mọi chuyện trở nên thật sự tuyệt vời. Công việc của tôi là sáng tạo và phát triển các chương trình mới, kể cả One Bad Trip và Room Raiders. Và các bạn tin được không chứ, chính MTV chứ không phải là trường trung học đã truyền cảm hứng cho tôi viết HỘI SÀNH ĐIỆU. Có rất nhiều nhân viên ở MTV thường làm và mặc bất cứ thứ gì chỉ để được nhóm gọi là “sành điệu” chấp nhận. Điều đó gọi nhắc tôi nhớ về cuộc sống hồi lớp bảy mà tôi phải viết. Và phần còn lại thuộc về lịch sử.

Tôi viết cuốn Dự án son bóng và Tuần lễ thời trang khi còn làm ở MTV, phòng khi cuộc đời làm tác giả không diễn ra suôn sẻ. Và vào tháng Sáu năm 2004 tôi quyết định liều, bỏ việc, và dành toàn bộ thời gian cho công việc viết lách. Bây giờ tôi dành chừng chín tiếng mỗi ngày viết lách trong căn hộ của mình ở thành phố New York. Tôi cũng đang miệt mài viết cuốn thứ tám trong bộ truyện ở đó (tháng Tám năm 2007). Giờ thì tôi đang cố giữ cho con cún Chihuahua Bee Bee lông dài của mình không liếm lên cái màn hình chắc tôi phải dẫn nó ra ngoài tè cái đây.

Bye!

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuan-le-thoi-trang>